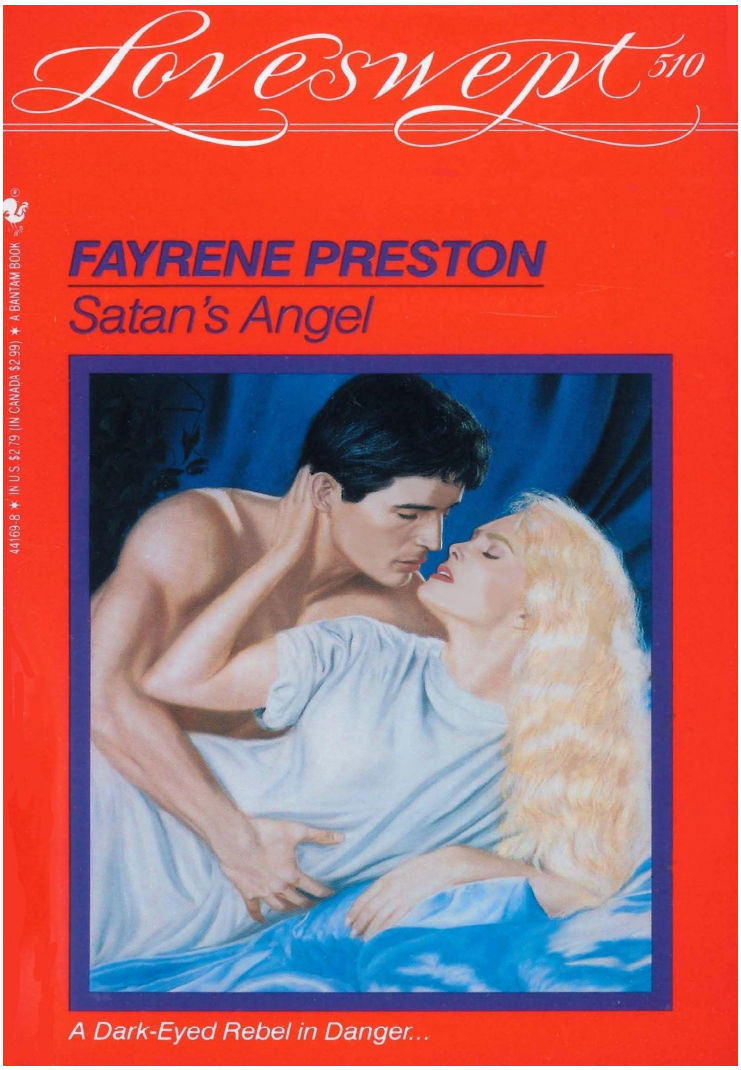

Varianta originală.

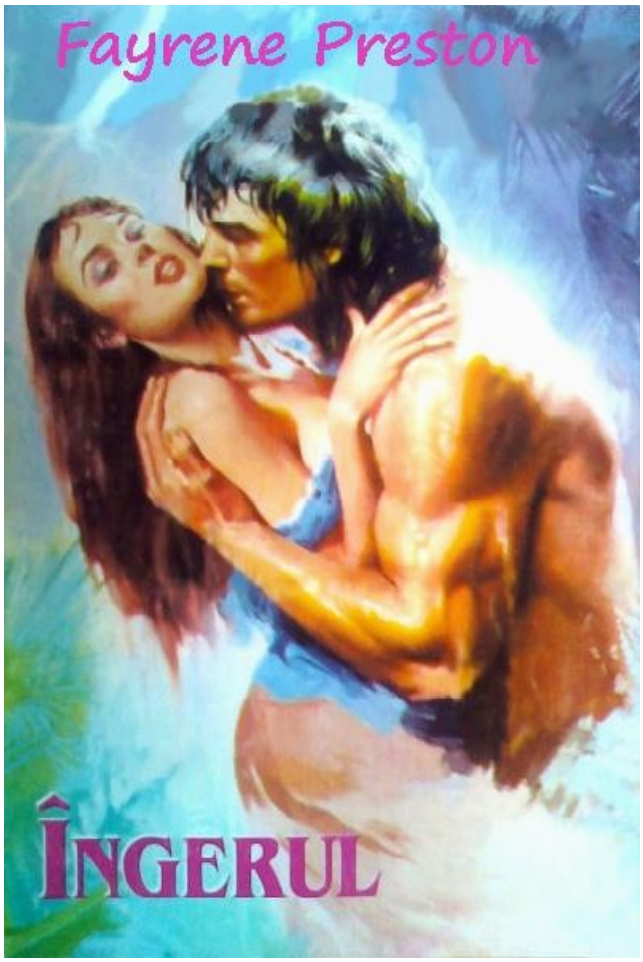

Varianta românească.

Îngerul (Satan's Angel).

Fayrene Preston.

Capitolul 1.

Se rătăcise. Undeva de-a lungul drumului pe care apucase din greşeală. Se frecă la ochi si-şi simţi pleoapele pline cu nisip.
Când dormise ultima dată? N-a putut să-şi aducă aminte. Zilele şi nopţile începuseră să se amestece unele cu altele până când el nu le-a mai putut separa şi nici nu-i mai păsa dacă le-a separat sau nu.
Probabil că ar trebui să tragă harta lângă el. Și să se uite pe ea, gândi plictisit, dar nu voia să se oprească. Viteza cu care conducea îi mai ameliora cât de cât durerea. Din nefericire, maşina nu putea atinge viteza de care avea nevoie pentru a înăbuşi de tot durerea din sufletul lui, uscându-i până şi măduva spinării. Iar în realitate, ca să meargă cu de două sau de trei ori viteza sunetului, probabil că n-ar fi dat nici un rezultat.
Băgă în casetofon o casetă cu Rolling Stones, mişcă volumul şi apăsă

piciorul pe pedala de acceleraţie. Mergea spre sud pe o porţiune liniştită a şoselei Oregon, iar în dreapta lui se afla oceanul şi se vedea apusul soarelui. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, poate că ar fi putut găsi drumul înapoi spre şoseaua principală. Dacă n-ar fi fost atât de obosit...Deodată, drumul coti brusc, încât i se păru că intră cu maşina în ocean şi-n soarele care apunea.
Soarele era imens, o minge de aur orbitoare, atârnând din cer chiar în fața lui, atingând uşor valurile oceanului cu o pojghiţă de aur, vrăjindu-l cu farmecul lui. Un imbold puternic îl făcu să ignore următoarea cotitură a drumului şi să meargă înainte, drept către ocean şi către soare. Acolo nu va mai fi durere, oboseală, stress şi nici responsabilitatea vreunui lucru.
În fața lui apăru o vedenie. O femeie cu părul lung, blond, îmbrăcată în alb. Soarele îi bătea din spate aruncând asupra ei o lumină ce-ți tăia respiraţia. Iar în spatele ei, fluturând, erau...aripi.
- Un înger, şopti el buimăcit. Era aproape s-o lovească. Smuci volanul, calcă puternic frânele, făcând ca maşina să se învârtă pe loc. Totul se învârtea în raza ochilor lui. Copacii, oceanul, îngerul, toate se înceţoşau, în timp ce el se lupta să-şi recapete controlul. Ar tretbui să poată opri gândi el zăpăcit. Ar trebui să fie atât de simplu. Dar reflexele şi puterea lui firească pe care se bazase până acum îl părăsiseră.
Era aproape gata să moară.
Auzi un pocnet înfricoşător, un zgomot de metal, un geam care se sparge, un ţipăt. Şi apoi, întuneric. Simţea durerea ca pe un cuţit înfipt în capul său. Nu se putea mişca. Tot trupul sau tremura şi-l durea. Nu s-a mirat la gândul că se află în iad. Îl merita.
Cineva şopti alături, ceva fâlfâia lângă el. Ce îngrozitor!
Îşi simţea pleoapele ca şi când ar fi fost plumbuite, iar el era mulţumit că nu vedea...Se auzi pe el însuşi gemând şi se gândi că efortul este zadarnic. Această agonie nu va înceta, el ştia lucrul acesta.
Va continua de-a pururi.
Se auzea un murmur uşor, venea o rază slabă de lumină, un miros parfumat, o atingere tandră, moale. Curiozitatea fu mai mare decât durerea şi, încet, încet, încercă să deschidă ochii. Un înger se uita în jos spre el, îngerul pe care îl văzuse înainte.
Pentru un moment închise ochii, apoi îi deschise. Era ca într-un vis. Părul ei blond cădea în valuri de mătase trecând de umeri în jos, peste piept. Pielea ei era foarte albă, aproape transparentă, fără nici un rid. Ochii ei semănau cu albastrul clar al cerului pe care îl văzuse adesea când zbura deasupra norilor şi pământului. Lumina încă o înconjura. Și-n spatele ei se vedeau mulţi alţi îngeri.

Ceva nu era în regulă. În iad nu sunt îngeri.
- Unde mă aflu?
Întrebă el cu o voce ceva mai tare decât o biată şoaptă.
- Eşti în rai. Aproape că a crezut-o. Vocea ei avea o muzicalitate dulce, iar buzele ei păreau că nu ştiu să mintă.
- Poți să-mi spui cum te cheamă? Zise ea.
- Satan. Expresia feței ei păli uşor.
- Satan? Ești sigur?
- Da. Era nesigur în privinţa multor lucruri, dar nu și a numelui său.
- Au și îngerii nume? Se întrebă el
- Pe mine mă cheamă Angel. Era incredibil de frumoasă...acest gând îi izvorî din durerea zdrobitoare. Ei îi trebuia un nume, nu doar o stare. Dar apoi, din nou, Angel i se părea foarte potrivit pentru ea.
O fiinţă frumoasă, eterică ce nu aparţinea pământului.
- Ai avut un accident. Conduceai foarte repede și ai pierdut controlul maşinii.
- Viteza este tocmai unul din păcatele mele. Avea atât de multe păcate, că nu știa de unde şi cum să înceapă să le spună.
- Eşti pe calea cea bună, spuse ea cu blândeţe. Nu vreau să te supăr. Voi avea grijă de tine. El nu-și putea lua privirea de la ea. Ea era singura lumină în bezna aceasta absolută. Ar trebui să-i spună, gândi el. Ar trebui să știe că s-a produs cumva o greşeală și că el nu se află în locul unde trebuie.
- Satan nu are ce căuta în paradis. El a căzut din paradis.
Ea îl privi cu înţelegere, apoi se întoarse şi privi în întuneric.
- Nu-l înţeleg. Cred că este rănit mai rău decât credeam noi.
O voce profundă, gravă, providenţială îi dădu răspunsul.
- Dezorientarea este firească. Nu-l scăpa din ochi. Ştii unde mă găseşti, dacă ai nevoie de mine. Dacă trebuie, chemăm o ambulantă să-l ducem la spital. Dar ar fi mai bine pentru el să-l scutim de un astfel de drum.
- Nu. Reacţia lui fu puternică şi promptă. Petrecuse în ultimul timp destulă vreme în spital, văzuse prea multă suferinţă. Ea îşi trecu uşor mâna peste fața lui.
- Ssss...E-n regulă. Nu te vei duce, la spital. Te voi ține aici lângă mine. Am să am grijă de tine. Atingerea ei l-a calmat, privirea ei i-a dat siguranţă.
- Bine, mormăi el, închizând ochii. Bine. Era prea obosit, rănit, ca să mai întrebe cum i s-a întâmplat tocmai lui acel miracol cu ea.
Dar, pentru moment, cel puţin, un înger neînchipuit de frumos va avea grijă de el.
Visele se amestecau cu durerea în capul lui şi adormi imediat. Auzi din

nou exploziile, văzu mingile de foc aprinzând aerul, auzi ţipetele. Suferinţa îi săgeta trupul, lacrimile i se rostogoleau pe obraji şi începu să plângă.
- Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău!
Îi simţi mâna ei pe față, mângâindu-l alintându-l, vindecându-l.
Se linişti.
Angel continuă să-şi treacă uşor palma peste fața lui, evitând cu grijă rana bandajată de deasupra tâmplei stângi, unde se lovise în timpul accidentului. Mângâierea ei păru că-l linişteşte într-un fel, deoarece nu era obişnuit cu blândeţea, dar tânjea după ea.
Ea îl studia cu o sforţare, inexplicabilă. Avea peste treizeci de ani, credea ea şi, când s-a trezit şi a privit-o lung, a văzut că ochii lui erau negri ca noaptea. Avea trăsături dure, bine conturate, iar gura era conturată în aşa fel încât părea să fie cioplită în piatră. Părul era des, negru şi tuns scurt. Nasul drept, buzele pline şi ferme, senzuale, care o răscoleau adânc. Ce căuta un om ca el în paradis? Un bărbat care conducea o maşină nemaipomenit de scumpă și purta un costum elegant, făcut la comandă. Un om tulburat de ceva atât de puternic încât nu-şi găsea liniştea. Un om care se prezenta ca fiind Satan.
Barba crescută peste noapte o zgâria pe mâini, gâdilându-i palma şi trezindu-i toate instinctele feminine care-i invadau conştiinţa, instincte feminine care aveau de-a face mai mult cu sexualitatea decât cu maternitatea. Se încruntă, derutată de reacţia pe care o avea față de el. Văzând că respiraţia lui era adâncă şi liniştită acum, ea se ridică cu părere de rău de pe pat.
În timp ce intra în bucătărie, se gândi la dorinţa ei de a nu-l părăsi. N-avea nici un sens. Şi nici trezirea simţurilor nu avea sens.
Luă ibricul de cafea, îşi turnă în ceaşcă şi hotărî că nu este posibil ca ea să se simtă atrasă de un străin.
Nu. Aceste sentimente neobişnuite erau cauzate exclusiv de faptul că fusese zbuciumată. La urma urmei, ea îi ieşise în față şi fusese la câteva secunde de moarte. Reflexele lui rapide îi salvaseră ei viața şi-l puseseră şi pe el în pericol. Ea îi datora răbdare şi grijă. Avusese o pasiune nebunească pentru profesorul ei de engleză când ea avea 15 ani, și pentru profesorul de matematică, la 16 ani. Şi-a dat întâlnire cu căpitanul echipei de fotbal a liceului, când avea 17 ani. Putea înşirui o duzină sau mai mult de nume de staruri de film și de cunoscuţi care considera ea că arată bine.
Dar adevăratul freamăt al vieţii n-a existat pentru ea. Până acum.
Satan. Cu siguranţă era o poreclă, gândi ea, filtrând cafeaua. Ea şi Matthew îi verificaseră portofelul ca să afle câte ceva despre el.
Au găsit un bilet American Express pe numele Nicholas Santini şi

600 $ cash. Dar nu era nici o fotografie şi nici un număr la care putea fi găsit în caz de urgență. Şi pe carnetul de conducere figura acelaşi nume şi era notată o adresă din California.
Cum a putut cineva să-şi ia o poreclă ca aceasta? Se întrebă ea.
- Nu pot să fac asta! Nu mai pot zbura! Durerea din vocea lui o zdruncină. Puse repede ceaşca jos şi se repezi la el în dormitor...
Se răsucea nervos de pe o parte pe cealaltă şi trăsese cearşafurile la capătul patului.
- Gata, gata, murmură ea venind lângă el, aplecându-se peste el şi ținându-l strâns în braţe. El se răsucea în pat ca şi când s-ar fi luptat cu vreun demon interior. Ea se lăsă peste el încercând să-l potolească. Pielea îi strălucea, iar muşchii i se contractau ca şi când ar fi continuat să se zvârcolească. Masculinitatea lui era copleşitoare, dar ea se abţinu de la asemenea gânduri.
- Toate vor fi așa cum trebuie, îngână ea. Mă auzi? Totul va fi bine.
- L-a pierdut, bâigui el. O, Doamne, o să facă accident!
Vocea lui era plină de părere de rău şi de mâhnire, dar nu vorbea despre el însuşi. Ceva sau cineva l-a rănit adânc, iar ea dorea să ştie cine, ca să-l poată ajuta. Îi părea atât de lipsit de apărare și o durea inima.
- Te vei face bine, îi şopti ea la ureche. Am să văd ce am să fac ca să te însănătoşeşti.
Zbuciumul din trupul său încetă și își întoarse uşor capul spre gura ei. O auzise. Zâmbind, ea se ridică şi-l mângâie cu grijă pe cap.
- Sunt aici cu tine și o să-ți port de grijă. Când a fost sigură că i-a trecut proasta dispoziţie, i-a dat drumul braţului, dar înainte de a pune cearşaful la loc, un impuls feminin adânc înrădăcinat o făcu să se uite la el. Matthew îl dezbrăcase până la lenjeria intimă ardoarea îi înfiora pielea pe măsura dorinţei ei. Era înalt şi subţire, cu muşchi puternici, în spatele pielii bronzate şi fine. Vânătăile începuseră să-i apară pe partea stângă a trupului. Păr negru, mătăsos, îi acoperea pieptul larg, dispărând încet, încet dincolo de chiloţi. Era un atlet cu o virilitate care o făcea sa nu mai poată respira și nu se putea abţine de la a reacţiona în vreun fel. Privirea i se opri asupra lenjeriei lui intime şi a chinuitoarei forme care o tenta. Acest bărbat o atrăgea într-un mod cu care nu era obişnuită. El dormea. Cum se va descurca când se va trezi? Se întrebă ea îngrijorată. Îi ridică un braț și-și trecu degetele peste podul palmei lui. Un om energic și, judecând după haine şi după maşină, un om obişnuit cu lucrurile fine ale vieţii. Cu siguranţă că nu era în elementul lui aici în Paradis, gândi ea făcând o grimasă şi îndreptându-și din nou atenţia asupra degetelor lui. Erau lungi, cu unghii îngrijite. Nu purta inele şi nu era nici o urmă, pe al treilea deget

al mâinii stângi, acolo unde ar fi trebuit să se afle verigheta.
După ce a tras cearşaful peste el, s-a uitat la ceas. Matthew îi spusese să-l scoale ori de câte ori era nevoie şi, dacă poate, să-l cheme imediat.
- Îmi pare rău, bâlbâi el, rotindu-şi capul dintr-o parte în alta. E vina mea.
Se învinuia pe el însuşi. Orice s-ar fi întâmplat, părea că se autoînvinuieşte aşa cum nici un alt bărbat n-ar trebui să facă, iar ei îi venea greu să asiste la aceasta. Ea vindeca. El a făcut-o să vrea să-l vindece şi pe el. Îi apucă mâinile.
- Nicholas, trezeşte-te! El îi auzi vocea limpede şi melodioasă trăgându-l afară din groapa întunecoasă în care se aflase. Îl zgudui uşor.
- Nicholas, deschide ochii şi uită-te la mine, ca să ştiu că îţi este bine.
N-ar putea niciodată să refuze acel glas, gândi el. Această voce ajungea până la el în iad: Eliberat pe deplin de gândul că nu mai visa, el făcu ceea ce îi ceruse ea.
Ca şi înainte, lumina o înconjura, strălucind în părul ei blond şi dându-i un aer nepământean. Îngerii o înconjurară. El îşi trecu limba peste buzele uscate.
- Mulţumesc.
- Pentru ce?
- Pentru că ești aici...Ea îi zâmbi.
- Mă bucur că sunt de ajutor. El o privi lung, înfiorând-o cu ochii lui negri.
- Ești foarte curajoasă că vii după mine în iad! Aripile tale pot lua foc.
Zâmbetul ei păli, iar ea se aplecă să-și treacă dosul palmei pe fața lui. Era rece.
- Cum te simţi?
Părul ei atinse uşor pieptul lui, iar lumina ei, mirosul proaspăt, îl înconjurară.
- Mirosi extraordinar.
În felul în care îşi apropie sprâncenele, se vedea o undă de îngrijorare.
- Te doare tare?
Ochii ei erau de un albastru fără sfârşit şi, pentru un moment, el crezu că a văzut raiul.
- Durerea de cap mă zdrobeşte și-mi simt trupul ca şi cum ar fi trecut prin maşina de tocat.
- Din păcate, te va durea un timp. Te-ai lovit destul de serios la cap.
Îşi îndreptă corpul, pregătindu-se să se ridice de lângă el, dar el întinse mâna după ea şi o prinse de braţ hotărât s-o țină lângă el.
Ar fi fost azvârlit iarăşi în întuneric dacă ea pleca.

- Ce s-a întâmplat? Vrei să te ajut cu ceva?
- Da, spuse el încet, dar sigur. Stai cu mine. Nu mă părăsi.
- Bine, spuse ea, mişcată de rugămintea lui şi de siguranţa cu care a spus-o. Voi sta pe scaunul de acolo. Arătă cu degetul în dreptul umbrelor.
- Nu. Durerea apăru pe fața lui în timp ce încerca să se uite la ea. Nu ştiu ce faci aici, dar, când eşti aproape, nu visez.
Nevoia lui de ea trezea emoţii pe care ea nu le putea înţelege.
Îşi spunea Satan şi-l măcina pe dinăuntru ceva nemaipomenit. Era o povară cu P mare, dar, dacă el a vrut ca ea să stea lângă ea, va sta.
- Dacă tu crezi că asta ajută, voi sta aici un timp.
- Ajută. Pleoapele i se închiseră treptat şi-l luă somnul. Dar mâna lui o strângea în continuare pe a ei. Ea îşi privi ceasul. Era ora 13.
Se simţea obosită, dar nu îndrăznea să doarmă. Slavă Domnului, respiraţia lui părea normală, iar pielea continua să fie rece.
Tânjea după cafeaua ei şi, după o jumătate de oră, dădu drumul mâinii lui şi se ridica. În bucătărie, în timp ce îşi turna cafea în ceaşcă, îl auzi plângând.
Alerga înapoi la el. Trecându-şi mâna uşor peste fața lui, îi şopti ceva la ureche până se linişti din nou. În somnul lui chinuitor o apucase de mână.
Ora următoare o petrecu urmărindu-i mişcările, întrebându-se ce îl adusese la acea cotitură de pe şosea, ce îl chinuia atât. Indiferent de răspuns, el făcuse accidentul ca s-o evite pe ea, iar ea îi era recunoscătoare. Chiar şi aşa, indiferent ce hotărâse ea înainte, nu credea că acest impuls în a-l face să se simtă bine şi să se însănătoşească venea numai din sentimentul de recunoştinţă.
- Nicholas, scoală-te, scoală-te. El o auzi şi din nou făcu ceea ce-l rugase. Când o văzu că e lângă el, supraveghindu-l, simţi o eliberare puternică. Ea a adus lumină în întunericul care-l înconjura.
- Bună. Ea zâmbi.
- E aproape trei dimineaţa. Ce faci?
- Bine. Nu visam. Îşi umezi buzele cu limba.
Ea urmări mişcarea și întinse mâna după paharul cu apă pe care-l pusese pe noptieră.
- Încearcă să bei. Stând în dreapta lui, ea îşi trecu o mână prin spate şi-l ridică uşor, ducându-i paharul la gură.
Părul ei îi atinse obrazul, iar pieptul şi-l apăsă de braţul lui. Un val uşor de căldură îi traversă trupul, răscolindu-l. Întorcându-şi încet capul, aşa încât să o poată vedea, luă câteva înghiţituri de apă.
El își dorea un înger. Ce se întâmpla cu el? Fiinţele cereşti şi eterice nu aveau pasiuni şi dorinţe. Un bărbat nu putea strânge un înger în braţe

şi să-l sărute până când sângele amândurora s-ar înfierbânta. El nu o putea dezmierda până când ar fi izbucnit un foc înăuntrul lui, iar trupul lui s-ar încorda. Deci, totul fiind foarte clar, de ce o mai voia încă?
Ea puse la loc paharul, iar pe el îl lăsă uşor pe pernă.
- E mai bine?
- Da. I se învârtea capul şi simţea cum îi vibrează, corpul îl durea, dar continua s-o privească. Ea era importantă.
- Tu eşti îngerul pe care l-am văzut chiar înainte de accident.
Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.
- Nu sunt înger. Mă cheamă însă Angel.
- Aproape că era să te calc.
- Știu, și-mi pare rău. Accidentul a fost din cauza mea. N-aş fi ieşit în şosea dacă aş fi ştiut că vii tu. Dar tu conduceai atât de tare, că aproape trecuseşi peste mine înainte să-mi dau eu seama.
El se încruntă, încercând să-şi reamintească ceva ce, cu siguranţă, trebuia să ştie.
- Unde ziceai că eram?
- În Paradis. Îşi apăsă podul palmei pe obrazul lui ca să vadă dacă are febră.
- Pe Oregon. Ce spunea ea nu avea nici un sens, gândi el.
- Încotro te duceai? Îl întrebă ea liniştită. El reflectă un moment la întrebarea ei.
- Departe, departe.
O apucă de mână şi o lăsă în jos până când i-o aşeză să se odihnească pe pieptul lui. Mâna ei era mică şi delicată, dar faptul că o ţinea într-a lui îi dădea un sentiment de confort, iar cât timp stăteau așa ea nu putea pleca de lângă el.
- Eram sigur că mă voi trezi în iad.
- Lovitura a fost cât se-poate de dură, zie ea cu seriozitate. Înţeleg de ce credeai că vei muri.
- Încă nu sunt sigur că n-am murit. Sub mâna ei, inima lui bătea puternic.
- Sunt bucuroasă să-ți pot spune că trăieşti. Crede-mă, te vei face bine.
- Te cred, zise el, neîncetând să se gândească de ce o crede. Dar nu înţeleg.
- Ce nu înţelegi?
- Ce faci tu aici?
- Aici locuiesc, spuse ea, întrebându-se dacă nu cumva se cam grăbise să-i anunţe însănătoşirea. Oare el continua să sufere din cauza dezorientării?
El o privi fix un moment.

- Nu ştiam că sunt îngeri pe pământ.
Ea se încruntă.
- Ţi-am spus. Nu sunt înger. Numele meu este Angel.
- Dacă nu eşti înger, atunci de ce semeni atât de mult cu unul? Şi de ce ești înconjurată de lumină? Şi de ce în spatele tău sunt îngeri?
Ea tresări, privi peste umăr, apoi zâmbi.
- Este un sfeşnic în spatele meu asta trebuie să fie lumina pe care o vezi tu. Şi am o colecţie de îngeri de porţelan. Câţiva dintre ei sunt pe raftul din spatele meu.
- Nu eşti înger?
Ea dădu din cap.
- Nu sunt sigur că pot crede asta.
Ea începu să râdă cu glas vioi.
- Crede-mă.
O credea şi n-o credea. Nu văzuse până atunci un înger, nici chiar atunci când zbura cu avionul către paradis. Pe de altă parte, nu-şi putea scoate din minte că ea nu aparţine acestui Pământ. Ea îşi trase mâna dintr-a lui şi-l bătu uşor pe piept.
- Înapoi la culcare.
- Nu încă, bâlbâi el. Nu înainte de a mă asigura că eşti o fiinţă în carne şi oase.
O trase înspre el şi-şi lipi buzele de ale ei. Luată de-a dreptul prin surprindere, ea nu se împotrivi, iar inima îi bătea cu sălbăticie în coaste.
- Ai gust de paradis, îngână el sărutând-o mai apăsat, până când gura ei se deschise, iar limba lui putu să pătrundă. Era ca o cufundare într-un vas plin cu miere, gândi el cu înfiorare şi-şi strânse braţele în jurul ei. Sărutul lui o prinse din urmă, dând naştere unor situaţii pe care nu le putea controla. Limba lui căuta, mâinile lui o strângeau cu putere şi cereau. În ea se treziră sentimente, dar erau total nepotrivite. Şi asta nu era bine. El era un om care fusese rănit din cauza ei, ea trebuia să aibă grijă de el, nu să facă dragoste cu el.
- Trebuie să ne oprim, porunci ea ridicându-se de lângă el.
- Nu.
El nu ştia încă dacă ea e înger sau femeie, dar n-o putea lăsa să plece.
O trase din nou în jos spre el, proptindu-i pieptul de zidul solid al pieptului său.
- Ai fost rănit, zise ea cu respiraţia tăiată. Ochii lui erau la fel de negri ca şi cerul nopţii, când el i-a luat capul în mâini şi a privit-o fix în ochi.
- Faptul că te sărut mă face să mă simt mai bine şi durerea aproape că trece.
- Eşti dezorientat. Nu ştii ce foci.

- Cum vrei tu.
Îi dezmierdă gâtul cu vârful degetelor, lăsând o urmă de căldură, apoi râvni din nou gura ei şi începu să îi dea lecţii de sărutat. Ea nu ştiuse până atunci că un biet sărut poate seduce, poate aprinde simţurile sau îi poate înmuia voinţa. Nu Ştiuse că există atâtea terminaţii nervoase în buzele ei sau că asprimea limbii lui o poate face să tremure.
Nu ştiuse că un sărut o poate readuce la viață şi o poate face să-şi dorească ceva ce nu și-a dorit până atunci. Nu ştiuse că...
Treptat braţele lui o eliberară din strânsoare, iar presiunea sărutului se micşoră. Puterea lui se făcea cunoscută, observă ea simţind o urmă de deznădejde care o sperie. Fiori plăcuţi trecură prin trupul ei anihilându-i puterea de a se îndepărta repede de el.
Când s-a ridicat să plece, el a întins o mână și i-a atins obrazul.
- Te cred. Vocea îi era răguşită, dură.
- În legătură cu ce? Întrebă ea, năucită de căldura care zăbovea în trupul ei.
- Sunt în paradis. Închise ochii şi se întoarse încet să doarmă.
Înainte de a se lumina de ziuă, ea l-a mai trezit încă de două ori. De fiecare dată îl întreba cum îl cheamă. De fiecare dată răspundea „Satan”. Îi dădea apă, iar după ce bea, dormea la loc. Era un bărbat puternic, gândi ea în timp ce-l privea dormind, un om torturat.
Un bărbat care i-a înflăcărat sângele cu un sărut. Fusese dezorientat. Era unicul răspuns. Nu-şi va reaminti nimic de dimineaţă. Ea, pe de altă parte, nu va uita niciodată.

Capitolul 2.
El îşi aminti totul. Îşi reaminti cum de fiecare dată când deschidea ochii în timpul nopţii, ea era acolo, își reaminti cum ea îl liniştea cu atingerea ei şi cât de liniştită şi plină de dorinţă se simţea în braţele lui. Îşi amintea cum îi spusese că nu e un înger, dar apoi începuse să-l facă să se simtă atât de bine cum nici o femeie pământeană nu se pricepuse vreodată să facă...ciudat de împăcat, înfiorător de înfierbântat şi cu o dorinţă chinuitoare în el. În ciuda durerii care-i zdruncinase trupul, el o dorise pe ea, iar dacă nu ar fi putut să-şi arate puterea, atunci ar fi încercat să-şi îngroape trupul într-al ei şi să se asigure că se află în rai sau în iad. Acum era dimineaţă, iar ea nu era în cameră.
Şi-ar da seama dacă ar fi în cameră, se gândi el. Ar auzi-o fluturând încetişor în jurul lui, i-ar fi inhalat mirosul îmbătător. I-ar fi simţit mâna mângâindu-i fața, căldura palmei ei pe obrazul său. Ea nu era în cameră, iar el simţi un vag fior de nemulţumire.
Își deschise ochii încet. Capul lui nu mai părea că se desparte de trup,

totuşi o durere surdă, dar destul de puternică, rămase, iar trupul îi era invadat de o durere acută, mai ales pe partea stângă.
Îşi reaminti cum îi ceruse să stea lângă el atât timp cât dormea. Oricare ar fi fost motivul, îşi deschisese sufletul în faţa ei, o lăsase să-l vadă aşa cum nimeni nu-l văzuse până atunci şi i se dezvăluise cu totul...Avusese încredere în ea, iar ea la rândul ei, îi şoptise cuvinte încurajatoare şi îi dăduse speranţă în visele lui. Cine era ea? Unde era ea? Trebuia s-o găsească neapărat.
Îşi fricţionă puţin faţa, îşi bălăbăni piciorul peste marginea patului şi se ridică...Camera se învârtea cu el şi un val de durere îi săgetă capul. Se rezemă şi aşteptă să înceteze mişcarea camerei şi să scadă durerea.
Îngerii se uitau la el. Îşi trecu repede mâna pe la ochi, apoi privi din nou îngerii de porţelan, în diferite poziţii şi de diferite mărimi stăteau pe raftul din faţa lui. Aveau zâmbete pline de beatitudine şi chipuri de heruvimi. Şi erau mulţi. O adevărată ceată.
Blestemând, se ridică în picioare. Camera se balansa puternic.
- Fir-ar să fie! Bâlbâi el, aşteptând ca totul din jurul lui să se oprească.
Foarte rar aştepta el ceva, iar ideea că nu era capabil să facă nimic îl făcu să devină posomorât ca un urs rănit.
Imaginea lui în oglindă îi reţinu atenţia. Nu avea pe el decât chiloţii. Ea îl dezbrăcase de haine, iar el nu era sigur că îi plăcea acest lucru. Dacă ar fi trebuit vreodată să se dezbrace, el ar fi vrut să fie singurul care să o facă. Faptul că a fost dezgolit fără ştiinţa lui, îl făcu să se simtă vulnerabil, un sentiment care îi era deopotrivă străin şi dezgustător. Şi niciodată nu fusese mai vulnerabil sau mai expus vederii ca în noaptea trecută. La naiba! Privi înapoi spre cearşafurile albastre pufoase şi confortabile ale patului. Lenjeria patului avea aproape aceeaşi culoare cu ochii ei, un albastru clar, divin.
Continuându-şi inspectarea camerei, el zări o pălărie de paie cu o coroniţă de flori în jurul ei, atârnând pe unul din capetele patului, o colivie pentru păsări, albă, bătută în fildeş, agăţată pe un cuier de pălării, o pereche de pantofi de tenis odihnindu-se pe perniţele unui fotoliu tapisat cu o stofă albastră în carouri şi o...harfă.
O harfă? Da, o harfă de mărime mijlocie, deasupra mesei de toaletă, acelaşi tip de harfă pe care o ţineau în mâini îngerii zburători, aşa cum văzuse el în poze. O pală de aer îi înfiora pielea, ca şi cum cineva ar fi deschis o fereastră iar briza ar fi pătruns înăuntru. Sau ca şi cum un înger din apropiere ar fi scuturat din aripi.
Deranjat, el deschise uşa debaralei şi-şi găsi costumul negru atârnând alături de bluze, rochii, fuste, toate având un iz delicat, ademenitor, senzual, foarte feminin, pe care el îl recunoscu ca fiind al ei.

Încruntându-se, el își luă pantalonii, dar nu văzu cămaşa. Apoi îi sări în ochi un pulover bărbătesc negru, pe gât. Îşi coborî privirea încruntată. Oare ea avea de-a face cu vreun bărbat? Îngerul lui? Bâlbâind o înjurătură, își luă repede lucrurile și plecă să caute baia. Apăru un sfert de oră mai târziu, bărbierit, spălat, îmbrăcat și pregătit s-o găsească.
Învăluită în soarele dimineţii, ea stătea la masa din bucătărie, sorbind cafea din ceaşcă și citind ziarul. El se lipi de tocul uşii, în parte pentru că tot ce făcuse până atunci îl cam ameţise și apoi pentru ca simţea nevoia câtorva secunde în care să absoarbă priveliştea din fața lui. Bucătăria avea ferestre şi de o parte şi de alta, cele mai multe fiind deshise ca să lase să intre aerul proaspăt și curat al dimineţii, aer care legăna bobocii rotunzi, galbeni și roşii, ai florilor care străjuiau pervazurile.
Era îmbrăcată cu o pereche de jeanşi și cu un pulover de lână, părul îi era strâns la spate și legat într-o coadă de cal cu o eşarfă lungă, care îi atârna pe spate. Încă îi părea un înger. Un înger pe care-l doreşti din toată inima.
- Bună dimineața zise el cu o voce neaşteptat de aspră. Ea-şi ridică uşor capul.
- Bună dimineaţa. Te-am auzit când făceai duș dar mă mir că te văd aici și încă îmbrăcat. Am crezut că după duș te duci să te culci din nou.
Ea era pregătită să ocolească orice comentariu jignitor pe care el l-ar fi făcut despre felul ușor în care acceptase săruturile lui cu o noapte în urmă, care, de fapt, fuseseră, practic, descompuse de căldura celor doi. Când a văzut că nu spune nimic, s-a relaxat.
- Ai găsit prosoapele și tot ce-ti trebuia? Le pusesem la vedere pentru tine.
El dădu afirmativ din cap și regretă imediat acest lucru.
- Mulţumesc. Merse şchiopătând până la masă, protejându-şi piciorul stâng și se lăsă să cadă pe un scaun în fața ei.
- Te necăjește piciorul?
- E destul de învineţit și cred că vreo doi muşchi au fost loviţi, dar nu cred că s-a rupt ceva.
- Asta-i bine, zise ea, uşurată la gândul că diagnosticul pus de Matthew este bun. Îi turnă un pahar de suc de portocale, din cana care era deja pe masă, apoi i-o dădu în mână. În timp ce el bău cu poftă, ea avu ocazia să-l studieze în plină lumină a zilei. Se bărbierise și ceea ce văzu o făcu să înlemnească. Nu era un bărbat frumos, dar avea ceva puternic, magnetic, convingător. Intrase într-o încurcătură mai mare decât crezuse. El îi întinse paharul.

- Îmi mai dai puţin, te rog?
- Sigur, spuse ea umplând din nou paharul şi întinzându-i-l. Ochii lui erau mai mult de culoarea verde închis a jadului, decât negri, aşa cum crezuse ea. Dar probabil că se făceau negri când durerea devenea foarte puternică. Sau când avea o pasiune foarte mare. Îşi controla rapid gândurile.
- Mă bucur că te văd mergând. Eram îngrijorată din cauza ta. Pe faţa lui apăru o grimasă.
- Azi noapte am crezut că am murit.
- Știu. Am vorbit despre asta. Ţi-aduci aminte? Pentru un moment ai crezut că eşti în iad.
Închise ochii.
- Îmi amintesc. Ea îşi încleşta puterile aşteptând momentul distrugător, dar el nu veni.
- Eram sigur că sunt în iad. Un singur lucru mă enerva. Tu. Tu erai ceva anormal în ţesătura aceea de lucruri. Îngerii nu trebuie să fie în iad.
Ea hotărâse că a fi rezervată şi politicoasă ar fi cel mai potrivit mod de a se comporta în această dimineaţă, dar el îi submina hotărârea.
Zâmbetul ei veni prompt.
- Nu, cred că nu.
- E o harfă pe masa ta de toaletă.
- Da, ştiu. Am cântat ani la rând.
El o analiză un moment.
- Când te-am văzut prima dată ieri pe şosea, aveai aripi. Ea izbucni în râs.
- Nu cred. El puse paharul cu suc pe masă şi îşi aplecă puţin capul într-o parte vrând cu tot dinadinsul să treacă peste masă şi să o aducă pe ea mai aproape de el aşa incât să poată explora şi examina fiecare centimetru pătrat din ea şi să descopere exact cine şi ce era.
Cu o noapte în urmă, în timpul, durerii şi a febrei care-l chinuiau, avusese o legătură cu ea şi ca să spună că tot ce se întâmplase a fost o enervare pentru el, nu era pe de-antregul adevărat.
- Ieri aveai aripi.
Avea o voce foarte hotărâtă, gândea ea şi totuși veselă.
- Sunt sigură că nu aveam. El continua să o privească fix, cu ochii lui expresivi, cu acea capacitate de a o tulbura.
-Ţi-e foame? Întrebă ea, căutând un subiect de discuţie care să-i scoată, din cap obsesia că era un înger.
- Da.
- Perfect. Ce ai vrea...
- Dar nu vreau încă să mănânc. Vreau să ştiu de ce credeam că tu ai

aripi. Era cu siguranţă un om cu o minte logică şi putere de a analiza, gândi ea, făcând o grimasă. Și nu avea de gând să renunţe la asta, până nu înţelegea. Cu o clipire din ochi, ea derula evenimentele înapoi până la momentul respectiv.
- Hai să vedem. Tocmai urcasem de pe plajă și traversam şoseaua...
- Ce făceai pe plajă? Ea zâmbi.
El era hotărât să examineze fiecare aspect al celor întâmplate.
- Mă plimbam. De obicei mă plimb în fiecare după-amiază.
- Cu ce erai îmbrăcată? Știu că era ceva alb.
Ea, dădu din cap afirmativ.
- Jeanşi albi şi pulover alb...
- Nu-ți strânseseşi părul ca astăzi. Era lăsat pe spate şi-l bătea briza.
Ea ridică mirată o sprânceană.
- Ai văzut multe lucruri în acele câteva secunde înainte de a pune frână.
Tăria lui poate că-l părăsise, gândi el furios, dar, cel puţin instinctele şi antrenamentul susţineau contrariul. Şi voia o explicaţie în legătură cu fiinţa aceea frumoasă, aproape luminoasă, care stătea în fața lui la masă.
- Am văzut un înger. Ea chicoti, iar fața lui căpătă trăsături dure.
- Râzi din orice.
- Da. Întotdeauna am făcut aşa. Dar îmi pare rău. Nu râd de tine. Serios. Râd de situaţie.
- Nu cred că situaţia este atât de caraghioasă. Sufăr mai mult decât am suferit vreodată în viaţa mea, nu ştiu încă exact unde sunt şi mă uit la tine şi văd ceva care până în momentul ăsta, nu am crezut că există. Un înger. Tu.
Ea simţi un imbold inexplicabil de a chicoti. Are dreptate, gândi ea. Situaţia lui nu era amuzantă, dar, după ce toată noaptea şi-a făcut griji pentru el, pur şi simplu era fericită să-l vadă pus pe picioare.
- Bine, bine, hai să vedem. Mai purtam și altceva? Pocni din degete. Da, știu. Purtam eşarfa asta. Duse mâna la spate și ridică un coif al eşarfei albe cu care, îşi legase părul. Mi-o dădusem o dată după gât şi este clar că briza bătea în colțurile ei și mi le ridica. În sfârşit satisfăcut, el dădu din cap,
- Aripi.
Se opuse impulsului de a râde, dar în ochii ei se citea o licărire.
- Deci, crezi că ai să mănânci o omletă acum? Mai simţi ameţeală?
- Puţin, dar îmi este foame.
Supărarea îi încreţi fața.
- Mă simt slăbit.
Nu a mai vrut să adauge că-şi simţea picioarele ca de cauciuc.

- E firesc, după tot ce știu că ai păţit.
- Poate, dar cred că, probabil, trebuie să încerc să mănânc ceva, iar o omletă sună bine. Dacă nu te deranjezi...
- Nu, absolut deloc.
Privirea lui urmărea orice mişcare a ei, în timp ce se ridică, merse la aragaz şi puse ouăle, brânza şi ciupercile într-o tigaie mică. Deci ea era o femeie - o femeie cu chip de înger - cu săruturi care-l făceau să uite totul şi să se gândească doar la ea, iar ea avea un mod specific de a se lăsa protejată de el. El trebuia să fie prudent cu ea până va fi în stare să plece.
- Unde este maşina mea? Cu lingura în mână, ea îşi răsuci trupul astfel încât, cu un ochi să poată fi atentă la mâncare, dar să-l vadă şi pe el.
- Am remorcat-o până la atelierul lui Whit.
- Cine e Whit?
- E singurul mecanic auto pe care-l avem aici, în Paradis, dar e bun. Foarte bun, de fapt. Este un maistru auto care a lucrat în Los Angeles şi Indianapolis. A venit aici să iasă la pensie, dar niciodată nu i-a trecut prin cap chiar să se pensioneze, încă lucrează în fiecare zi. Poți să-l chemi, după ce mănânci.
- Mă duc să-l văd, zise el hotărât.
Primul ei impuls a fost să-i spună că are nevoie de odihnă în acea zi, dar nu a simţit dorința de a provoca scânteierea din ochii lui.
- Dacă tu vrei...Privirea lui se plimbă de-a lungul bucătăriei multicolore. Cănile de cupru, cam uzate, dar strălucitoare, atârnau pe o poliţă de pe un perete. Pe alt perete se afla un raft de oțel alb pe care stăteau cărţi de bucate și mai mulţi îngeri. El se uită în spate, la ea.
- Numele tău chiar este Angel? Ea zâmbi.
- Numele meu întreg este Angelina Smith. Dar mi se spune Angel de când eram copil.
Împărţi omleta în două și o presă cu lingura.
- Un copil blond, cu ochi albaştri, de fildeş şi cremă, îngână el. Este de înţeles.
Îi aruncă din nou una din acele priviri ale lui, gândi ea, simţind căldura pe gât. Era o privire apăsătoare, apreciativă, ca şi când ar fi încercat să o măsoare şi să o clasifice. Ea se întrebă de ce simpla clasificare ca femeie nu era de ajuns pentru el.
- Dar tu? Mi-ai spus că numele, tău este Satan, dar pe carnetul de conducere scrie Nicholas Santini.
El privi îngândurat paharul cu suc de portocale din faţa lui.
- Satan e o poreclă pe care mi-au dat-o la servici şi a prins.

- Cum de ţi s-a dat o asemenea poreclă?
Cum se aşezase lângă el, noaptea trecută, se întrebase şi făcuse speculaţii pe marginea acestui lucru.
- Cred că lumea a crezut că mi se potriveşte. Un muşchi i se contractă de-a lungul maxilarului. Doar părinţii îmi mai spun încă Nicholas.
- Bun, râse ea încet, încercând să-i înţeleagă proasta dispoziţie. Atunci, vrei să-ți spun şi eu Satan?
- Nu.
Ei bine, asta era cu siguranţă destul de clar. Ea puse omleta pe o farfurie, o trecu peste masă și i-o aşează înainte.
- Cafea?
El scutură din cap, durerea străfulgerându-i ţeasta cu o intensitate cumplită.
- Fir-ar să fie.
- Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Închise ochii, conştient că, pur și simplu ţipase.
Dar accidentul, traumele, femeia angelică din faţa lui, toate îl înnebuniseră într-un mod drăcesc. Voia să fie din nou sănătos şi voia să-i schimbe înfăţişarea angelică într-una plină de pasiune violentă, desfrânată. Deschise ochii, iar după ce durerea scăzu, către un fel de ameţeală confuză, ridică mâna ca să atingă bandajul de la tâmpla stângă.
- Tu ai făcut asta?
- Nu, Matthew a făcut-o.
- Matthew?
- Matthew Godwin. Este doctorul nostru de aici.
- Lasă-mă să ghicesc. Este singurul doctor din oraş.
Tonul său sarcastic o făcu să se apere.
- Da și suntem norocoşi că-l avem. Este unul din cei mai buni doctori din stat. Sunt sigură că va trece pe aici în dimineaţa asta, ca să vadă cum îți merge.
El o privi fix, întrebându-se de ce nu se putea sătura să o privească.
- Ai spus Godwin?
Instantaneu, uitând că i-a fost jignit amorul propriu, ea zâmbi.
- N-ai de gând să începi din nou cu chestia asta, nu?
Ar fi putut, gândi el, dacă ea ar fi continuat să-i zâmbească astfel.
- Acest Matthew are o voce sonoră, profundă, nu-i aşa? L-am auzit azi-noapte, dar nu l-am văzut.
Ea dădu afirmativ din cap.
- Te-a examinat înainte ca tu să- ţi revii, ţi-a îngrijit rana de la tâmplă şi a stat cu tine până hotărât că vei fi bine.
- Vocea lui semăna cu a lui Dumnezeu.

Ea chicoti.
- Nu renunţi, nu?
- Foarte rar.
- Bine, lasă-mă să-ţi spun ceva. Poate că te afli în Paradis și se poate ca eu să-ţi par un înger, iar Matthew se poate să aibă o voce profundă şi sonoră, dar tu eşti viu și pe Pământ și eşti pe cale de a te vindeca în urma accidentului. Cu siguranţă nu ești în Rai.
- Atunci, de ce am senzaţia că sunt?
Ea realiză că el nu glumea. Nici măcar nu a zâmbit când i-a pus întrebarea. De fapt, ea îşi dădu seama că, totuşi voia să-l vadă zâmbind.
- Nu ştiu, Nicholas.
Ochii lui se îndreptau spre buzele ei. Ea rostise numele lui atât de blajin, de dulce şi cu o putere de seducţie de care nu-şi dădea seama. El voi să-i vadă buzele arcuindu-se în rostirea numelui său şi apoi voi să sărute acele buze. Dar, mai mult decât orice, el voia ca nenorocita de durere din capul lui să dispară, pentru că voia să i se dedice cu mult mai mult ei. Acest înger era în stare de o mare pasiune.
Îngerul lui.
- De ce nu încerci să mănânci ceva? Întrebă ea cu blândeţe. Poate că o să te facă să te simţi mai bine.
Ceva din vocea ei îl făcu să accepte ce-l rugase ea.
Mai mult ca sigur că trebuia să găsească o apărare împotriva ei.
Tăie omleta şi o duse la gură cu furculiţa.
- E delicioasă, zise el. Mulţumesc.
- Poftă bună.
O privi lung și luă o gură de suc de portocale.
- Ai stat în picioare toată noaptea și ai avut grijă de mine, nu-i aşa?
Ea ridică din umeri, voind să spună că ceea ce făcuse nu a fost mare lucru.
- Mare parte din noapte. Când a început să se lumineze de ziuă, am adormit câteva ore.
- Trebuie să fii obosită.
- Nu chiar.
Acesta era adevărul. Prin fiinţa ei trecea o cantitate incredibilă de energie şi avea sentimentul cert că el era cauza.
- Ai dat puţin, din tine pentru un străin.
- Am fost bucuroasă să o fac. De fapt, n-aş fi putut să n-o fac.
Din momentul când îl văzuse, azvârlit din maşină, a simţit ceva aproape ca şi cum ar fi fost datoria ei să aibă grijă de el.
- Am o parte de vină în accident. Stăteam acolo, în mijlocul drumului.
El n-a zâmbit, dar buzele lui s-au strâmbat ironic

- Nu ești vinovată, crede-mă. Eu sunt un accident care aşteaptă să se producă.
- Doar nu vrei să spui că tu erai un accident aşteptând să se întâmple. Ai vorbit la timpul prezent.
- Da? Mă rog, n-are importanță. Mai luă o bucăţică de omletă. Ea îl privea cum mânca, gândindu-se că avusese dreptate în legătură cu faptul că el nu-și mai amintea săruturile. El nu bătea nici un apropos în privinţa asta şi ea se simţi uşurată, gândi în sinea ei. Dar, în acelaşi timp, simţi o durere puternică, enervantă. Cum este posibil ca ceva care pe ea o afectase atât de mult, pe el să-l lase de-a dreptul indiferent?
Neputând să-şi termine toată omleta, el dădu farfuria la o parte, apoi îşi propti coatele pe masă şi o privi lung.
- Te-am rugat să stai cu mine noaptea trecută, aşa-i?
Ea presupuse că era firesc ca el să-şi amintească cel puţin o parte din ceea ce se întâmplase. Dar aşa stând lucrurile, cum a putut el să uite săruturile?
- Da. Ai spus că eu te-am ajutat să-ți păstrezi visele pe care le pierdeai. Îți mai aminteşti visele?
Să-şi amintească? Gândi el, neîncrezător. Visele îi inundaseră viața, îl zdrobiseră şi acum refuza să trăiască. El şi-a acceptat chinul ca pe dreptul lui, dar nu a putut, nu a vrut să discute cu ea sau cu altcineva despre ele. Şi el spera că nu a dezvăluit prea mult cât timp a dormit.
- Tu m-ai dezbrăcat?
Cafeaua se clătina în ceaşca pe care o ţinea în mână, pentru că îi tremura mâna. Puse ceaşca pe masă.
- Nu. Matthew a făcut-o.
Dar ea văzuse trupul lui puternic, cu muşchi bine conturaţi, fusese, de fapt, fără nici o ruşine, îmbătată de imaginea lui. Îşi arcui o sprânceană.
- Şi tot doctorul acela bun mi-a lăsat şi puloverul acesta? Îi arătă puloverul pe gât pe care-l purta, făcând un gest larg cu mâna.
L-am găsit în debara, alături de pantalonii mei. Ea dădu din cap.
- Matthew l-a cumpărat pentru tine. Cămaşa ta e pătată de sânge. Am pus-o la muiat.
El amână să întrebe al cui era puloverul, până când n-a mai rezistat, fiind frământat din cauză că, în cele din urmă, cedase impulsului.
Şi încă nu ştia dacă ea avea vreo legătură cu cineva. Din câte ştia el ea putea avea o relaţie cu doctorul. Fir-ar să fie. El nu voia să se gândească că acest înger frumos, luminos, tentant, putea săruta pe altcineva, cu atât mai puţin să facă dragoste cu acea persoană.
- Îmi pare rău, zise el, brusc.

Ea îl privi absentă.
- Poftim?
- Îmi pare rău pentru azi-noapte.
Ea deveni un pic distantă.
- Care parte a nopţii?
- Toată. În primul rând, îmi pare rău că te-am pus în pericol, conducând atât de repede. Şi apoi, îmi pare rău că a trebuit să fii martora accidentului. Trebuie că a fost îngrozitor pentru tine.
- Am fost înspăimântată pentru tine recunoscu ea, amintindu-şi ce speriată fusese şi cât de rău îi era, văzând cum maşina îşi pierde controlul și auzind zgomotul înfricoşător de metal îndoit şi de sticla care se sparge. În starea de şoc, țipase.
- Îmi pare rău pentru asta. Şi îmi pare rău că te-am ţinut trează toată noaptea. Se opri. Şi pentru că te-am deranjat cu visele mele. Se opri din nou. Şi pentru că te-am sărutat.
Şi-a amintit. Şi îi părea rău. Rău? Minunat. De-a dreptul minunat.
- Tu stăteai acolo, aveai grijă de mine, mă făceai să mă simt bine, iar eu am profitat de situaţie. Îmi pare rău.
Ea se îndepărtă de masă şi se îndreptă spre lada de gunoi. Nu a fost aşa cum ar fi vrut ea, ca el să-şi amintească săruturile ca fiind frenetice şi paroxistice, îşi spuse ea iritată. Şi, din moment ce el fusese un expert în a stârni căldură şi dorinţă în ea, era sigură că exista o armată întreagă de femei cărora le împărtăşise aceeaşi experienţă. Dar ar fi putut fi frumos dacă el ar fi recunoscut că săruturile fuseseră pentru el, într-o oarecare măsură, cutremurătoare.
- Angel? S-a întâmplat ceva?
- Bineînţeles că nu. Ce poate fi în neregulă?
Luă tigăiţa şi o trânti cu zgomot în chiuvetă. Trebuie să facă faţă, gândi ea, din cale afară de uimită de mărturisirea pe care urma să și-o facă ei însăşi. Scuza lui îi afectase foarte tare mândria. Ei, la naiba!
Răsuci nervoasă robinetul şi dădu drumul la apă.
O supărase, se gândi el, dar simţise că trebuie să afle ce se întâmplase între ei în acea situaţie. El îşi amintea încă impactul pe care l-a avut sărutul asupra lui. Atât de diavolesc pe cât simţise, era aproape să ia foc. Dar ea, probabil că fusese vlăguită de un om cu totul străin, care o forţa să sărute, cum a făcut el. Era un lucru ciudat de care ea tocmai îi vorbea. Ea fusese încă vioaie şi radioasă până când el îşi ceruse scuze, îşi apăsă mâna pe cap. Fir-ar să fie de durere. Probabil durerea îl oprea să gândească corect.
- Uite, îmi pare cu adevărat rău...
Ea se învârti pe loc, apucă cârpa udă de vase şi o strânse în pumn.
- Te-am auzit de prima dată. Nu trebuie să o repeţi.

Capitolul 3.

- Bună dimineaţa. Vocea adâncă, sonoră, întrerupse tensiunea și-i atrase atenţia lui Nicholas de la Angel spre cadrul uşii. Bărbatul care stătea acolo semăna cu Abraham Lincoln, îmbrăcat ca un cherestegiu. Era înalt și slab, cu o față prelungă, îngustă, părul grizonat și o barbă pe măsură. Purta o cămaşă din flanelă cadrilată și nişte pantaloni de lucru și ţinea strâns în mână a geantă neagră.

Bunul doctor, hotărî Nicholas.

Şi era bucuros să vadă că doctorul avea în jur de 60 de ani.

Prea bătrân, gândi el pe moment, ca să aibă vreo legătură cu Angel. Îngerul lui. Fir-ar să fie! Își masă capul, întrebându-se dacă suferise, cumva, vreo leziune a creierului în timpul accidentului. Pur şi simplu trebuia să renunţe să se gândească la ea ca şi cum ar fi a lui.

- Am rămas în uşă şi m-am luat după mirosul de cafea, zise doctorul, cu o voce puternică şi jovială. Sper că v-a mai rămas ceva cafea.

În ciuda aşa-zisei polemici cu Nicholas, în legătură cu scuzele lui, Angel zâmbi un pic forţat către vechiul său prieten.

- Destulă.

El se întoarse către Nicholas.

- Bine, bine, pacientul nostru a scăpat cu viață noaptea trecută. Cursurile acelea medicale prin corespondență pe care le-am făcut au meritat până la urmă.

Zâmbetul lui Angel se transformă într-o grimasă şi îl privi pe Nicholas.

- Aceasta este ideea lui Matthew despre statul la pat. Îi reuşeşte doar pentru că, în general vorbind, pacienţii lui formează un public supus. Nicholas, fă cunoştinţă cu doctorul Godwin, Matthew, el e Nicholas.

Matthew ocoli masa până la un capăt, îşi dădu drumul într-un scaun, lăsă geanta medicală pe podea, lângă el, şi îl fixă pe Nicholas cu o privire pătrunzătoare...

- Pariez că-ţi simţi capul ca şi când l-ai fi băgat în Clopotul Libertăţii chiar în momentul în care cineva îl bătea. Cuvintele doctorului se auziră cu puterea zgomotului de tun, ceea ce-l făcu pe Nicholas să tresară.

- Aţi putea vorbi ceva mai încet?

Matthew îi aruncă un zâmbet trist

- Îmi pare rău. Vocea îmi scapă câteodată, dar este foarte potrivită pentru chemat porcii.

- Dumneavoastră nu aveţi porci, zise Angel, sec.

- Nu, nu am. Dar sunt încă om tânăr. Îmi pot cumpăra câţiva și dacă e s-o fac, sunt pregătit.

Își întoarse atenţia din nou către Nicholas.

- Deci, cum te simţi?

- Comparaţia cu Clopotul Libertăţii spune totul destul de bine.
- Mmmmm, făcu Matthew pe un ton calm, evaziv, specific profesiei sale. Se lăsă în jos, lângă el, ca să deschidă geanta. Simpatia lui Angel crescu.
- Fireşte, te simţi îngrozitor. Traumatismele nu sunt o petrecere pentru nimeni.
- Am vreun traumatism?
- Absolut, zise Matthew. Oricum, vestea bună este că am impresia că e vorba despre o contuzie relativ uşoară aşa cum evoluează traumatismele, asta e.
Își masă capul...
- N-o puteţi dovedi pe mine.
- Mmmm. În afară de cap, ce altceva te mai deranjează?
- Şchiopătez, iar trupul mi-l simt ca și când ar fi trecut peste el câteva duzini de tractoare.
- Plus o turmă de elefanţi, îmi închipui, zise Matthew vioi. Dar asta nu mă surprinde. Până acum cred că ți-ai văzut vânătăile. Toată partea ta stângă probabil că seamănă cu un test Rorschach prelungit peste măsură. Impactul s-a produs pe partea pasagerului din dreapta.
- Sunt sigur că se vindecă uşor, zise Nicholas cu încăpăţânare. Trebuie să mă întorc pe șosea azi.
O auzi pe Angel făcând zgomot în spatele lui, dar, când încercă să-și întoarcă într-acolo capul, doctorul îl înhaţă de bărbie ca să-l menţină cu fața spre el.
- Singurul drum pe care eu vreau să-l parcurgi azi este cel înapoi spre pat, tinere.
Trecuse mult timp de când cineva nu-i mai spusese „tinere”se gândi el enervat. Iar fizionomia doctorului rămase dezgustător de veselă în timp ce el îşi prezenta ultimatul. Dar apoi, gândi Nicholas cu asprime când un om are o voce ca a lui Dumnezeu, n-ar trebui să se umilească în fața cuvintelor dezaprobatoare pentru a-şi atinge ţinta.
Angel ocoli masa şi se aşează vizavi de Nicholas, mirându-se de sunetul lin de durere, de dezolare pe care îl scosese când el spusese că se pregăteşte să plece. El era un călător, venind dintr-un loc, mergând în altul, trăindu-şi întreaga viață într-alt loc. Se gândise ea într-adevăr că el va rămâne? Şi voia ea cu adevărat ca el să rămână?
- OK., îi zise Matthew, acum uită-te drept înainte. Nicholas făcu ce-i spusese Matthew, în timp ce o luminiţă îi sclipi în ochi.
- Mmmmmm! Neliniştea lui crescu.
- Uite, dă-mi un certificat de sănătate şi am să plec.
Matthew îşi dădu capul pe spate şi râse vesel.
- Considerând, ceea ce e puţin probabil, că te-aş declara sănătos,

ceea ce, drept să-ți spun, nu pot, cum crezi c-o să-ţi fie la întoarcere? Ferrari-ul tău roşu seamănă cu o cutie de conserve gata de dus la casare.
Poate că avea vreo legătură cu modul în care capul lui Nicholas începuse din nou să-l doară, dar el aprecia umorul doctorului din ce în ce mai puţin.
- Puţină greaţă? ntrebă Matthew.
- Puţină.
- Dar ameţeală și imagine dublă?
- Puţină ameţeală, recunoscu el, apoi, privit pe de-a-ntregul cu milă şi fiind tratat ca un invalid, se ridică.
Camera se învârtea cu el, iar durerea îi bubui asurzitor în cap. Cu un geamăt, se afundă din nou în scaun. Doctorul veni imediat şi-i lovi uşor mâna.
- Va trebui s-o iei puţin mai încet câteva zile, fiule.
Dacă era un singur lucru pe care îl ura mai mult decât orice pe lume, gândea Nicholas, era să meargă mai încet. Dar de data asta trebuia să-l asculte pe doctor.
- Te-ai odihnit puţin, Angel? Întrebă Matthew în timp ce înfăşură un garou în jurul braţului lui Nicholas, luânduri tensiunea.
- Câteva ore, zise ea, privind cu îngrijorare paloarea accentuată a lui Nicholas. Ea nu trebuia să facă nici un test medical ca să-şi dea seama că durerea lui crescuse.
Mulţumit de ceea ce îi arăta cadranul tensiometrului, Matthew desfăcu garoul şi-l azvârli în geantă şi apoi îşi întinse braţele spre Nicholas.
- Strânge-mi mâinile cât poți de tare. Nicholas ascultă şi fu dezgustat dându-şi seama că-şi mai pierduse din puterea de a mai strânge ceva în mâini.
- Mmmmmm. Matthew se aşează la loc. OK, în regulă, cred că e mai sigur dacă-ți prescriu un analgezic.
- Nu iau calmante.
- Dacă ai de gând să te vindeci, trebuie să te odihneşti. Şi dacă vrei să te odihneşti, trebuie ca puţin din durere să scadă până la un nivel suportabil.
- Nu am timp să mă odihnesc.
- Mmmmmm. Programul tău este foarte riguros, sunt sigur. Dar nu o să-ţi faci nici un bine dacă nu-ţi faci timp de odihnă. Scormoni în geantă şi scoase afară o sticluţă cu pastile. Scoase capacul şi îi dădu o pastilă lui Nicholas. Ia asta. Nicholas privi bănuitor pastila.
- Ce e asta?
- E un calmant uşor. Îți va astâmpăra furtuna din capul tău.
- Ţi-am spus, nu iau medicamente.

Privirea lui Matthew era blândă.
- Foarte rar mi-am pierdut pacienții, şi atunci doar când timpul lor pe acest pământ a expirat. Îmi închipui că timpul nu a expirat încă, pentru că, fiule, ieri ai avut o ocazie nemaipomenită să cumperi ferma. Dar te-am scos din maşina aia a ta și mi-aș lua eu răspunderea dacă ai încerca să schimbi într-un fel această situaţie. Ia pastila.
Nicholas se holbă când la pastilă, când la doctor. Și apoi iar la pastilă.
- Nu este prea tare?
- Nu am spus aşa, nu? Cu un zâmbet în colțul gurii, doctorul îl privea pe Nicholas cum înghiţea în silă pastila cu puţin suc de portocale, apoi îşi puse geanta în poală şi o închise repede.
- Angel, am să eliberez o reţetă pentru mai multe pastile din acestea şi o să trimit pe cineva să o aducă.
- E perfect.
- Mai bine-mi dai mie reţeta acum, zise Nicholas, pentru că am de gând să chem un taxi, să mă ducă la atelierul lui Whit, să-mi iau mașina. Trebuie să mă întorc pe șosea.
Matthew oftă și o privi lung pe Angel.
- Cred că ar fi trebuit să-i controlez și urechile. Pe lângă că este încăpăţânat ca un catâr, mai are, după câte se vede și probleme cu auzul.
Privi înapoi la Nicholas.
- Sună pe oricine la care, în graba ta, înflăcărată, vrei să ajungi și spune-le că urmează să stai aici câteva zile.
Nicholas deschise gura să obiecteze, dar Matthew continuă discuţia încet, constant, implacabil, ca un tanc, gândi Nicholas cu umor negru.
- M-am dus la şcoală ani întregi ca să ajung aşa deştept cum sunt acum. De fapt, tu n-ai cum să ştii, dar expertizele mele medicale au intrat în istorie. Oamenii au învăţat să scrie cântece despre ele, chiar sonete. Într-adevăr. Va trebui să mă crezi.
Nu se simţea bine, gândi brusc Nicholas. Epuizarea şi durerea îl ajungeau. Iar gândul să se urce iar în pat era din ce în ce mai ispititor.
- Dar nu pot sta aici.
- E vreo problemă cu rămânerea lui aici, Angel?
Întrebă Matthew, ochii lui aprinzându-se de o nouă curiozitate.
- Nu, sigur că nu.
Matthew o cunoscuse din prima ei zi de viață. Trebuia să fie atentă sau el ar fi bănuit că ceva e în neregulă. Dar nu era. Nu chiar.
În momentul de față era doar faptul că inima ei bătea înfundat ca o tobă. Ea avea o locuinţă mică, cu un singur dormitor. Dacă Nicholas ar fi rămas, limitele intime ar fi fost legate de problemele momentului. Pe lângă asta amintirea săruturilor lor mai plutea încă între ei, ca un

spectru incitant, răscolind și chinuind. Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor, ea nu voise ca el să plece. Nu chiar departe. Doctorul se uită când la unul, când la celălalt și înapoi la Angel.
- Totul va fi bine. Ştiu că pot avea încredere în tine, să ai grijă de pacientul meu.
- Dacă poți avea încredere într-un înger, cine poate avea încredere în tine? Bolborosi Nicholas.
Avea inspiraţia clară că întregul grup de instrumente de percuţie al unei orchestre simfonice tocmai se stabilise în capul lui și cânta cu toate forţele.
Sprâncenele negre ale doctorului se ridicau cu uimire, apoi faţa lui prelungă, ascuţită, zbârcită, se încreţi într-un zâmbet larg şi scăpă un hohot de râs, care, pentru urechile sensibile ale lui Nicholas, a sunat mai mult ca un muget.
- Ai perfectă dreptate. Bine, problema este pusă, deci, la punct. Matthew se ridică.
- Am să te vizitez mâine, fiule. Între timp, ia-o încet şi, dacă ai nevoie de mine, dă-mi un telefon. Angel ştie numărul. Râse din nou în hohote. Toată lumea din oraş îmi ştie numărul. După ce a plecat doctorul, Nicholas îşi propti cotul pe masă, odihnindu-şi capul care îl durea îngrozitor, de mâna ridicată şi privi ţintă, peste masă, la ea.
- Dacă rămân aici, te voi epuiza.
- Nu prea mult, zise ea, adoptând un ton neutru.
O tensiune usturătoare şi complet nepotrivită îi invadase sistemul nervos, acum, când erau din nou singuri. O afectase foarte tare. Un comportament de politeţe formală l-ar putea ține pe musafirul neaşteptat la o distanță emoţională, spera ea.
- În plus, nu eşti în formă ca să pleci nicăieri. Matthew a spus asta şi îmi dau şi eu seama. Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a cădea din scaunul acela, iar ochii îţi sunt aproape negri.
- Am ochi verzi.
- De cele mai multe ori, sunt sigură că sunt verzi. Dar acum sunt negri şi azi-noapte tot negri erau. Nu procedezi bine Nicholas, recunoaşte! Îşi frecţionă fața cu mâna.
- Probabil că e vina nenorocitei ăleia de pastile. M-a ameţit.
Zâmbetul ei apăru cu o uşurinţă alarmantă, în situaţia asta, ea nu se putea abţine şi găsea foarte hazlie încăpăţânarea lui. El pur şi simplu nu avea altă şansă, decât să recunoască inevitabilul şi să-şi lase trupul să se refacă. Totuşi, datorită constituţiei sale puternice, avu o perioadă grea în care a renunţat la ceea ce i se părea a fi slăbiciune. Va fi un bărbat formidabil când se va face bine.
- O parte din asta este efectul pastilei, încuviinţă ea, dar şi al

constituţiei tale.
- Deja ai făcut prea multe pentru mine. Nu vreau să-ţi impun ceva.
Se simţea îngrozitor, dar încă mai era îngrijorat în privinţa ei. Inima ei era încinsă. Prea mult pentru o distanță afectivă.
- Este perfect. Într-adevăr.
- Ești sigură? Dacă mi-ai chema un taxi, m-as duce la un motel sau la un hotel.
Ea râse.
- Nu există stație de taxiuri în oraş și nici hotel. Avem un motel mic, dar e în renovare. Şi renovarea, merge încet, aș putea spune.
De ce încerca atât de tare să scape de ea? Se întrebă el plictisit. A fost ființa cea mai bună din câte cunoscuse el vreodată. Râsul ei avea o putere magică, iar rezonanța lui îl robea de fiecare dată când îl auzea. Lumina se lipea de ea, făcând ca fiecare lucru sau loc din cameră să pară întunecat. Şi se oferea să aibă grijă de el. De ce se certase cu ea? Dar mai era o întrebare pe care el trebuia s-o pună. Îşi ridică încet capul de pe mână, aşa încât o putea, privi drept şi îi putu observa reacţiile.
- Locuieşti singură aici?
- Da. Se simţi extraordinar de uşurat şi îşi spuse că era din cauză că nu va da pe nimeni afară dacă el va rămâne aici. Mai erau şi alte lucruri pe care voia să le afle de la ea, întrebări care ar fi putut s-o explice, dar puterea lui de a rămâne în picioare era pe cale de a-l părăsi.
- Dacă nu te superi, cred că am să mă întind vreo oră.
- Am să te ajut, zise ea, ridicându-se repede.
Mult mai încet, el se îndepărtă de masă și se ridică.
- Nu e nevoie. Mă descurc și singur.
- Sunt sigură, zise ea, apropiindu-se de masă, prin dreapta lui, punându-i o mână de a lui pe umărul ei.
- Dar de data asta, nu trebuie.
- El nu era obişnuit ca cineva să trebuiască să-l ajute să facă ceva, dar îşi dădu seama că mândria lui trecuse peste limită şi nu avea nici un motiv. Dacă s-ar fi ştiut adevărul, niciodată în viața lui nu avusese mai mult ca acum nevoie de ajutor. Şi nu se referea numai la prejudiciile fizice.
Într-o anumită măsură, ea îi putu suporta greutatea corpului, în timp ce îl conducea spre dormitor. Rotunjimile ei line îi apăsau trupul, iar căldura corpului ei iradia prin pielea lui. Ea era un vis, pe care el trebuia să-l fi avut cu mult timp în urmă se gândi.
Iar acum reconstituia imaginea ei, apropiindu-şi-o în timpul durerii şi al chinului prin care trecuse cu un an in urmă.

- Iată-ne ajunşi, zise ea, ajutându-l să se aşeze în pat cât era de lung.
El se prăbuşi în pat satisfăcut. Ea îl urmări cu privirea, emoţia înţepenindu-i gâtul. Văzându-l într-o stare de slăbicune, palid, epuizat și cuprins de durere, se simţi pătrunsă de compasiune faţă de el.
Şi ceva mai mult decât atât, pentru acel moment, ea nu era dispusă să se gândească la acest lucru...
- Vrei să te dezbraci și să fii mai lejer?
- Nu. Acum, când stătea întins, nu era sigur că se mai poate ridica iar.
- Am să mă descurc. Ea păși până la piciorul patului şi-i scoase pantofii. Apoi trase cearşafurile peste el. El își scoase afară o mână pentru a le prinde pe ale ei.
- Nu știu cum, dar am să te răsplătesc.
De fiecare dată când o atingea, indiferent de intenţia lui, ea se simţea înfierbântată. Avea absolut nevoie să se autocontroleze.
- Nu fi bleg, zise ea, lovindu-i ușor mâna și încercând să redobândească detaşarea. Nu am nevoie de nici o răsplată. Mi-ai salvat viaţa.
- Iar tu mă poţi salva pe mine.
Ea zâmbi.
- Te simți de parcă ai fi la un pas de moarte, în câteva zile urmează să-ți recapeți vechea ta personalitate.
Şi apoi el va pleca. Ea n-a înţeles ce era cu salvarea vieţii lui, se gândea el, închizându-și încet ochii. Nu era sigur că și el înţelesese.
- Să-ți aduc ceva înainte să plec? Ochii lui se deschiseră din nou.
- Ai de gând să pleci?
- Am să stau în camera de alături.
- Camera de alături?
- Bucătăria.
Ea ezită, observând o nuanţă de panică în vocea lui.
- Vrei să stau cu tine?
- Nu, nu. Nu se putu hotărî să-i ceară acest lucru. Am de gând să dorm doar o oră.
Bineînţeles, nu avea să viseze. Era ziuă și nici nu se punea problema că se simte mai bine.
- OK., atunci, dar, dacă te răzgândeşti, strigă-mă. Se întoarse să plece.
- Ce ai să faci cât am să dorm eu?
Era o întrebare stupidă, se gândi el, dar din anumite motive, chiar voia să știe.
- Nu știu. Probabil că am să repar niște lucruri.
- Să repari?
- Asta fac. Repar lucruri.

Avea un anumit sens, își zise el, urmărind-o cu privirea până părăsi camera. Un înger va repara lucruri stricate. Şi el este stricat. Avea un sens clar.
Ultimul lucru pe care îl văzu înainte de a adormi a fost ceata de îngeri plutind sus deasupra lui, supraveghindu-l.
Când s-a trezit, era după-amiază târziu și un miros îmbietor venea dinspre bucătărie. Îi trebui o secundă să-şi dea seama în ce stare e. Odihna îi scăzuse durerea de cap la o ameţeală suportabilă, iar trupul contuzionat era traversat de moliciune. Asta era bine. Luându-și măsuri de precauţie, coborî din pat. Camera se rotea în faţa ochilor, dar îşi reveni imediat. Trecu pe la baie, mulţumit să descopere că şchiopătarea era mai puţin pronunţată, apoi se îndreptă către bucătărie.
Angel era acolo, stând picior peste picior sus pe masă, cu un prăjitor de pâine pe genunchi, cu o şurubelniţă în mână, iar diferite părţi din aparat stăteau împrăştiate în jurul ei. O femeie pe care nu o cunoştea stătea în fața maşinii de gătit, amestecând ceva care era, în mod clar, răspunzător de mirosul îmbietor care îl trezise.
Angel privi în sus și îl zări.
- A, te-ai sculat. Grozav.
- N-aveam de gând să dorm prea mult. Ar fi trebuit să mă scoli.
- Somnul este cel mai bun lucru pe care îl poți face pentru tine, zise zâmbind femeia de la aragaz. Îşi şterse mâinile de sortul pe care-l purta, traversă bucătăria către el și îi întinse mâna. Bună, eu sunt Jane. O prietenă de-a lui Angel. Era o femeie în vârstă, cu ochii cenuşii, blânzi și cu părul prins la spate într-un coc.
- Eu sunt - ezită el - Nicholas.
- Ei bine, îmi pare bine să te cunosc, Nicholas. Îi arătă un scaun. De ce nu şezi? Şi îți aduc ceva să bei.
- Sună bine, dar mai întâi...Privi în spate la Angel şi simţi cum i se încleştează maxilarul. Era atât de fermecătoare...îmi permiteţi să folosesc telefonul dumneavoastră? Trebuie să sun pe cineva foarte departe, dar am să folosesc cartea de credit.
- Nici o problemă. Este un telefon în sufragerie. Făcu un gest cu şurubelniţa arătându-i direcţia.
- Dacă îmi spui ce ai vrea să bei, zise Jane, am să-ți pregătesc până te întorci. Cafea slabă? Ceai cu gheață? Lapte?
- Ceai cu gheață ar fi perfect. Jane dădu din cap afirmativ și aşteptă până când el ieși din cameră, apoi se întoarse spre Angel cu uimire.
- Mare greşeală, nu mi-ai spus că tipul este un adevărat invalid. Angel strâmbă din buze.
- Un invalid, Jane? La vârsta ta?

- Vârsta nu mi-a luat vederile iubito, iar acest om este în modul cel mai cert un invalid.
Angel îşi aplecă uşor capul peste prăjitor.
- Cred că este sănătos.
- Dacă ar mai fi sănătos, ar trebui să mă internez într-un spital şi să mă tratez de palpitaţii cardiace. De unde vine? E căsătorit? Din ce-şi câştigă pâinea?
Căsătorit. Înlăturase posibilitatea asta, dar acum că se gândea la ea absența unei verighete nu însemna neapărat că era neînsurat.
- Nu ştiu nimic din treburile astea, zise ea încercând să pară pe cât posibil neafectată, deşi o apucă o stare de depresie bruscă, inexplicabilă.
- Dumnezeule, ce înceată eşti!
- Ai răbdare, Jane. Omul îşi pierduse cunoştinţa.
- Ştiu sigur că era treaz azi-dimineată. Matthew mi-a spus. Angel oftă.
- Probabil că lucrurile acelea despre care m-ai întrebat nu sunt treaba mea, sau de altfel, nici a ta. Te-ai gândit vreodată la asta?
Jane scutură din cap.
- Nu, dar fii fără grijă, lasă totul în seama mea.
Angel lăsă jos şurubelniţa şi aruncă o privire de sus către Jane.
- N-am să-ți permit să-l interoghezi, Jane. A fost rănit foarte tare.
Jane, senină, turna în pahar ceaiul cu gheață pe care i-l promisese.
- Nu fi tristă, draga mea, voi fi atât de blândă, că niciodată nu va şti că a fost atins.

- Bună, Hawk, eu sunt.
- Satan. Dumnezeule, omule, eram gata să dau alarma. Ai întârziat 18 ore.
Nicholas pipăi cu degetele bandajul de la tâmplă, strâmbându-se.
- Ştiu. Cred că ești în stare să spui că am fost reținut fără să mă pot opune.
- S-a întâmplat ceva?
- Da. Am suferit un accident.
- La naiba. Cât de grav? Ești bine?
- Ferrari-ul a luat-o razna și am lovit ceva, nu ştiu sigur ce. Am fost aruncat acolo afară.
M-am trezit cu o durere de cap care nu mi-a trecut nici acum, plus o mulţime de vânătăi, dar, în afară de asta, nu am răni serioase.
- Iar ai zburat cu diavolul pe aripile tale, nu-i aşa?
Sau un înger, gândi el.
- Cam aşa ceva. Şi, din fericire, nimeni altcineva nu a păţit nimic.
- Măcar asta e bine. Hei, nu ți-am spus să te întorci cu avionul cu

Blare şi cu mine?
Fiori de gheață îi trecură prin şira spinării, iar bătăile inimii s-au accelerat. El nu putea să zboare, n-o să mai poată niciodată.
Privirea-i fixă săgeta camera în lung şi în lat, până când zări un raft lung cu îngeri în partea cealaltă a camerei, chiar diametrul opus lui. O mulţime. Prezența lor îl făcu să se simtă mai bine.
- Planul meu de a ajunge acasă ar fi reuşit, dacă n-ar fi apărut curba aceea neaşteptată a şoselei. În situaţia asta, am să mai întârzii puţin, asta-i tot.
- Cât?
- Nu ştiu încă, dar nu prea mult. Ascultă, până mă întorc, închide proiectul Lightning 1, orientează pe cine poţi spre celelalte proiecte ale noastre, iar la ceilalţi dă-le câteva zile libere. La celălalt capăt al firului se făcu linişte. Apoi:
- Vrei să anulezi Lightning 1, sau doar să-l amâni?
A naibii de bună întrebare, îşi zise el. Probabil fusese obsesia lui, dar deja îl costase mai mult decât îşi putea permite să cheltuiască pe timpul întregii vieţi. Voia oare să piardă mai mult?
- Am nevoie de ceva timp să regândesc problema.
- Foarte bine. Hawk se opri. Unde eşti?
- Dacă ti-aş spune, nu m-ai crede, zise el uitându-se fix la îngeri. De fapt, nici nu ştiu exact.
- Parcă n-ai vorbii tu. Eşti sigur că te simţi bine?
Unul din îngeri păru că-şi luase zborul şi plutea cam la o jumătate de metru de raft. Se frecă la ochi şi privi iar. Era din nou pe raft.
- Sunt bine. Am avut doar o cădere nervoasă, asta-i tot.
- Uite, de ce nu trimiţi pe cineva la telefon să mă lămurească şi eu am să vin să te iau
- Nu.
- De ce nu? Scaunul din dreapta şoferului este pliant. Te fac să te simţi confortabil.
- Nu e nevoie. Am hotărât să-mi verific maşina şi probabil că după ăsta voi ajunge destul de repede acasă. Să mă aştepţi, când o să mă vezi. Bine? Dacă apare vreo schimbare în plan, am să te sun.
- Bine, dacă asta vrei.
- Da. Pe curând. Nicholas închise telefonul şi se întrebă de ce refuzase oferta lui Hawk. Dacă ar fi acceptat, ar fi putut ajunge acasă a doua zi la prânz. Îşi ciupi nasul cu degetul mare şi cu cel arătător. De ce l-a refuzat pe Hawk? Nu se îndoia deloc că putea face acel drum. De ce? Îşi ridică încet capul şi, pentru prima dată, examina atent împrejurimile. Sufrageria lui Angel era mică, dar cu o fereastră mare care dădea într-o grădină care mergea în jos vreo 18 picioare până la

şoseaua care cotea și nu se mai vedea. Printre doi copaci uriaşi care creşteau în fundul grădinii, el putu vedea o imagine grandioasă a oceanului. Era sigur că şoseaua trebuie să fi fost aceea pe care condusese el când s-a produs accidentul.
Îşi întoarse din nou privirea înspre cameră. Era mobilată simplu, cu o canapea şi fotolii, toate cu huse viu colorate. Pe mijlocul măsuţei de cafea se aflau mileuri croşetate, iar cele două măsuţe pliante şi bibelouri simpatice nu erau puse într-o ordine anume. Era o cameră confortabilă, atrăgătoare, dar nu era nici o poză de familie pusă pe nicăieri la vedere. Nimic în afară de îngeri, toți aranjaţi pe rafturi. Fir-ar să fie, erau o grămadă. Se sculă brusc din scaun și porni să caute adevărul.

Capitolul 4.

- Cred că tocana asta e numai bună de mâncat, o auzi el pe Jane, în timp ce se îndrepta către bucătărie.
- Şi chiar la timp, spuse Angel, zâmbindu-i când el intră pe uşă. Este reţeta specială a lui Jane pentru tocana de pui. A trecut pe aici în, după-masa asta s-o facă special pentru tine.
Zâmbetul ei îl găsi nepregătit, fortificandu-şi trupul și calmându-şi sufletul.
A, da, gândi el. Adevărul.
- E foarte frumos din partea ta, Jane. Se aşează.
- Dacă are și gustul tot la fel după cum miroase, trebuie să fie bună,
- Va fi. Angel fugi de la masă, ţinând prăjitorul în mână.
- Ţi l-am reparat, Jane. Bătrâna nu-şi ridică privirea când împărţi cu lingura tocăniţa în trei castroane.
- Grozav.
Nicholas se încruntă văzând diferitele piese ale aparatului de prăjit, uitate pe masă.
- Astea sunt de la prăjitor?
- Da.
- Şi mai funcţionează?
- Da.
- Cum?
Angel dădu din umeri. Jane râse.
- De ani de zile ne punem aceeaşi întrebare, dar n-a apărut nimeni cu vreun răspuns încă. Angel are un obicei în legătură cu lucrurile stricate. Ea repară ceea ce nu poate fi reparat. E un fel de magie.
Angel s-a întors la masă cu un burete şi o şterse.
- Cum faci treaba asta? Întrebă el.
Ea îl privi.

- Nu, ştiu. Pur şi simplu o fac.
Îşi spuse că nu se va lăsa enervat de lipsa de explicaţii.
Dar nu reuşi.
- Ai fost la vreo scoală de meserii?
- Nu. Jane puse pe masă un pahar cu ceai cu gheață și un castron mare cu tocăniţă în fața lui.
- Şi nici n-a învățat-o nimeni. Asta este, ea a avut întotdeauna capacitatea asta încă aproape din prima zi de viață.
N-arată deloc în largul lui, remarcă Angel, aducând trei şervete la masă.
- Mai vrei un calmant, Nicholas? Jane a adus reţeta completă. Să-ți aduc un calmant?
- Nu, sunt bine, şi, Jane, aminteste-mi să te răsplătesc după cină.
- Perfect, zise ea liniştită. Apropos, ți-am recuperat geamantanul din maşină, la atelierul lui Whit și ți l-am adus. Mi-am imaginat că ai nevoie de lucruri.
- Mulţumesc, apreciez gestul tău. El aşteptă până s-a aşezat ea în capătul mesei, iar Angel se aşează tot în fața lui, aşa cum făcuse de dimineaţă.
- Ce-ai vrut să spui când ai zis că Angel are acea pricepere aproape din prima zi de viață?
Jane zâmbi drăgăstos către Angel.
- A venit la mine când avea o zi. Eu eram şefa Orfelinatului din oraşul acesta și pur şi simplu am găsit-o într-un coş, pe pragul uşii. Prima privire către ea mi-a însănătoşit inima.
Angel chicoti.
- Eşti atât de bună, aş fi putut fi şi un căţeluş fără adăpost şi tu te-ai fi simţit mai bine.
Se întoarse spre Nicholas să-i explice.
- Inima ei era bolnavă din cauză că numărul copiilor de la Orfelinat se micşorase în decursul anilor, iar cei care erau acolo se făceau mari.
- Aşa e, zise Jane. Pe lângă asta, Orfelinatul nu mai avea bani şi îmi era teamă că va trebui să-l închid. Dar atunci a apărut Angel şi eu am ştiut că totul merge spre bine. Şi, bineînţeles, bătrânul domn Smith, zgârcitul oraşului, a murit în ziua în care ea a venit aici, lăsându-şi averea Orfelinatului.
- A fost un noroc.
El remarcă în gând cum că a fost şi un pic de ciudăţenie şi nu a ajutat cu nimic în a şi-o explica pe Angel, în felul concret, real, pe care îl voia el. Jane dădu din cap.
- Eu i-am dat lui Angel numele lui de familie. Mi-am închipuit că nu poate fi decât bine.

- Şi cum v-ați hotărât s-o numiţi Angel?
- Vrea cineva să vorbească şi cu mine? Întrebă Angel.
Jane zâmbi un pic forţat către ea.
- Imediat, draga mea. Vezi tu, Nicholas, coşul în care am găsit-o era al meu şi eu îl uitasem, din neatenţie, pe prag. Ea nu era învelită într-o pătură și nu avea nimic cusut pe ea. Nu era nici un indiciu oarecare să mă lămurească de unde venise, nimic care să arate vreo legătură a ei cu acest pământ. Pur și simplu a picat din cer.
Paradis.
Nicholas simţi că i se luminează mintea și-și trase mai aproape castronul cu tocăniţă. Mâncarea nu putea decât să-i facă bine. Luă câteva linguri, apoi întrebă :
- Deci Orfelinatul a putut să continue să existe?
- Pentru un timp, dar acum nu mai există. Când a plecat ultimul copil, mi-am cumpărat o casă şi m-am mutat împreună cu Angel. Acum sunt patroana unei cârciume din oraş. Când o să te faci mai bine, va trebui să mă vizitezi.
- Probabil că n-am să rămân atât de mult, dar vă mulţumesc pentru invitaţie.
Privi la fiinţa strălucitoare, blondă, de dincolo de masă. Un înger va fi greu de părăsit şi chiar mai greu de uitat. Ea va rămâne pur şi simplu în mintea lui, împreună cu el.
- Ai putut să vorbeşti la telefon? Întrebă Jane. La mişcarea lui din cap că "da", ea continuă liniştită: Sunt sigură că familia ta era bucuroasă să audă veşti de la tine.
- Din fericire, părinţii mei nu țin socoteala programului meu. Ei s-au pensionat şi trăiesc în Arizona.
Deşi capul lui Angel era aplecat pentru că mânca, el avu impresia stranie că îl ascultă.
- Deci nu eşti însurat?
Toate simţurile îi erau încordate spre Angel şi şi-a dat seama când ea deveni mai tensionată!
- Nu.
Ea începu din nou să mănânce. El îşi retrase privirea de la ea şi văzu că sprâncenele lui Jane erau arcuite, aşteptând ceva.
- Persoana căreia i-am telefonat este un vechi prieten. Lucrăm împreună. Eu locuiesc în California de Nord.
Jane se întinse către el.
- Ce lucrezi?
- Sunt inginer de aeronave. Am compania mea proprie.
SANTINI AERONAUTICS.
Proiectăm, construim, asamblăm şi testăm avioane.

- Ce interesant! Nu e interesant, Angel?
Angel o privi cu o căutătură plină de înţeles.
- Tocăniţa ta e nemaipomenită. Ar trebui să guşti puţin din ea.
- Imediat. Nicholas, tu pilotezi avioanele la fel de bine pe cum le proiectezi?
Lingura i se opri la jumătatea drumului spre gură. Încet, încet, el o puse înapoi în castron.
- Nu o să mai pot face acest lucru atât de bine.
- În trecut, însă, da. De ce te-ai oprit şi ce fel de avioane pilotai înainte de a renunţa?
- Compania de Asigurări nu-mi mai permite să pilotez avioanele pe care le proiectez, am pilotat câteva tipuri.
Nu-i spusese totul şi totuşi era uşor surprins că spusese atât de mult.
- Ce inteligent.
Jane se oprise să ia o îmbucătură de tocană.
Angel încercă să schimbe sensul discuţiei înspre altceva.
- N-am fost până acum cu avionul.
Nicholas o privi.
- Dar atunci nici n-ai avea nevoie, nu-i așa? Tu ești un înger.
Jane râse cu poftă.
- Biata fată! Mă mir că nu s-a dus la tribunal să-şi schimbe numele într-un mod legal. Oamenii râd întotdeauna de ea la ideea că ar fi un înger. Sunt sigură că până acum ai văzut îngerii pe care i-au dat prietenii ei de-a lungul anilor.
- Nu pot trece neobservaţi. Îmi mai puteţi da puţină tocană?
- Desigur.
Jane se săltă de pe scaun, iar Angel începu să vorbească despre vreme, apoi o antrena pe Jane într-o discuţie despre planurile ei în ceea ce priveşte cusutul manual şi mersul vânzării la magazinul local. După cum sperase ea, Nicholas îşi ceru curând scuze şi se întoarse în dormitor. Jane rămase să o ajute la curăţat, apoi plecă.
Şi din nou Angel se văzu singură în casă cu Nicholas.
Lampadarul era aprins, iar el stătea în pat, privind gânditor îngerii de pe raft.
- Cum te simţi?
O auzi pe Angel întrebând din cadrul uşii.
Tu ai doar un dormitor, nu-i aşa? Gura ei se usca. Dădu din cap afirmativ.
- Dar nu-ți face griji. Am să mă culc pe canapea.
- Mă culc eu pe canapea. Cunoscând deja dinainte situaţia, ea refuză printr-o mişcarea capului.
- Pe lângă că e prea scurtă pentru tine, este prea moale. Tu ai nevoie

de un suport tare.
El îşi sprijini capul de spătar şi o privi.
- Poți dormi aici. N-am să te necăjesc.
Inima ei se opri puţin, apoi bătu din nou cu o lovitură surdă.
- Am să dorm pe canapea. El se gândi că mințise. Îi va fi imposibil să stea lângă ea şi să nu întindă mâna s-o tragă lângă el. Ar săruta-o dar nu s-ar opri aici. Va merita moartea dacă nu va face dragoste cu ea. Şi, aparent, nu era mort, doar plin de vânătăi şi de contuzii. O voia din ce în ce mai mult, pe măsură ce treceau orele.
- Vrei să-ți aduc un calmant?
Întrebă ea luându-şi un ton normal şi absent. Propria voce îi sună în urechi uimitor de răguşită.
- Poate mai târziu.
- Bine, atunci eu cred că am să mă pregătesc de culcare. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă.
- Cum chemi un înger?
Întrebă el blând.
- Angel, zise ea stânjenită. Spui doar Angel: Se îndreptă către baie și făcu un duș lung și fierbinte. Stând sub apa care-i vibra pe piele, se gândi că simţurile ei elevate cereau într-adevăr un dus rece. Niciodată în viața ei nu cunoscuse atât de bine un bărbat. Era ca și cum Dumnezeu pusese în interiorul ei un buton care va activa conştiinţa sexuală în ziua în care îl va cunoaşte pe Nicholas Santini. O parte din ea voise cu adevărat să spună "da" atunci când el spusese că ea se poate culca în pat cu el. Era o parte din ea pe care ea nu o cunoştea și nu ştia cum să se descurce.
Dar el va pleca în curând, se gândi ea, iar după aceea pielea ei nu se va mai face ca de găină, inima își va păstra o bătaie constantă, ritmată, gândurile ei nu se vor mai abate către alte gânduri amăgitoare, aşa cum se întâmplase înainte. Viața ei va fi normală. Şi ciudat de goală. El o auzi când a ieşit din baie și a trecut pe lângă uşă.
- Angel?
- Da. Ea veni şi se așează în cadrul uşii, iar respiraţia lui îi rămase în gât, ca într-o capcană. Ea purta un tricou foarte mare, alb, scurt până în talie, lăsând să se vadă picioarele lungi, frumos conturate. Cum îi scăpase să observe cât de sexy erau picioarele ei? Se întrebă el nevenindu-i să creadă. Trebuie că fusese rănit mult mai grav decât crezuse el. Dar atunci, din nou observase chipul ei frumos sau buzele care sărutau ca focul şi arătau parcă n-ar fi minţit niciodată.
Mai observase cât de senzual şi ispititor era părul ei când îi cădea în cascade pe umeri şi pe spate, ca acum. Şi apoi au urmat acei ochi de

un albastru nesfârşit care îi aminteau de un om din cer şi îi făcu semn cu mâna să se apropie. Ea putea fi un înger, dar el o dorea aşa cum ar dori o femeie. Mai era încă un păcat de adăugat la lunga lui listă de păcate.
- Nicholas? Să-ți aduc ceva?
Avusese un impuls s-o cheme. Voise să o mai vadă o dată înainte de a adormi, să-i audă vocea, poate chiar s-o atingă. Dar n-a putut să-i spună asta. Şi exista o întrebare care-l neliniştea.
- Cum am ajuns aici?
Ea se încruntă.
- Vrei să spui cum ai ajuns aici, în casa mea? Când maşina ți-a scăpat de sub control, a trecut prin gardul din spatele grădinii, făcându-te să încetineşti puţin, apoi ai lovit unul din copaci. Am alergat aici și am telefonat după ajutor și...
- Nu, nu. Vreau să spun cum s-a întâmplat să ajung pe șosea? Mă aflam pe drumul dintre cele două sate, conducând maşina de-a lungul coastei. Dar, când am avut accidentul nu mai eram pe acel drum, eram pe o șosea cu două benzi.
- Cu câteva mile în urmă, drumul dintre sate face o curbă în interior, pe o distanță de aproximativ zece mile. În acel punct se face o cotitură care te-a adus pe şoseaua noastră. Ea arătă cu mâna în fața casei ei. Dar cotitura e bine marcată. Nu știu cum de te-ai putut încurca. Probabil că nu erai atent.
Oftând, își trecu o mână peste față.
- Mă întorceam acasă de la înmormântarea celui mai bun prieten al meu. Nu cred că am dormit de când a fost ucis.
Ea se smuci brusc și făcu câţiva pasi către el.
- Nicholas, îmi pare atât de rău.
- Şi mie.
Supărarea lui o mişcă și o aduse cu câţiva pasi mai aproape.
- Cum a fost ucis?
- Avionul pe care îl pilota s-a prăbuşit.
- Avea familie?
- Părinţi. Locuiesc în Washington. Acolo s-a făcut înmormântarea.
Ea se apropie până ce coapsele ei atinseră patul. El îi putu mirosi parfumul, putu aproape să simtă căldura trupului ei.
Oare vorbea cu ea pentru că voia ca ea să stea cu el? Sau pentru că avea nevoie să vorbească cu cineva, cu oricine şi cu cine mai bine decât cu un înger? Nu ştia. Intenţiile i se amestecau în cap. O trase de încheietura mâinii şi o aşează pe pat, lângă el. Aproape de el, ea nu opuse nici un fel de rezistență.
Ea ştiuse că sufletul lui era chinuit şi acum ştia și o parte din motive.

- Cum îl chema?
Niciodată el nu fusese în stare să-şi împărtăşească atât de uşor durerea, dar, dintr-un motiv neştiut, simţi că e mai bine să-i spună.
- Jazz. Îl cunoşteam din timpul şcolii de aviaţie.
- Jazz era porecla sau numele lui adevărat?
- Era porecla şi indicativul lui de apel. Majoritatea piloţilor au aşa ceva. În cazul lui Jazz, el şi-a meritat-o, pentru că îi plăcea jazz-ul. Asculta jazz în carlingă chiar dacă era împotriva regulamentului şi nu pot să-ți spun la câte concerte m-a cărat.
- "Satan" este indicativul tău de apel?
- Da.
- Şi cum l-ai căpătat?
Pentru prima dată îl văzu zâmbind, lăsând la o parte că era un zâmbet ironic, nu unul comic.
- Toți spun că zburam cu diavolul pe aripi, aşa că mi-au spus Satan.
O ţinea încă de încheietura mâinii, dar ea nu putea să-i atragă atenţia asupra acestui lucru.
- Ce înseamnă asta, să zbori cu diavolul pe aripi?
- Înseamnă că eu nu mă enervam atunci, puteam să fac orice manevră, indiferent cât de abilă sau imprudentă, să ies din orice situaţie, indiferent cât de periculoasă, aveam cu mine şansa diavolului.
- Sunt sigură că priceperea avea un loc aparte în această şansă.
El o privi fix.
- Cred că cineva, undeva, sigur a făcut o tâmpenie când a permis cuiva atât de inocent şi bun ca tine să vină în viața mea.
Ea începu să râdă în cascade.
- Cred că n-ai nimerit-o. Tu ai venit în viața mea.
- Am impresia că da, nu-i aşa?
Ea râse din nou,
- Da, şi la drept vorbind, tu ai trecut peste limita de viteză şi ai intrat în gard.
- Poate că, la urma urmei, ştiam ce fac.
Ochii lui începeau să capete o culoare mai închisă.
- Miroşi ca cea mai proaspătă şi dulce femeie pe care am mirosit-o vreodată. Mâna îi alunecă de pe încheietura mâinii ei şi o apucă cu degetele de partea de sus a braţului.
- Vino încoace.
- Trebuie să plec pentru ca să te odinheşti.
- Îngerii au grijă şi ajută pe cei bolnavi şi suferinzi, nu-i aşa? Ei bine, eu sunt şi una şi alta. Ai grijă şi ajută-mă, Angel.
- Nu sunt înger.
- Încep să cred că eşti îngerul meu.

Se opinti cu mâna rămasă liberă de pieptul lui.
- Nicholas...
- Ştiu, bolborosi el. Ştiu deja toate motivele pentru care nu ar trebui să fac asta. Dar am de gând s-o fac oricum.
Îşi îndoi cealaltă mână în jurul gâtului ei și o trase în jos până când buzele lui le zdrobi pe ale ei.
Nu-şi putu da seama cât de mare era nevoia lui de acest sărut, fără să se poată concentra. Era o dorinţă care se târa prin trupul lui înțepenindu-i măruntaiele, solidificându-i muşchii, aprinzându-i sângele. Își azvârli limba adânc în gura ei și auzi geamătul lin.
Un bărbat putea găsi extazul împreună cu ea. Paradisul.
Dar exact aşa cum s-a gândit, ştia că nu poate fi el. Paradisul nu era pentru el. În el era prea multă vină, amărăciune, supărare şi teamă. El avea propriul său iad în care putea trăi şi nu era cinstit s-o ia şi pe ea cu el. Cu siguranţă, totuşi, o mai putea săruta încă puţin.
O învăţa o lecţie despre sărut, se gândea ea. Nu ştiuse că un sărut poate fi atât de pătimaş şi atât de fierbinte încât să distrugă sufletul. N-ar fi permis asta niciodată. Ea trebuia să fie tare, n-ar fi trebuit să-l dorească atât de mult.
Puterea cu care el o ţinea, îi spunea că situația lui se îmbunătăţise. În curând el va pleca. Şi ea va sta întinsă noaptea pe acest pat, singură, şi îşi va aminti de cel care a făcut-o să simtă, deopotrivă, nesiguranţe pământeşti şi plăceri divine.
Mâinile lui mângâiară uşor spatele ei, în jos spre şolduri, o smuci de fund aducând-o spre el, până când putu simţi dovada fizică a ceea ce sărutul îi provoca lui când îi săruta partea inferioară a trupului.
Un foc începu să se împrăştie, încet, în trupul ei.
N-ar trebui să facă asta, gândi el. De ce nu se opreşte?
N-ar trebui să facă asta, gândi ea, n-ar fi bine pentru el.
- Angel...
E copleşit de durere, gândi ea. În condiţii normale n-ar face asta. Nici măcar n-ar fi aici.
- Nicholas...
El îşi lăsă mâinile să cadă, dându-i drumul. Se trase de lângă el încet, încet până când se ridică în picioare. Mâna îi tremura în timp ce-şi aduna şuviţele de păr de pe față.
- Orice ai face, nu spune că-ți pare rău.
Era o cerinţă uşoară pentru el, pentru că nu-i părea rău.
- În regulă.
- Mâine dimineaţă amândoi vom fi uitat totul.
Dacă ea ar putea uita sărutul pe care abia şi-l dăduseră, ar fi o persoană mai bună decât el.

- Sunt sigur că ai dreptate.
- Bine, deci ne-am înţeles.
Îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui erau de culoarea onixului negru. Pasiune, gândi ea, gemând uşor, nu durere.
El spera că problema era rezolvată, întotdeauna fusese hotărât să evite situaţii ca aceasta, în care raţiunea şi logica nu pot decide, în trecut, el evitase implicările serioase, din cauza posibilului pericol pe care îl puteau provoca. Şi chiar acum, când profesia i se schimbase, instinctele îi spuneau să meargă mai departe. Dar...
- Noapte bună.
Nemaiaşteptându-l să adauge ceva, ea se ridică şi părăsi camera.
Câteva momente mai târziu, stând întinsă pe canapea, ea se gândea la ce se întâmplase. Voise să pună capăt sărutului şi, aparent, asta făcuse. Şi a fost bucuroasă.
Era convinsă că e cea mai bună decizie pentru amândoi. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce simţea această incredibilă descurajare? Era, desigur, nepregătită să consimtă să se culce cu el și chiar când acest moment va veni ce s-ar întâmpla?
Într-o perioadă uimitor de scurtă, ea ajunsese să aibă grijă de el. Îşi putea repeta toată ziua că motivul a fost cu totul înrădăcinat în pornirea ei neschimbată de a repara lucruri stricate. Îşi putea spune ei înseşi asta, dar nu o putea crede.
În dimineaţa următoare, ploua uşor, în timp ce Angel îl conducea la atelierul lui Whit, iar Nicholas era mulţumit că discuţia lor era simplă şi netensionată. El hotărâse să facă în aşa fel încât, puţinul timp cât le mai rămăsese împreună, să fie cât mai plăcut posibil şi îşi făcu socoteala că şi ea luase o decizie asemănătoare.
Avusese o noapte agitată, dar nu visase şi nici nu o chemase, o realizare majoră. Şi în dimineaţa aceea părea să gândească mult mai clar, deşi o durere vagă îi zăbovea în corp, mai mult din cauza ei, gândi el, decât din cauza accidentului.
Privi afară pe fereastra maşinii, plăcându-i ce vedea. Paradisul avea o aromă rustică şi un sentiment copleşitor de pace. Chiar dacă era un orăşel, deja trecuseră pe lângă câteva biserici, un supermagazin, o școală și chiar o bibliotecă. Una sau două clădiri vechi erau construite din bârne sau acoperite cu şindrilă, astfel încât au rezistat intemperiilor de-a lungul anilor, până când au ajuns să arate de parcă s-ar fi desprins din bărci vechi. Casele aveau personalitatea lor, iar grădinile erau verzi, cu straturi pline de flori înflorite. Oraşul i se înfăţişa la modul profund, ancestral, în ultimul timp, viața lui fusese ca o oală sub presiune, plină de stres și tensiune, iar acest loc era pentru el un fel de tranchilizant. Angel nu depăşea viteza legală, dar, pentru

prima dată în viața lui, nu-l supăra mersul încet. Era atât de simplu să fii pasager și să lași pe altcineva să conducă. Îngerul lui. Era mulţumit. Avea chiar dorinţa nonconformistă de a mai putea rămâne un timp.
- Ştii, zise el, din construcţie maşina ta nu-i făcută să meargă tare. Niciodată n-am văzut o maşină exact ca asta, nici nu ai nevoie de chei ca s-o porneşti, apeşi doar pe ceva, am impresia că ai adunat vreo 4-5 maşini diferite, nici una din ele, trebuie să adaug, fabricată înainte de 1969 - și le-ai asamblat. Ea îi zâmbi forțat.
- E puţin mai mult ce am făcut noi de-a lungul anilor.
- Noi?
- Eu şi Whit. Când împlineam 16 ani, el a găsit scheletul unei maşini. Am început să-l transformăm, să-l înnoim, să adăugăm câte ceva, până când am ajuns la varianta de acum.
- Iar ornamentul cu îngeri de lemn?
- A fost ideea lui Whit. L-a găsit undeva.
- Bine, trebuie să spun că maşina merge grozav. Aș vrea să am timp, mi-ar plăcea s-o studiez și să văd ce ați făcut.
Ea tăcu, întrebându-se de ce avea oare dorința absurdă ca timpul lor împreună să se mai prelungească puţin? Va fi mult mai îndureratăcând el va pleca. Apucară pe un drum cu pietriş și se opriră în fața unei clădiri care semăna cu un hambar. El coborî din maşină, fericit că, deşi piciorul stâng încă îl mai chinuia cu o durere surdă, şchiopătarea se diminuase până când devenise aproape imperceptibilă.
Angel se apropie de maşină cu o umbrelă în mână și o ținu deasupra capului lui cât timp au mers. Trecuse mult de când cineva avusese așa grijă de el cum avea ea, se gândi el. Ciudat, el îi răspundea ei şi grijii ei, ca şi când el ar fi fost un burete uscat, pe care îl umpli cu apă şi el tot mai vrea.
Înăuntrul clădirii, Nicholas mirosi un aer greu de ulei şi grăsime. Maşini aflate în diferite stadii de reparaţie stăteau aruncate, o muzică clasică adia uşor prin aer. Apoi îl zări pe Whit. Stătea lângă o Thunderbird, ştergându-şi mâna de o zdreanţă.
Angel îi făcu semn lui Whit şi îl luă pe Nicholas de mână, să-l ducă mai departe.
- Hai să te prezint. Haina lui Whit era o salopetă jerpelită şi plină de grăsime. Avea un chip plăcut şi un păr grizonat care stătea în toate direcţiile, numai într-un fel îngrijit nu. Whit întinse mâna.
- Mă întrebam când ai să vii. Nu mi-am ţinut respiraţia, totuşi. Doctorul a spus că erai aproape în bucăţi.
Nicholas dădu din cap cordial.
- Acum sunt mai bine. Maşina mea cum e?

- Aş vrea să-ți spun şi despre ea acelaşi lucru. Trebuie să fi fost foarte frumoasă înainte de accident. E ruşinos, dar acum este adunată bucată cu bucată...
Nicholas simţi că o urmă din vechea lui stare tensională i se furişează înapoi în trup.
- Dacă nu poţi s-o repari, ca să mă pot întoarce acasă, am să iau un camion ca să mă remorcheze. Sunt sigur că acolo voi găsi pe cineva care se pricepe.
În loc să se simtă ofensat, Whit pufni în râs.
- Stai aici, tinere. Dacă îmi dai timp şi piese, pot repara orice merge pe roți. Am lucrat şi la maşini de curse și la automobile străine și de-ale noastre și m-am instalat aici ca să-mi fac meseria. Dar e de ajuns o privire a unui agent de asigurări către maşina ta şi ți-o va asambla imediat. Și mai e ceva pe care trebuie să-l știi...
- Lasă agentul de asigurări. Eu voi plăti.
Angel îi atinse mâna, aruncându-i o privire.
- De ce insişti atât să-ți repari maşina asta? De ce nu te duci să-ți iei una nouă?
Durerea îi răbufni în ochi.
- Jazz mi-a dăruit maşina asta anul trecut. Fără nici o ocazie specială, ci pentru că era grozavă. S-a uitat la ea şi s-a gândit că ar trebui să fie a mea. E ultimul lucru pe care mi l-a dat.
S-a întors către Whit.
- Unde este maşina? Whit arătă către unul din colțuri.
- Acolo. Nicholas se întoarse şi îngheţă. Partea stângă a maşinii era în întregime turtită în interior caroseria îndoită, uşa scoasă din balamale, volanul strâmbat, parbrizul bucăţele. După cum, arăta, el ar fi trebuit să fie mort. Cea mai mare parte din viața lui de adult zburase cu o viteză de două ori mai mare decât cea a sunetului şi niciodată nu se prăbuşise. La dracu! Nici măcar nu se zgâriase. Dar atunci, pe o arteră a şoselei, în Oregon, mergând cu mai puţin de o sută de km pe oră, era aproape să-şi piardă viața. Era mai mult decât ironic. Era al naibii de ciudat.
Angel îi atinse braţul.
- Te simţi bine?
Îşi duse mâna la cap.
- Cred că da.
- Aş spune că e un miracol că eşti azi aici, zise Whit. Da, domnule, un miracol, evident. Cineva acolo sus trebuie să fi avut, cu siguranţă, grijă de dumneavoastră.
Îngerul meu.
- O poți repara sau preferi să chem să mă remorcheze?

Whit ridică din umeri.
- Pot s-o fac eu, dacă vrei să plăteşti. Bineînţeles că va lua puţin timp să fac rost de toate piesele de care am nevoie, de la cei care au Ferrari. Şi mai e un lucru.
Nicholas își scoase portofelul, completă o carte de credit şi o înmâna lui Whit.
- Comandă piesele și spune să ți le expedieze urgent. Whit privi cartea de credit.
- Lucru sigur; Pot să dau de tine la Angel acasă?
Ea văzu că Nicholas ezită. Indiferent care fuseseră părerile ei anterioare în legătură cu acest lucru, bucuria ideii că el mai putea rămâne încă puţin îi accelera pulsul.
- Eşti binevenit să rămâi. De fapt, sunt sigură că Matthew va spune că trebuie să rămâi. Ştiu că te simţi mai bine, dar nu eşti încă refăcut sută la sută.
- Vom discuta în legătură cu asta. O luă de mână şi se îndreptă spre uşă.
- Stai puţin. Trebuie să-ţi spun ceva. Nicholas privi înapoi la el.
- Ce este?
- Frânele maşinii...a fost sabotaj.

Capitolul 5.
Angel se întoarse brusc.
- Ce?
Mişcările lui Nicholas erau mai încete în timp ce se întorcea spre Whit.
- Vrei să repeţi, te rog?
- Sistemul tău de frâne a fost sabotat.
Din anumite motive, el păru să nu ia în serios ce spunea Whit.
- Doar nu vrei să zici că frânele s-au rupt sau au fost găurite când s-a produs accidentul
- Nu, domnule. Ceea ce i s-a întâmplat sistemului de frânare poate fi cauza accidentului.
Nicholas arătă cu mână în direcţia maşinii accidentate.
- Uită-te la pagube. Indiferent ce ai observat tu, trebuie să fi fost făcut în momentul când m-am accidentat.
Whit îl privi fără să clipească.
- N-am auzit niciodată de un accident care să fi furat sistemul de frânare. Se simţea stupid, ca şi când ar fi trebuit să i se repete totul şi nici atunci nu ar fi înţeles sensul.
- Arată ca şi când ar fi fost furat?
- Metodic şi cu răbdare.
- Nu.

Îşi putea auzi propriile bătăi ale inimii şi realiză că ceva nu era deloc în regulă. Nu era sigur despre ce era vorba.
- Trebuie că te înşeli.
- Nu, zise Whit calm. Am lucrat la maşini prea mulţi ani ca să greşesc într-un lucru ca ăsta. Cândva, undeva, cineva ți-a furat frânele şi, când ai apăsat pedala lor, pompa a plesnit.
El observă că mâna lui Angel se răcise în a lui. Ce era mai alarmant, era că el nu mai părea să poată să inspire şi să expire aerul din plămâni. Plus că bătăile inimii se auzeau, prea tare. De-a lungul timpului, el întotdeauna fusese atent la mecanicii lui, iar acum, instinctul şi antrenamentul nu-i permiteau să facă abstracţie de ceea ce-i spunea Whit.
- Vreau să văd cu ochii mei.
- Îmi imaginez că vrei. Hai. Uită-te în spatele roții din dreapta, față.
Trupul lui plin de răni îi cerea să se mişte încet, cu atenţie, în timp ce se lăsă în jos pe podeaua de ciment și se aşeză sub maşină.
Odată întins acolo, a trebuit să se concentreze foarte atent ca să studieze partea respectivă, deoarece mintea lui se lupta cu verdictul dat de Whit. Îi trebuiră câteva minute până să poată accepta ceea ce vedea.
- Nicholas eşti bine? Strigă Angel nerăbdătoare.
- Da. Nu, gândi el. Îi era rău de la stomac. Dispozitivul de frânare plesnise fără să se mai vadă nici un semn de siguranţă. Aproape dar nu de tot. Cineva fusese foarte deştept, dar urma era acolo. Se linişti cu o înjurătură şi se ridică. Angel veni la el şi-şi puse mâna pe mâna lui.
- Ce-ai găsit?
- Whit are dreptate.
- A, nu!
Ochii ei erau atât de albaştri, că el nu întâlni nici o greutate, în a vedea spaima din ei. Îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură.
- N-ai de ce să te temi.
- Nu mă tem pentru mine, ci pentru tine Nicholas.
Chiar şi aici, în acest hambar întunecos al unui garaj, ea era învăluită de o lumină care părea să vină dinăuntru şi ea se îngrijoră pentru el. Smulgându-şi privirea de la ea, se întoarse spre Whit.
- Cui altcuiva i-ai mai zis?
- Nimănui. Mi-am închipuit că e treaba ta şi că poți lua tu însuți legătura cu şeriful.
- Bine, îţi mulţumesc că ai fost discret.
Whit izbucni în hohote de râs.

- E prima oară când cineva îmi zice că sunt discret. Nu, doar mi-am imaginat că n-ai nevoie de nimeni să se vâre în treburile tale până tu te vei simţi mai bine. Ştiam că eşti în siguranţă la Angel.
Ca şi înainte, el simţi un val de aer atingându-i pielea, ca şi cum un înger şi-ar scutura aripile. O privi lung pe Angel, pe cât putu să-şi dea seama, ea nu se clintise. Se uită înapoi la Whit.
- Cum de ai ştiut că voi fi în siguranţă acolo?
Whit dădu din umeri.
- Doar datorită faptului că te-ai simţi în siguranţă.
Nicholas îşi frecţionă capul vrând să îndepărteaze durerea surdă care persista. Trebuia să se gândească.
- Oricare ar fi motivul, îl apreciez. Am să iau mai târziu legătura cu autorităţile.
Alarmată, Angel întinse mâna şi-l apucă strâns de braţ.
- Dacă cineva, vrea să te omoare, trebuie să faci ceva acum. Îşi puse mâinile peste ale ei.
- Vorbim despre asta când ajungem acasă.
- Acasă?
De ce a spus acasă? Se întrebă el enervându-se dintr-o dată.
- Am vrut să spun la tine acasă.
Whit, ai grijă de frâne şi am să mă întorc la tine.
- E bine. Între timp, am să mă ocup de maşina ta şi, dă-mi voie să-ţi spun, va fi o plăcere. N-am mai lucrat la aşa o bucăţică fainã, de când am plecat din Indianapolis.
Mintea lui Angel o luă razna în timpul, cât se întorceau acasă.
Violenţa i-a fost străină, atacul cu bunăvoinţă asupra altei fiinţe vii îi era absolut de neînţeles. Dar, cineva încerca să-l omoare pe Nicholas și asta o făcu să dorească să urle fără să țină cont de nimic.
Cum putea el să fie atât de calm?
- Nicholas...
- Nu acum, Angel.
Degetele ei strânseră cu putere volanul.
- Capul tău este atât de tare, mă mir că nu te-a protejat de lovituri.
El zâmbi obosit.
- În ultimul timp, n-am fost protejat de nimic. Nici măcar de îngeri.
Odată ajunşi acasă, ea îşi făcu de lucru în bucătărie. N-a trecut mult de când Nicholas a venit şi s-a aşezat la masă. Fără să i-o ceară el, ea îi turnă un pahar cu ceai şi gheață şi-şi turnă şi ei.
- Sper că nu joci poker, zise Nicholas sec, pentru că nu-ți convine deloc să-ți ascunzi sentimentele. Dacă ți-ai pune aripile în spate, penele ar sta drept în sus.
Ea îşi dădu drumul într-un scaun şi-şi încrucişa mâinile pe piept.

- Nu-i de râs deloc, Nicholas.
- Nu pot fi de acord, cu mai mult.
- Atunci de ce întârzii să-l suni pe şerif? Eşti în pericol.
- Chiar acum nu. Oricare ar fi motivul pentru care Whit a zis că sunt în siguranţă aici, a avut dreptate. Nimeni nu ştie unde sunt.
- Dar ieri ai spus că ai telefonat unui prieten.
- Da, lui Hawk. Dar nu i-am spus unde sunt.
- Ai făcut-o deliberat?
- Nu chiar. Hawk îmi este prieten.
- Ei bine, cineva nu-ți este, Nicholas. Ce ai de gând să faci?
Își frecţionă din nou capul, iar degetele loviră bandajul de tifon, făcând-o să se încrunte la față.
- Nu ştiu. Aş vrea să ştiu. O față care nu aducea deloc cu el, gândi el mânios. Planuri şi scopuri fuseseră întotdeauna o parte a vieţii lui. Dar de când i se întâmplase nenorocirea asta, viața lui se schimbase înspăimântător, pe mai multe planuri. Se simţea mult mai vulnerabil decât se simţise vreodată în viața lui. Probabil, vulnerabilitatea lui venea din faptul că el nu trecuse peste şocul morţii recente, a lui Jazz, lăsând la o parte moartea lui Rocky cu opt luni în urmă. Poate era din cauză că trupul lui încă mai trebuia să se însănătoşească după accident. Sau poate pur și simplu era din cauza ochilor ei albaştri.
- Nu ai de ce să-ți faci probleme, Angel. Îţi promit, orice s-ar întâmpla, pe tine nu te va atinge nici un pericol. Plec în după-amiaza asta.
Brusc, ea înţepeni.
- N-ai să faci aşa ceva. Ţi-ai spus-o ţie însuți. Aici eşti în siguranţă.
Părul ei blond se mişcase dintr-o parte în alta, în timp ce-şi mişca uşor capul.
- Nu, nu rămân şi gata.
În ciuda tuturor motivelor pe care le avea de a plânge, el izbucni în hohote de râs.
- Am zburat peste aproape toată lumea şi n-am găsit pe nimeni ca tine.
Pentru că ea nu-l mai văzuse, niciodată nici măcar zâmbind, şocul râsului lui a fost de două ori mai puternic. Râsul lui era plin. Şi răguşit şi răscolea nervii. Ca lectura unui frumos poem erotic.
- Aveai probabil prea repede de gând să observi.
- Cred că un răspuns mult mai potrivit este acela că există foarte puțini îngeri pe pământul ăsta. Tu eşti, indiscutabil, un exemplar dintr-o specie rară sau poate chiar pe cale de dispariţie. Se întrebase cu ce ar semăna el când ar fi mai bine...Acum ştia. Fără mult efort, el putea hipnotiza. Clipi din ochi.
- Eviți subiectul:

- Subiectul de acum?
- Cel cu rămânerea ta aici. Ai nevoie de acest lucru şi eu vreau să rămâi.
El zâmbi, iar ea descoperi că era un zâmbet primejdios.
- Niciodată n-ai să ştii cât de tentantă şi aproape extrem de imposibil de refuzat este invitaţia ta, dar...
- Dar tu pleci.
- Da. Trebuie să mă întorc acasă.
- Mai devreme ziceai că aici e casa ta.
- A fost o greşeală.
Simţea aceeaşi enervare ca mai devreme. Nu ştia ea oare că el niciodată nu a putut să stea în permanență cu nimeni, dar în mod special cu un înger?
- Aparent, cineva încearcă să mă omoare şi trebuie să descopăr cine e.
- Vrei să te întorci acasă să vezi cine e?
- Da.
- Asta e ca şi cum te-ai scufunda într-un bazin plin cu peşti, ştiind că unul din ei este un rechin, dar nefiind sigur care. E stupid Nicholas.
- Nu înţelegi.
- Înţeleg perfect. Tu trebuie să decizi cine a avut motivele, şi ocazia şi asta o poţi face aici, unde eşti în siguranţă.
- Nu, Angel.
Chipul ei deveni neîncrezător.
- Mă surprinde atitudinea ta. Ai fost pilot de luptă?
- Ce?
- Spune-mi doar. Ai fost pilot de luptă în vreo ramură a serviciului tău?
- Da.
- Atunci, pilotul care te antrena trebuie să-ţi fi spus că trebuie să-ţi aduni toate atuurile în favoarea ta înainte de a pleca într-un zbor periculos. Şi tu nu pleci dacă nu te simţi în formă. Trebuie să fii la înălţime, Nicholas, iar în momentul acesta nu eşti.
- Angel, problema e că nu vreau să te expun pericolului meu.
- Cum se va întâmpla acest lucru? Ai spus tu însuţi că nimeni nu ştie unde eşti.
Cât de mult a vrut să se certe cu ea, nu a putut. Avea dreptate în legătură cu condiţia lui fizică și cu rămânerea la ea.
Ar avea o şansă mai mare de supravieţuire dacă ar fi putut rămâne insensibil până ar fi descoperit de unde vine pericolul. Se uită din nou la ea şi văzu o fiinţă luminoasă, numai fildeş şi cremă, cu părul galben şi ochi devastatori. Ea însăşi era un pericol.

El putea închiria, cumpăra sau împrumuta o maşină şi să meargă pe şosea până găsea un motel la care să tragă. Dar acum voia să rămână. Cu ea. Nu ştia de ce, dar simţea oarecum că ea avea cheile însănătoşirii lui.
- Este o casă neîncăpătoare. Am să te încurc.
- Ne vom descurca.
- N-aş vrea să stai după mine aşa cum ai făcut până acum.
- Bine, n-am să stau.
- Vreau să plătesc eu alimentele.
- Bun. Altceva?
- Da, problema dormitului. M-aş culca pe canapea.
- O să ne descurcăm. Se opri. Deci am aranjat?
Se frecă pe cap oftând.
- Cred că da.
- Bine, acum trebuie să te odihneşti. De ce nu te întinzi puţin?
Aproape că o omorâse, nu-i făcuse decât probleme de atunci. Şi era încă fericită. Extraordinar!
- Da, cred că am să mă culc. Se ridică şi era aproape de uşă când un imbold pe care nu l-a înţeles, îl făcu să o privească din nou.
- Tu unde ai să stai?
- O să stau şi eu în casă sau afară, în spate, la garaj. Acolo e atelierul meu.
- Nu-ți propui să mergi nicăieri?
- Nu. Mulţumit, el se îndreptă către dormitor, nu ca să se odihnească, ci ca să încerce să se gândească. Se aşeză pe pat sub privirile urmăritoare ale îngerilor.
Cineva a încercat să-l omoare. La început fusese năucit de această idee. Acum era absolut uimit. De ce ar vrea cineva să-l omoare?
Nu găsea răspunsurile şi pentru că nu le găsea, măruntaiele îi păreau înnodate strâns iar gheaţa îi umplu venele. Era obişnuit cu pericolul. Alegerea carierei lui de pilot de luptă şi apoi pilot de încercare adusese cu ea şi un pericol inerent, dar era un pericol asupra căruia el putea avea un anume control datorită experienţei şi priceperii sale. Dacă s-ar fi apropiat un răufăcător, el îl putea prinde pe ecranul radarului. Dacă avionul nu-i funcţiona bine, el avea o şansă de a ateriza sau de a se catapulta.
Dar primejdia care îl amenința acum nu-i era cunoscută și n-avea motiv şi, pentru moment, toată experienţa și priceperea lui nu aveau valoare.
O auzi pe Angel mişcându-se prin bucătărie și simţi o mulţumire că, dincolo de împrejurări, totul era complet ciudat. În urmă cu două zile, pentru o fracţiune de secundă, el contemplase cum se îndrepta direct

spre soare şi spre uitarea binecuvântată. Apoi Angel păşi spre drumul lui. Ea l-a adăpostit şi a avut grijă de el, i-a dat putere prin prezenţa ei până când el şi-a putut recăpăta propria lui putere. Şi ea continua să facă acelaşi lucru.
El închise încet ochii, reflectând la faptul ciudat că, deşi niciodată nu mai fusese pus într-un pericol mai mare, în multe situaţii nu se, simţise în siguranţă.

Când se trezi, fu surprins să vadă că dormise aproape două ore. Stătea încă întins, ascultând-o pe Angel, dar în casă era linişte. Ploaia se oprise. Unde era ea?
Speriat, se ridică brusc, dar imediat îi păru rău. Durerea de cap, care nu-l lăsase de la accident, a trecut de-a binelea. Dar din păcate tot nu era pregătit pentru nici un fel de mişcări bruşte. Cu o înjurătură foarte colorată la adresa infirmităţii sale, se aşeză liniştit pe pat.
- Angel!.
Nu venea nici un răspuns. Nu-i luă mult să caute prin casă şi să descopere că ea nu era acolo. Când ajunse în sufragerie, sperietura lui se transformă în panică. Dacă i s-a întâmplat ceva? Privi la îngeri.
- Unde este?
Garajul. Spusese că are un atelier în garaj. Desigur. Aruncă o privire bănuitoare îngerilor, apoi se duse repede să se spele. Câteva minute mai târziu, traversa grădina. Angel simţi în piept o dorinţă de a zbura când privi pe ferestrele laterale şi îl văzu că se apropie. Se comportase mizerabil în ultimele două ore, aici, în locul unde era de obicei mulţumită. Dar talentul ei de a repara lucruri o meritase, iar ventilatorul stricat care stătea pe masa de lucru era o mărturie a eşecului ei.
Nicholas îi ştersese orice altceva din cap. Că era bine, că era rău, ea simţea un anume grad de posesivitate faţă de el. Începuse cu noaptea aceea când ea stătea lângă patul lui şi auzea durerea care îl sfâşia. Sentimentul fusese copleşitor azi când descoperise că cineva încercase să-l omoare. Nu trebuia, nu se putea întâmpla. Indiferent ce s-ar întâmpla, Nicholas trebuia să trăiască. Se grăbi spre uşă să-l întâmpine.
- Bună. Ai tras un pui de somn bun?
- Aşa se pare. Nu mă aşteptam chiar să adorm de tot, dar am adormit imediat.
Arăta mult mai sănătos, observă ea, mult mai plin de viaţă şi, cerul o ajutase, mult mai atrăgător.
- Mă bucur că te-ai putut odihni puţin. Intră. Ea lăsă uşa deschisă şi el intră.

Aruncă o privire garajului cu două maşini.
- Acesta este atelierul tău?
- Da. Îi urmări privirea, încercând să-şi dea seama ce-l făcea să se încrunte, dar ei totul i se părea normal. Masa de lucru ocupa toată lungimea unui perete. Deasupra mesei de lucru, sute de unelte erau puse la un loc și agăţate de un cuier.
Aplice, ceasuri, televizoare, ventilatoare erau etalate ori pe masă, ori în rafturi, pe peretele din ratã. Pe partea opusă a camerei, două scaune mari, demodate, uzate şi o canapea erau grupate ca şi cum ar fi stat de vorbă, iar lângă ele erau câteva măsuţe şi lămpi. Trei câini de rase foarte ciudate stăteau în jurul unei maşini rotunde de gătit aflată prin apropiere. Întregul loc era acoperit cu covoare.
- Este cel mai cochet şi mai locuibil atelier din câte am văzut.
Ea râse şi tresări oarecum. În timpul cât îl aştepta să se scoale, nervii i se întinseseră până când fusese sigură că vor plesni.
- Nu prea fac multă harababurã când fac ceva.
- Ce faci cu piesele care îți rămân după ce termini?
- Le păstrez în mai multe cutii, în spate. Nu ştiu niciodată când or să-mi mai trebuiască.
- Ți-au mai trebuit? Ea zâmbi.
- Nu încă. Fă-te comod şi eu am să aduc nişte limonadă.
Simţind căldura zâmbetului ei, chiar şi după ce ea plecă, el se aşează pe canapea. Ea se îndreptă către un frigider vechi pe care el nu-l văzuse, scoase o cană și apoi încă două pahare din dulăpiorul de alături. Când îi oferi limonada, el o privi buimăcit.
- Nu pot să-mi aduc aminte de ultima dată când am băut limonadă. Probabil eram puşti.
Ea râse din nou.
- Bine, ai de gând s-o bei, sau doar să te uiți la ea?
- A, bineînţeles că vreau s-o beau. Ea se aşează la capătul celălalt al canapelei, iar el bău puţin din lichidul rece.
- E bun.
- Mulţumesc. De obicei, fac în fiecare dimineaţă o cană cu limonadă proaspătă și o aduc aici. E răcoritoare și mă menţine trează. El o privi mirat.
- Aș fi crezut că tu ești mai mult din tagma zeilor.
- Asta e prăjitura mea favorită. De unde ai știut?
- Am ghicit doar. Cine sunt prietenii tăi de aici? Arătă înspre câini. Unul dintre ei îşi înălţă capul, dădu din coadă, apoi lăsă capul înapoi pe covoraş. Angel zâmbi.
- Larry, Moe şi Curly.
- Numele faimoşilor Larry, Moe şi Curly?

- Aşa e şi, crede-mă, numele li se potrivesc perfect.
- De ce?
Întrebă el privind fix la căţeii ce trândăveau pe covoraş.
Chiar atunci, unul dintre ei se rostogoli în somn şi îl lovi puternic pe celălalt cu laba. Acesta deschise un ochi, aparent vrând să plece de lângă celălalt şi se rostogoli peste cel de-al treilea. Acesta s-a repezit cu dinţii la primul câine. Ea râdea.
- Vezi?
- Până la urmă, cred că li se potrivesc numele.
- Au fost nişte câini vagabonzi care s-au aciuiat pe lângă mine şi acum fac parte din familia mea...
- Nu i-am mai văzut până acum.
- De obicei aleargă în jurul grădinii, dar când plouă, stau aici.
- Bănuiesc că locul lor este pe sobă. Ea zâmbi.
- Le place soba chiar și când nu e aprins focul. Fiecare trebuie să aibă un loc pe care să-l numească al lui, nu crezi?
- Iar casa şi atelierul sunt ale tale?
Ea făcu un gest larg cu mâinile.
- Asta e. Cum arată casa ta?
El dădu din umeri.
- E un apartament. De fapt e un apartament foarte drăguţ, dar niciodată nu-mi petrec mult timp acolo. De obicei sunt la servici.
- Şi cine stă în casă? Întrebă ea blând, profitând de moment. Cine de la servici sau de acasă a încercat să te omoare? Chipul lui se întunecă.
- Nu ştiu.
- Trebuie să ştii, Nicholas. Cum poţi să nu ştii?
- Sunt complet zăpăcit. Mai luă câteva înghiţituri de limonadă, apoi aşează paharul pe masă. Tu ai putea crede că dacă o persoană mă urăşte atât de mult încât vrea să mă omoare, ura ei este atât de puternică încât să nu mă pot abţine s-o simt?
Fără să-şi dea seama, ea se trase mai aproape de el şi-şi înclină trupul spre al lui.
- Chiar dacă n-ai simţi-o, ai cel puţin un duşman și trebuie să descoperi cine este. Poate fi cineva din viaţa ta personală sau profesională?
- Nu poate fi din viaţa personală, iar cât despre cea profesională, nu mă pot gândi la nici o situaţie care să-i fi dat cuiva vreun motiv.
- Perfect, atunci spune-mi ce ştii. Ia-o pe toate feţele. Spune-mi exact ce faci. Spune-mi care-ţi sunt prietenii şi cunoştinţele, asociaţii tăi în afaceri, spune-mi...
- Nu. Nu e o idee bună. Tu nu trebuie să fii amestecată. Ea întinse mâna şi îi atinse braţul.

- Te pot ajuta, Nicholas. Vreau lucrul acesta.
Mirosul ei delicat, feminin, îi dădu speranţă. Ea nu semăna cu nici un om pe care-l cunoscuse el vreodată. Îl făcu să o dorească, l-a făcut să se simtă plin de pace şi siguranţă. El ştia că poate avea încredere în ea. Deja împărţise cu ea o parte din chinul lui. Totuşi...
- Nu este chiar atât de simplu.
- De ce nu?
- Nu ştiu, Angel. Probabil pentru că nimic nu e simplu.
Era clar că el era un om interiorizat şi ea nu avea nici un drept să-l împingă să-şi destăinuie ei detaliile în legătură cu viața lui. Pe de altă parte, nu putea sta cu mâinile încrucişate și să nu încerce să-l ajute.
- Ai spus că ești inginer de aeronave și că te ocupi personal de afaceri. Şi ai mai spus că nu vei mai pilota avioane niciodată.
- Am spus că Compania de Asigurări nu mă va mai lăsa să pilotez avioanele pe care le proiectez. Dar, de câte ori aveam ocazia pilotam alte avioane.
- De ce vorbeşti la trecut?
- Pentru că o parte din viața mea s-a încheiat.
-De ce? Se cam strâmbă la insistențele ei, dar nu i s-a întâmplat niciodată să nu explice ceva.
- Tocmai ți-am spus că am fost pilot de luptă. Dar, ce nu ți-am spus este că lucrăm în forţele aeriene și a fost una din perioadele cele mai grozave din viața mea. Escadrila noastră era de departe cea mai bună.
- A noastră?
- Jazz era acolo cu mine. Mai era Hawk și încă doi buni prieteni de ai mei, Rocky și Blare. Eram toţi apropiaţi cu adevărat, iar în aer nimeni nu ne putea întrece. Eram cei mai buni din cei mai buni. Cinci dintre noi am devenit piloţi de încercare și toți am ieşit din servici cam în acelaşi timp.
- Asta s-a întâmplat atunci când ai început afacerile proprii?
- Da. De ani de zile fusesem obsedat de ideea unui nou avion.
Chicoti, dar tonul lui rămase plat și la obiect.
- Într-o noapte, la un bar, i-am făcut schemele de început pe spatele unui şerveţel. L-am numit Lightning 1.
- Serios? Povesteşte-mi despre el.
El ridică din umeri.
- E un tip nou de avion de luptă.
- Armata are nevoie de aşa ceva?
- E prea mult în joc pentru ca armata să se culce pe o ureche. Avionul meu este proiectat pentru o viteză mai mare, cu posibilitate de manevrare, cu ţintă precisă şi, în plus, are piese cu mult mai rezistente și de aceea nici nu durează mult reparaţiile.

- Trebuie să fii foarte deştept.
- Nu mă simt deştept deloc, nu mă mai simt. M-am născut cu zborul în sânge şi visul meu a fost să proiectez acest tip de avion. Tipii aceia patru, de care ţi-am vorbit, au crezut în mine și au venit cu mine. Le-am pus la dispoziţie tot materialul din companie și ne-am apucat să punem pe picioare ideea mea și desigur, pe parcurs, ne-am mai apucat și de alte proiecte. Privirea i se umbri.
- Acum mi-aș da viața dacă m-aș putea întoarce și aş putea schimba părerea lor de a veni cu mine.
- De ce?
- Pentru că Jazz şi Rocky au murit, iar Hawk e invalid în urma unui accident stupid, care acum nu mai are nici un sens. Într-adevăr, era cât pe aici să fie omorât, iar când s-a refăcut, a rămas cu o infirmitate: şchioapătă. Fața i se strâmbă.
- Eram toți atât de norocoşi când lucram, dar în ultimii doi ani norocul nostru s-a transformat în ce era mai rău. Cred că poți să spui că urmează să ne prăbuşim unul după altul. Doar Blare mai pilotează încă.
- De ce spui că doar Blare? Mai eşti şi tu.
- Nu, nu mai pot zbura. Aceleaşi cuvinte le strigase când dormea, atunci în prima noapte, îşi aminti ea, iar acum îşi dădu seama că ochii lui erau din nou aproape negri. De data asta, durerea era cauza.
- De ce nu poți? El tăcu. O clipă se întindea către cealaltă. Când vorbi, în sfârşit, vocea lui era joasă, spartă şi răguşită.
- Mi-am pierdut puterea. Un iad al ironiei, nu crezi? Tipul care întotdeauna zbura cu diavolul pe aripi, tipul care era unul dintre cei mai buni ai celor mai buni şi-a pierdut puterea.
- Ce s-a întâmplat?
- Trebuie neapăreat să se fi întâmplat ceva?
- Aşa cred. Ai spus că zborul a fost întotdeauna în sângele tău. Nu altcineva te-a distrus. Tu însuți te-ai distrus şi asta te frământă.
- Cum de ştii treaba asta? Întrebă el pe un ton plictisit.
- Nu-i aşa?
Închise ochii.
- Da, zise el. Dar nu pot face nimic. Am văzut avionul Lightning 1 al lui Rocky cum se prăbuşea în flăcări, un avion proiectat de mine, un avion care fusese construit sub supravegherea mea. A reuşit să se catapulteze, dar cu o întârziere de câteva secunde.
Ardea şi îşi pierduse cunoştinţa în momentul când a aterizat. L-am dus de urgență la spital dar nu am putut să fac nimic pentru el, decât să stau lângă patul lui ziua și noaptea, să-l văd cum suferă şi cum moare.

- Îmi pare rău, Nicholas. Încetişor, el deschise ochii.
- Să nu-ţi pară rău pentru mine. Să-ţi pară rău pentru soţia lui şi pentru băieţelul lui de doi ani. Rocky era atât de mândru de băieţel...Dădu din cap.
- Piloţii de luptă şi cei de încercare nu trebuie să aibă familii.
- Cum? Întrebă ea surprinsă.
- Trebuie să fii singur în cabină, zise el privind-o, dar vorbind aproape numai pentru el. Când apar momente cruciale în timpul zborului, nu poţi nici măcar pentru o fracţiune de secundă să te gândeşti la soţie sau la copii. Trebuie să fii absolut concentrat sau...Se îndepărtă târându-şi paşii, iar ea avu ciudatul sentiment că el tocmai ridicase un zid între ei. În timpul acelei nopţi lungi, el spusese:
- Îmi pare rău, e vina mea, iar ea se întrebase de ce se învinuieşte pe el însuşi.
- Crezi că asta i s-a întâmplat lui Rocky? Respiră adânc, neregulat.
- Nu, nici un moment. Proiectul meu i-a cauzat moartea.
- Cum poți să fii atât de sigur?
- S-au făcut investigaţii. Au spus că ceea ce au descoperit nu e concludent, dar era mai mult ca sigur vina pilotului. N-am crezut ce scria in raport. Nimeni din cei care l-au cunoscut pe Rocky nu a crezut. Era al naibii de bun. Când am construit următorul avion, am verificat şi am reverificat şi iar am verificat absolut tot până când am fost mulţumit că era în siguranţă. Atunci s-a oferit Jazz să-l probeze. Se opri aducându-şi aminte.
- Era atât de nerăbdător şi bucuros. Toți eram. Atunci, nenorocitul de avion explodă chiar deasupra terenului de zbor, chiar deasupra capului meu.
Se opri şi studie expresia de milă de pe chipul ei frumos. Îi spusese deja mult mai mult decât îşi - închipuise că poate, dar într-un fel ştia că nu-l va judeca, nu-l va învinui. În plus, ea nici nu avea de ce. El a făcut un lucru destul de bun atât cât a fost, totul prin el însuşi.
- Încrederea mea a sărit în aer, odată cu Jazz. Am ucis doi dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată, Angel şi n-am să mai pot zbura niciodată. Până doar şi ideea mă face să mă treacă fiorii şi probabil că am să distrug proiectul Lightning 1 chiar când am să ajung acasă. Ea întinse mâna şi şi-o puse într-a lui, un gest simplu, reconfortant.
- Pe cine va afecta această decizie?
- Pe mine cel mai mult. Am să renunţ la visul meu, dar mă va costa prea mult.
Nu se referea la bani.
- Cum va suporta compania hotărârea ta?

- Va fi bine. Avem alte contracte. Nu va trebui să concediez pe nimeni.
Îşi puse două degete pe pansamentul de tifon de la tâmplă.
- Angel, nu mai vreau să discut despre asta niciodată. Ea îi strânse mâna cu căldură.
- Ştiu că e dureros dar trebuie. Trebuie să descopăr cine vrea să te omoare.
El întotdeauna înfruntase viaţa cu capul sus şi nu s-a dat înapoi de la nimic niciodată. Dar nici nu înmormântase niciodată doi prieteni în decurs de un an şi apoi să afle că cineva încerca să-l omoare.
- Hai să vorbim mai bine despre tine, cel puţin un timp cât de scurt.
- Mai spune-mi doar atât. Există cineva care ar beneficia în urma anulării proiectului Lightning 1?
- Nu, dar ar fi o mulţime de oameni pe care i-ar îndurera treabă asta. Pe de o parte, piloţii care nu vor apuca să-l piloteze.
- Și altcineva?
- Oamenii care au lucrat la proiect, care i s-au dedicat, iar încheierea lui îi va durea. Perfect, acum că ți-am răspuns la întrebare, răspunde-mi şi tu la una. Spune-mi, de ce doar o simplă privire spre tine mă alină?
Ea nu se pregătise pentru felul brusc în care starea lui s-a schimbat.
- Nu...nu ştiu.
- Atunci poate că poți să-mi spui de ce faptul că mă uit la tine mă face să te doresc?
A spus-o de parcă ar fi fost un lucru ştiut deja? Şi, de fapt, ea a ştiut. Îi dădu drumul mâinii.
- Nu eşti în apele tale, Nicholas. Ai suferit o traumă după alta.
- Ai dreptate. Nu sunt eu însumi. Ce altceva îmi poate explica atracţia mea către un înger?
Enervată de sinceritatea lui, ea începu un joc nervos cu degetele, smucindu-şi-le.
- Termină, Nicholas. Ştii foarte bine că nu sunt un înger.
- Poate că aş prefera să mă gândesc la tine ca la un înger. Muritorii nu fac dragoste cu îngerii.
- Nicholas!
- Nu te întrista atât, zise el blând. Te pot dori eu al naibii de tare, că tot nu te pot avea. Faptul că cineva încearcă să mă omoare mă face să mă țin mai la distanță decât până acum.
Ea privi pierdută, departe, simțindu-se nespus de nefericită. Ce nu era în regulă cu ea? Ar trebui să fie fericită că el se simte aşa cum se simte.
- Majoritatea bărbaţilor nu văd în a face dragoste cu cineva pe care de abia l-au întâlnit o posibilitate de a te ataşa de acea persoană.

În zilele de azi, o atitudine ca a ta trebuie să fie foarte rară. El îi întoarse capul împingându-i obrazul cu degetul, astfel încât ea să-l privească.
- Nu, tu nu înţelegi. Tu eşti o fiinţă rară. Şi mă simt cu adevărat foarte rău, pentru că, dacă m-aş culca cu tine o dată, nu ar fi de ajuns.
Din locul unde o atinse, răbufni căldura, scurgându-i-se sub piele, peste nervi, până în sânge. Își dădu seama că şi ea îl dorea.
Se întinse către ea şi îi atinse uşor buzele cu ale lui. Din acest contact ameţitor, căldura izbucni, iar sărutul lin deveni apăsător într-o fracţiune de secundă.
Ea n-a rezistat. Cum ar fi putut? Ar fi o prostie să nege răspunsul ei, când braţele îi erau deja înfăşurate în jurul gâtului lui şi se strecura deja mai aproape de el...

Capitolul 6.

- Angel, eşti acolo? La auzul vocii adânci şi răguşite a lui Matthew, de pe partea cealaltă a cadrului uşii, Angel se ridică de lângă Nicholas şi îşi puse o mână la gură, gândindu-se imediat ce stupid a fost totul. Nici laserul, probabil, nu putea să şteargă urmele buzelor lui. Simţise asta în sufletul ei.
- Da, intră. Se ridică şi se grăbi să ajungă în partea cealaltă a camerei, pe scaunul de lucru, lăsând o distanță între ea şi cei doi bărbaţi, până şi-a putut recăpăta sângele rece.
Câinii îşi ridicară capetele şi-şi loviră cozile de covoraş pentru a-şi arăta plăcerea că doctorul era acolo. Apoi se culcară din nou, mârâind la unison, semănând cu o grămadă mare de blană, picioare și cozi.
Nicholas găsi pe departe mult mai interesantă paloarea accentuată a chipului lui Angel şi gâtul ei, decât faptul că doctorul se afla acolo, dar se simţi obligat să fie civilizat.
- Ce mai faci, doctore?
Sprâncenele, dese ale lui Matthew se ridicară.
- Poţi spune cu mâna pe inimă că eşti străin de locurile astea. Nimeni nu m-a mai întrebat ce fac. Desigur, asta pentru că ei ştiu că am o constituţie de locomotivă şi nu mă deteriorez niciodată.
Matthew izbucni în râs, făcând haz de propria persoană.
- Probabil o locomotivă a unuia din acele trenuri rapide, ca nişte gloanţe, aşa cum au ei în Europa. Prefăcut, grăbit şi sexy, ăsta sunt eu. Aşa e, Angel?
- Aşa e, Matthew.
- Ai auzit? Nici măcar nu a râs.
Matthew păşi mai aproape de Nicholas mărturisindu-şi comportarea.
- Mă bucur că ţi s-a întâmplat accidentul în oraşul nostru. Toată lumea

de aici mi-a auzit deja glumele. Trebuie să se simtă mult mai bine, gândi Nicholas pentru că omul nu-l mai plictisea aşa cum o făcuse. Îi aruncă o privire lui Angel, dar în loc să-i întâlnească privirea, ea se aşeză uşor pe un taburet.
- Deci, cum te, simţi, tinere?
- Aşa cum spune Angel, am capul greu.
Doctorul râse iar.
- Astăzi nu ne mai luăm după diagnosticele medicului, iubito?
- De data asta n-a fost prea greu, mormăi ea, uitându-se fix la ventilatorul stricat.
Matthew se aşează pe canapea şi-şi puse geanta lângă el.
- Ei bine, fiule, trebuie să fiu de acord cu ea aici. Dacă ne luăm după forma actuală a automobilului tău, ar trebui să fii mort de tot. E un miracol, asta e!
Ce putea să spună? Gândise acest lucru când văzuse prima oară maşina. Matthew continuă:
- Din nefericire, în meseria mea nu prea apuc să văd aşa multe miracole.
- Cu Angel aici, mă mir că nu aveţi mai multe.
Matthew îşi mişcă sprâncenele în sus şi în jos.
- Poftim? A, da, înțeleg, înger. Ce drăguţ. Ești un tânăr simpatic. Sper că mai stai pe aici un pic sau cel puţin reușești să te mai accidentezi prin locurile astea, cândva în viitorul apropiat.
- E o idee frumoasă, Matthew, zise Angel.
- Îți mulțumesc, draga mea.
- Uite, zise Nicholas, nu trebuie să mă consulţi. Sunt mult mai bine.
- Sigur? Ce interesant. Nu-mi amintesc să-mi fi spus că ești doctor.
- Nu sunt dar...
- E strigător la cer. Paradisul a avut un singur doctor de când îmi aduc eu aminte și am putut să dau o mână de ajutor și nu vreau să spun că îmbătrânesc. Asa e, Angel?
- Asa e. Își deschise brusc geanta.
- Apropo, mi-ai reparat ventilatorul acela?
- Care ventilator?
- Acela de la care pari să nu-ți mai poţi dezlipi privirea. Angel ridică încruntată capul.
- A!
- Ei?
- Nu-l pot repara.
Matthew o privi.
- Nu te-am mai auzit spunând asta până acum. E ceva în neregulă?
- Nu, desigur că nu, spuse ea enervată. Dar, Matthew, ventilatorul e

vechi. Va trebui să economiseşti puțini bani și să-ți iei unul nou.
- Nu pari a fi în apele tale azi, iubito. Grija îndepărtase toată neseriozitatea din vocea lui Matthew.
- Ai febră?
- M-ai ştiut tu vreodată să am febră?
- Nu, dar întotdeauna există un început. Picioarele lungi ale lui Matthew îl propulsară în sus și apoi de-a lungul camerei. În câteva secunde îi apăsa fruntea cu dosul palmei.
- Te simţi puţin înfierbântată. Din ce cauză crezi că se întâmplă treaba asta?
Matthew făcu câţiva pași înapoi şi îi aruncă o privire plină de interes, ca şi cum s-ar fi îmbolnăvit brusc de o boală pe care el n-o mai întâlnise înainte. Nervozitatea ei crescu.
- Mâna ta nu e în formă azi. Nu mă simt înfierbântată şi, mai mult decât atât, nu m-am simţit niciodată mai bine. Îi aruncă lui Nicholas o privire plictisită şi observă că el o privea fix, cu ochii întredeschişi, ca și cum ar fi vrut să descopere ceva. Pe ea, fără îndoială. A fi iradiat cu raze X, pe cale vizuală de către cineva, cu forța și magnetismul lui Nicholas, era o experienţă pe care ea o găsi de-a dreptul enervantă.
- Lasă-mă în pace, Matthew și întoarce-te la adevăratul tău pacient.
- Am să mă întorc imediat ce o să-mi spui de ce, dacă te simţi atât de bine, sistemul tău de a repara este defect. Ea scoase un sunet de exasperare și împinse taburetul.
- Nu e defect, mă simt bine. Lasă-mi ventilatorul acesta stricat şi am să-l repar.
- Dar ai spus că nu poți.
- Trebuie doar să mă mai ocup de el puţin, asta e tot. Se îndreptă către uşă.
- Acum, totuşi, am să mă întorc acasă, iar tu şi Nicholas puteţi să schimbaţi o vorbă între patru ochi.
Nicholas spuse răspicat:
- Nu trebuie să pleci din cauza mea.
- Da, zise Matthew. Tu erai aici când am venit eu să-l consult. Ce s-a întâmplat?
Ea oftă din greu.
- E simplu, Matthew. Consultaţiile tale sunt plictisitoare. Ieşi afară şi trânti uşa după ea.
Matthew începu să-i zâmbească lui Nicholas.
- E o fată fascinantă, nu-i aşa?
- Foarte. Spuneai că n-a avut niciodată febră?
- Niciodată. Chiar şi atunci când era copil, n-a fost bolnavă nici măcar o zi. A reuşit să treacă peste toate bolile copilăriei. Îmi amintesc o

dată când vărsatul de vânt făcea ravagii prin şcoli.
- Angel l-a luat?
- Absolut deloc
- Nu ți se pare că e un pic ciudat?
- Fiule, în meseria noastră, obişnuim să spunem binecuvântaţi.
După ce Matthew l-a consultat şi a plecat, Nicholas se întoarse în casă. În bucătărie găsi un castron cu supă, alături de o cană şi o farfurie cu sandviciuri acoperite. Angel nu se vedea pe nicăieri, dar în tot acest timp, el reuşi să nu intre în panică. Când se întorcea spre casă, îi văzuse maşina. Trebuia să fie prin apropiere. Telefonul din peretele bucătăriei îi atrase atenţia. Îi spusese lui Hawk că dacă intervine vreo schimbare în planurile lui, va suna, dar o nouă prudenţă interioară îl făcu să evite. Întrebările lui Angel îl făcuseră să înţeleagă cel puţin un lucru. Indiferent ce motiv ar avea duşmanul necunoscut pentru a-l omorî, nu era un profesionist. Nu putea fi. Lightning 1 ar fi adus beneficiu multora, iar el fusese întotdeauna scrupulos de cinstit cu guvernul, cu cei cu care semnase contractele particulare şi cu angajaţii lui, încât îi rămânea doar latura particulară a vieţii sale la care să se gândească. Dar nici această teorie nu avea nici un sens. Privi fix telefonul. Fir-ar al naibii se comporta ca un idiot! Le datora lui Hawk şi lui Blare verificarea şi anunţarea planurilor lui. Smulse telefonul din furcă şi formă numerele. Blare răspunse.
- Bună, sunt eu, Nicholas.
- Ei bine, salut, străine. Am auzit că ai făcut niţel zgomot.
- Da, ceva în genul ăsta. Ascultă, e un tip aici care zice că-mi repară maşina şi vreau să mai rămân câteva zile, să mă asigur că ştie ce face.
- Maşina aia e copilul tău. Sunt surprins că îi dai voie unui neghiob de la țară să o atingă.
- Pare un om bun şi apoi va fi mai puţin complicat dacă poate fi reparată aici.
- Da, cred. Ascultă, Hawk mi-a spus că suspendăm lucrul la Lightning 1.
- Trebuie să regândim anumite lucruri, Blare.
- Îți înţeleg îndoielile, Satan, dar trebuie să-ți spun că eu cred că ar fi o greşeală majoră să anulăm proiectul.
- Chiar şi după tot ce s-a întâmplat?
Blare tăcu un moment. Apoi spuse :
- Omule, avionul acela se va şterge din memorie într-o zi. Numai dacă...
- Exact. Numai dacă. Dar nu ştiu ce dracu este în neregulă cu el şi, Blare, tu urmezi să-l testezi.

- Da, ştiu. Şi lasă maşina. Întoarce-te azi. Hai să vedem ce nu merge şi să ne apucăm de el. Masându-şi fruntea, Nicholas se uită la îngerii de pe poliţă. Creaturi frumoase înaripate, aveau toți chipuri largi, scumpe şi păreau că-l privesc aşteptând ceva. El închise ochii.
Ce dracu trebuia să facă?
- Nu încă, spuse el în cele din urmă. Am nevoie de ceva timp.
- Măcar spune-mi unde eşti şi dă-mi un număr de telefon la care să te găsesc. Dacă se întâmplă ceva, Hawk şi cu mine trebuie să putem să luăm legătura cu tine.
- Am să iau eu legătura cu tine şi nu-ţi face griji, nu am de gând să stau mult aici.
Aruncând o privire pe fereastră, văzu câinii zbenguindu-se prin curte, azvârlind o minge veche de tenis şi alergând după ea, lovindu-se unul de celălalt şi lătrând tare.
- Moartea lui Jazz ne-a lovit puternic pe toți, Satan, dar nu trebuie să rupi contactul cu lumea. Nu-mi place lucrul acesta. N-ai mai făcut aşa ceva până acum.
- Ştiu, n-am mai făcut, dar trece-mi-o cu vederea.
- La naiba, Satan, ce se întâmplă cu tine? De ce dracu nu-mi spui unde eşti?
Nicholas expiră adânc şi greu. Ce era în neregulă cu el? Blare şi Hawk trecuseră prin prea multe pentru el ca să-i trateze astfel.
- Îmi pare rău, sunt în Paradis, un orăşel pe coasta Oregonului şi stau cu o femeie frumoasă care m-a ajutat după accident. O cheamă Angelina Smith.
- Câinii care se aud sunt ai ei?
- Da. Se făcu linişte la celălalt capăt al firului şi ştiu ce are să urmeze.
- Vrei să-mi dai numărul de acolo? Nu i-l dădu. Încă nu era pregătit să stea la dispoziţia lumii reale.
- Nu va fi de folos, n-am să stau mult.
- Bine atunci, ai grijă de tine şi tine legătură.
- Aşa am să fac. La revedere. Închise telefonul. Blare şi Hawk nu înţelegeau ce făcea el, stând departe de munca lui, inaccesibil prietenilor lui. Şi nici nu era sigur de motivele lui. În afară de faptul că era simplu să te afli aici. Şi era plăcut. Aproape esenţial. Se duse la maşina de gătit şi-şi puse singur mâncare, îşi turnă supă cu polonicul în castron şi-şi alese câteva sandviciuri pe care le puse pe farfurie. Apoi, cu castronul şi farfuria în mână, porni în căutarea lui Angel şi o găsi în fața verandei stând într-un balansoar comod.
- Te superi dacă stau cu tine?
Părul i se ridică de pe față, atunci când ea îl privi.
- Ia loc. Văd că ai găsit de mâncare chiar dacă e mai târziu.

Își trase un scaun lângă balansoar și-și puse farfuria pe genunchi.
- Pare să fie delicios, dar nu-mi place că te deranjezi atât demult pentru mine. O conservă de pește ar fi fost foarte bine.
- N-am avut conserve de pește, spuse ea sec. Din întâmplare, nu-mi place peștele ăsta, dar m-aș bucura să mă duc să-ți cumpăr câteva conserve.
Ochii, ei erau umbriţi, făcându-i de un albastru mai închis și mai misterios.
- Ce s-a întâmplat?
Dădu din umeri şi minţi.
- Nimic. Nu-i putea spune cât de întoarsă pe dos fusese din cauza reacţiei ei față de ce se întâmplase între ei chiar înainte ca Matthew să apară. Dar apoi, de câte ori venea, ea simţea ceva ciudat, nefamiliar, care nu avea nici o explicaţie, nici un motiv.
- Este pe aici vreun loc unde putem ieși deseară să mâncăm? Ca să nu mai găteşti.
- Desigur. Putem merge la birt. Jane ar fi încântată să te mai vadă.
- Bun, atunci hai să mergem. Luă câteva sorbituri din supă.
- Ce a spus Matthew?
Ea se aplecă înainte și îi privi tâmpla stângă.
- Văd că ţi-a schimbat bandajul.
- Aşa cum spune bunul doctor, cusăturile trebuie să mai stea puţin.
Se strâmbă. Nici nu ştiam că m-a cusut.
- Nu mă miră. Aveai alte lucruri la care să te gândeşti.
Avea dreptate, deşi probabil în alt fel decât avusese intenţia.
Atenţia lui faţă de ea crescuse, până când îi ocupă mintea zi şi noapte, răscolindu-i procesele gândirii, abătându-i logica şi judecata.
Şi, într-un fel foarte ciudat, ea căpătă prioritate chiar şi faţă de încercarea lui de a descoperi cine a vrut să-l omoare.
- Spune-mi ceva.
Era o moliciune în tonul lui care o făcu foarte atentă.
- Ce?
- De ce n-am văzut până acum nici un semn că ai avea vreun prieten sau prieteni?
Ea îşi drese glasul.
- Doar faptul că n-ai văzut nici unul, asta nu înseamnă că...
- Sunt aici de mult timp, astfel încât, dacă cineva te-ar fi căutat, ar fi sunat sau ar fi trecut pe aici până acum.
Ea oftă, eliberându-se, pentru că simţea ca și cum el ar fi prins-o asupra unui fapt mişelesc.
- Nu-i mare lucru, Nicholas. Am avut și eu legăturile mele, dar am hotărât, cu mult timp în urmă, că sunt foarte îndrăgostită de căţeii

mei...
El zâmbi.
- Nici într-un milion de ani nu m-aș fi putut gândi la asa ceva.
- Dar e adevărat. S-a întâmplat să fiu unul din acei oameni izolaţi care nu se gândesc niciodată să se lege de o anume persoană.
- Câinii tăi te-au găsit.
- Bine, poate câinii nu au fost un exemplu chiar potrivit.
- Ba, cu siguranţă. El se opri. În toți aceşti ani, tu n-ai descoperit cine sunt părinţii tăi?
- Nu. Privi fix oceanul îndepărtat. Ai auzit-o pe Jane. Nu exista nimic care să arate că aparţin cuiva.
- Cu excepţia cerului. Îmi amintesc.
Ea oftă.
- Adevărul nu e de natură divină, sau nici măcar apropiat de nemaipomenit, Nicholas. Am fost un copil abandonat. Pentru cine ştie care motiv, cineva s-a gândit că e cel mai bine ca să mă lase la uşa unui orfelinat. Aşa că am devenit unul din orfanii lui Jane. Mai mult decât atât, am fost ultima din orfanii din Paradis.
O nuanţă de melancolie îi pătrunse în voce.
- Întotdeauna am crezut că există o anume tristeţe ca să fii ultimul dintre orfani.
- Poate, dar poți privi situaţia şi altfel. După ce ai sosit tu, n-au mai fost alți orfani în paradis. Asta e bine. În plus, nu-mi pari să fii câtuşi de puţin tristă. Râzi din orice.
- Asta pentru că în cea mai mare parte a timpului, sunt veselă. Jane şi Matthew, plus alți câţiva prieteni apropiaţi din oraş, sunt familia mea.
Ridică din umeri. Doar câteodată nu mă pot abţine să nu tânjesc după...
Se îndepărtă greoi, conştientă de faptul că n-ar fi înţelept din partea ei să-şi exprime dorinţele în cuvinte.
-Ce?
În loc să-i răspundă, ea dădu din nou din umeri. Îi iubea pe Jane şi pe Matthew cu tot ce avea în ea şi avea o relaţie unică cu fiecare, dar Jane era ca o cloşcă pentru o mulţime de alți orfani, iar Matthew aparţinea întregului oraş. Şi în locaşurile secrete ale inimii ei, ea avusese întotdeauna o vagă dorinţă de a aparţine unei anume persoane. Iar acea persoană să-i aparţină. Într-un mod absurd, acest sentiment se intensificase de sute de ori de când l-a întâlnit pe Nicholas. Dar era o problemă pe care ea voia să o rezolve singură.
- Nu mă înţelege greşit. Nu sunt deprimată din cauză că sunt orfană. Sunt realistă. Şi dacă nu am un trecut, mi-am creat un prezent foarte plăcut.

El o fixă cu privirea pentru un moment destul de lung.
- Ştii ce cred eu?
- Nu. Ce?
- Cred că motivul pentru care nici un pretendent nu-ţi bate la uşă este deoarece capturarea unui înger s-a dovedit o sarcină prea grea pentru bărbaţii de aici.

***

Angel îl apucă de mână pe Nicholas pentru a-l conduce prin grămada de oameni, aşa cum ea a urmat-o pe Jane către una din dughenele înalte de mahon din spatele cârciumei. Treceau o mulţime de prieteni pe lângă ei şi îi salutau. Ea se întoarse către ei, dar nu se oprea să vorbească. Era sigură că ultimul lucru pe care îl dorea Nicholas era să i se facă cunoştinţă cu, mulţimea de oameni din cârciumă. Dar, își zise ea în gând, a fost o idee bună să vină aici. Amândoi fuseseră singuri prea mult timp împreună, iar faptul de a avea oameni în jurul lor dădea lui Nicholas şi modului în care o făcea el să se simtă o altă lumină.
- Toată lumea din oraş este în seara asta aici? O întrebă Nicholas pe Jane când el şi Angel sosiră în prăvălie. Ochii cafenii ai lui Jane sclipiră cu placare.
- Nu aşa pare doar. Te deranjează zgomotul?
- Nu, mă simt bine. Sunt uimit, asta e tot. Nu m-am gândit că o să fie aşa aglomeraţie aici. Angel se strecură până la scaunul capitonat din mijlocul cârciunii şi îi făcu semn lui Nicholas să ocupe celălalt loc.
- Birtul e întotdeauna plin. Jane are felul ei de a-i face pe toți să fie bineveniţi.
Jane făcu un gest dezaprobator din mână.
- Ei, aş, asta e simplu. Dar ca să pregăteşti meniurile care să conţină câte ceva special pentru fiecare, ia ceva timp. Le dădu la fiecare câte o listă de mâncăruri.
- Johny va veni în câteva minute să vă ia comanda, iar eu am să mă întorc mai târziu să văd cum merge treaba. Distracţie plăcută!
Angel îi zâmbi lui Nicholas după ce Jane plecă.
- Nu-i aşa că e o femeie drăguţă? Zâmbetul ei îi atrase din nou atenţia. Era acelaşi zâmbet pe care i-l trimitea întotdeauna, care te seduce fără să ştii, care avea puterea să-i oțelească muşchii şi să-l facă să uite orice lucru pe care şi l-ar aminti. Îi răspunse la întrebare printr-o înclinare a capului în timp ce o privea cum arată. Purta o rochie albastră de bumbac, cu un guler rotund, mâneci scurte şi cu partea de jos largă. Nu mai văzuse o rochie atât de simplă, iar el ştia că ea era cea care dădea rochiei sex-appealul.
Ea simţea puterea atenţiei lui asupra pielii ei ca un reflector încins, iar

căldura avea o putere aproape copleşitoare.
- Deci, ce crezi că ai vrea să mănânci? Întrebă ea, străduindu-se să descongestioneze atmosfera dintre ei. Ce o făcuse oare să creadă că o mulţime de oameni ar putea schimba faptul că ei se cunoşteau?
- Nu sunt sigur zise el privirea rămânându-i asupra ei. Ce-mi recomanzi?
- Totul e bun. De ce nu consulţi meniul? Pentru că dacă continui să te uiţi la mine în felul în care o faci acum, am să mă topesc. Pentru un moment, ea nu a crezut că el o va asculta, dar în cele din urmă, el își aplecă puţin capul să studieze meniul, iar ea oftă uşurată.
- A, uite, Matthew a și sosit.
- Sper că nu vine aici, bolborosi el.
Ea clipi surprinsă.
- Nu-l placi?
- E un om bun, dar glumele lui sunt groaznice.
Ea râse.
- Şi el ştie asta, dar e bine dispus oricum. Chiar şi în mijlocul acestei cârciuni gălăgioase, râsul ei avea un sunet de cristal de aur, ca nişte clopote îngereşti. Puse deoparte meniul, întrebându-se cum de a putut să stea în casa ei, fără să se culce cu ea. Acum, că era mai puternic, nevoia de ea creştea cu fiecare secundă care trecea.
Pielea i se înfierbântă într-atât încât ea nici măcar nu trebuia să-şi ridice privirea către el ca să ştie că ochii lui se întorseseră către ea.
- O, Matthew pleacă la altă cârciumă. Îşi dă seama, probabil, că noi am avut deja ocazia pe ziua de azi să râdem de glumele lui. Ce te-ai hotărât să iei?
Hotărâse că vrea acel minut în care deschisese ochii şi o văzuse pe ea.
- O să iau o friptură cu salată. Ea aprobă din cap, uitându-se pentru ultima oară pe meniu, apoi îl închise și îl aşeză pe masă.
- Cred că iau și eu la, fel. De fapt, chiar în acel moment, ea nu se simţea în stare să ia singură o decizie: Faptul că au venit împreună la birt mărise mai degrabă decât să atenueze intimitatea pe care ea încercase s-o evite. Iar faptul că stătea în fața lui, făcând un lucru la fel de monden ca discuţia despre ce au de gând să comande, îi dădea senzaţia reală că sunt soț și soţie și nu pacient și soră medicală.
Câteva femei mai tinere stăteau și îl admirau, iar ea nu le învinuia.
El purta o pereche de pantaloni marinăreşti asortaţi cu un tricou sport, albastru, și o jachetă marinărească sport, foarte lejeră. Un ceas de aur sclipea pe încheietura mâinii, între firele negre de păr de pe braț. Avea o frumuseţe masculină ce zdrobea inimile.
Ospătarul, un adolescent cu păr blond, vălvoi și cu nişte ochi căprui inteligenţi veni înspre ei.

- Bună, Angel. Cum merge? O întrebase cum merge, dar întreaga atenţie i se concentra asupra lui Nicholas. Ea zâmbi, înţelegându-i nedumerirea.
- Grozav, dar tu, Johny?
- Extraordinar. Mă apropii de ultimul an de facultate.
- Ştiam, felicitări. Sunt foarte mândră de tine.
El zâmbi, își şterse palma de jeanşi și îi întinse mâna lui Nicholas.
- Bună, eu sunt Johny.
- Eu sunt...Nicholas.
Simpatic, gândi el. O perioadă lungă a vieţii lui se numise Satan. Dar aici i s-a părut corect să fie cunoscut cu numele lui adevărat.
- Îmi pare bine să te cunosc, Nicholas și trebuie să spun că ai o maşină straşnică. Nu e destul că este un Ferrari, dar mai e și roşie.
Cu chipul lui serios, Johny dădu din cap.
- E ultimul răcnet. Te invidiez. Când observă expresia zăpăcită a chipului lui Nicholas, el explică. Trec regulat pe la Whit. El știe aproximativ tot ce trebuie în legătura cu modul în care funcţionează maşinile și lucrurile. Eu vreau să ajung inginer. Îi aruncă un zâmbet fugar lui Angel...și mulţumită lui Angel, mi se poate realiza visul. Dar oricum, chiar și așa distrusă cum e, e foarte frumoasă.
- Mulţumesc, Johny. Poate că după ce termină Whit de lucrat la ea, facem o tură împreună.
- Ar fi de-a dreptul teribil!
Jane trecu pe lângă ei.
- Ia-le comanda, Johny.
- O, da, îmi pare rău. Zâmbetul lui deveni sfios. Ce să vă aduc în seara asta?
- Amândoi o să luăm friptură cu salată, zise Nicholas. Pe a mea o vreau în sânge. Tu, Angel?
- Normală.
- OK. Am să vi le aduc cât pot de repede!
Nicholas trase curios cu ochiul spre ea.
- Ce a fost referirea aceea la faptul că îți mulţumeşte pentru că ar putea deveni inginer
- Nimic, serios.
- Nu prea părea să nu fie nimic.
- Ei bine, a fost o perioadă de timp, când avea probleme de familie și se gândea să abandoneze şcoala. Am vorbit cu el să rămână. Asta e tot.
- Asta e tot? Mi se pare mult. Se foi în scaun, apoi încercă să-şi aşeze picioarele unul peste celălalt, dar, fără să vrea, îl lovi peste picior.
- Scuză-mă, mormăi ea stânjenită, dar observă apoi că el părea că

uitase ce s-a întâmplat. Privirea lui era gânditoare.
- Deci repari şi oameni?
În acel moment ea nu se simţi în stare să mai adauge nimic.
- Nu pune atâta preţ pe ce s-a întâmplat cu Johny. A avut pur şi simplu nevoie de cineva cu care să stea de vorbă.
- Şi tu tocmai te nimereai pe acolo. Aşa cum ai fost şi cu mine.
Vocea lui era răguşită şi joasă şi o acoperea, zăpăcindu-i simţurile şi făcând să-i crească starea de nervozitate. Deoarece se temea că vocea ei ar trăda modul în care comportamentul lui o afecta, dădu din cap, lăsând gesturile să arate că ea credea că el nu are dreptate.
El ocoli camera cu privirea şi zări un om arătându-şi talentele în materie de popice.
- Ai ieşit vreodată din oraşul ăsta, Angel?
- Desigur. Când eram mai mică, Jane m-a luat în câteva vacanţe. Am văzut multe din State.
- Iar eu am văzut toată lumea. Suntem exact opuşi.
Ceva din afirmaţia lui o lovi ca o provocare.
- Vorbeşti cu mine sau cu tine însuţi?
- Şi ce dacă vorbeam cu tine? Întrebă el gânditor. Ce ai fi spus?
- Te-aș fi întrebat unde vrei să ajungi.
- Nu sunt sigur.
- Bine, dacă asta ai vrut să spui, că în general contrariile nu sunt compatibile, întotdeauna am descoperit că opusul teoriei este adevărat. Când doi oameni sunt diferiţi, fiecare aduce ceva nou în relaţia lor, astfel încât lucrurile nu devin niciodată plictisitoare.
- Vorbeşti din experienţa ta personală?
Se răsuci sub privirile lui ascuţite, cu nici un alt gând în cap decât că, pentru că se simţi deodată înfierbântată, încercă încă o dată să se aşeze picior peste picior. Din nou îl lovi peste picior. Din nou simţi o căldură electrică.
- Nu, observaţie personală.
Doamne, ce încerca să facă? Să-l convingă că a existat o relaţie, sau nu? Mai bine s-ar hotărî repede.
- Ai spus că ai avut legături. Multe?
- Destule.
O privi fix.
- N-ai avut niciodată un iubit, nu e așa?
Obrajii i se inundară de culoare.
- Asta e o întrebare foarte personală.
- Ai dreptate. Dar nu e aşa că nu ai avut?
Ea n-a răspuns, iar el se aşează din nou şi continuă să o privească. Dacă situaţia ar fi alta, ea ar fi tipul de fată care ar putea produce

dezordine în viața unui bărbat.
El ar fi primul. Ideea i se învârti şi i se suci în cap, aducându-l în punctul fierbinte în care el se gândea că ar trebui să se ridice şi să se îndrepte către uşă - departe de ea, departe de tentaţie - înainte de a face ceva ce ar regreta.
- Totuşi, de ce vorbim despre mine? Întrebă ea. Tu eşti cel cu probleme şi este vital de serioasă situaţia. Ar trebui să încercăm să stabilim care este, pentru tine, cea mai bună desfăşurare a evenimentelor.
- Noi, Angel?
Îşi împreună mâinile în față, pe masă şi le privi.
- Ştii ce vreau să spun.
- Ți-am spus înainte. Nu vreau ca tu să fii implicată.
- Dar tu ai nevoie de ajutor.
- Nu, Angel, n-am.
În spatele lor, un șir de pahare căzu pe podea cu un zgomot puternic și, instinctiv, el se dădu îndărăt. Aparent, el era mai tensionat decât își închipuise, se gândi el cu durere. Dar sunetul zdrobitor fu pentru el ca ceva care îi aduse aminte de toate motivele pentru care relaţia lui cu Angel nu ar putea merge. Ce ar fi ca zgomotul să fi fost un zgomot de armă și nu unul de pahare? Fusese prea prins în discuţia cu ea, ca să poată reacţiona rapid și nu ar fi putut proteja pe nici unul dintre ei.
Johny se întoarse cu fripturile și salatele, iar Nicholas tăcu în timp ce mânca.
Simţise aceeaşi reacţie fierbinte pe care a avut-o ea când picioarele ei le loviră pe ale lui; se simţea pur şi simplu mai bine când își ţinea emoţiile sub control. Experimentase acest lucru ani la rând, cât fusese pilot. Nimeni nu era mai rece în mijlocul focului decât el.
Dar Angel era un nou tip de foc, un nou tip de duşman. Acum, mai mult decât altă dată, el nu se putea implica, nici în relaţia cu ea, nici cu nimeni. Nu o putea expune pericolului. Şi nici pe el nu se putea expune pericolului unei relaţii cu ea.
Implicarea i-ar netezi ţepii instinctelor, i-ar slăbi puterea de a discerne...Trebuia să rămână rece.

Capitolul 7.

- Îţi este cald aici?
Întrebă Nicholas încruntându-se, când se întoarseră acasă.
Afară era o răcoare plăcută, dar aerul din casă i se părea înăbuşitor.
- O să deschid câteva ferestre.
- Nu, lasă-mă pe mine. El avea nevoie acută de mişcare. Își simţea tot corpul înţepenit şi avea senzaţia ciudată că sângele îi alerga într-un

mod nefiresc prin vene. Dacă ar fi sigur că ar fi în stare, s-ar duce să alerge puţin pe plajă. Dar se simţea iritat şi ciudat de nesigur.
Neştiind de ce, Angel îl privea cum deschidea ferestrele. Toată seara o supăraseră nervii, iar acum ei păreau mai activi ca niciodată.
Îi deranja până şi sunetul vocii lui, agitându-i şi făcându-i să pulseze.
- Am să pregătesc patul pe canapea. Se îndreptă spre uşa care dădea în hol.
- Eu am să dorm pe canapea în noaptea asta.
Ea se suci înapoi către el.
- Ba nu. Eu am să dorm acolo. El îşi puse mâinile în şolduri şi privi melancolic către ea.
- Sunt mult mai bine decât în primele două nopţi şi te-am epuizat destul. Canapeaua va fi bună pentru mine. Trebuie să dormi în propriul tău pat.
- Nu fi fraier. Canapeaua asta e mult prea scurtă pentru tine. Niciodată n-o să poți să te simți destul de confortabil ca să dormi în ea.
- Am să mă descurc. Nu-ți face griji din cauza mea.
O cerinţă foarte simplă, gândi ea, dar aparent imposibilă pentru ea s-o îndeplinească. El era singura ei grijă. El îi umpluse viața deja ocupată, iar acum nu putea să îşi imagineze ce va face când el va pleca.
Simplul gând că nu-l va mai vedea niciodată o înfiora. Şi era încă înfierbântată. Poate că pentru prima dată în viața ei, se simţea rău.
- Mă culc pe canapea.
- Credeam că spui că rezolvăm problema dormitului. Vocea lui joasă, răguşită, îi înconjură pielea ca o bucată caldă de mătase. Pulsul îi era neregulat, îi scăzuse capacitatea de a respira. Se descompunea în bucăţele și nu era în stare să facă nimic.
- Tocmai am pus-o la punct și e aranjată acum.
- Nu...
Dintr-o dată, ceva se rupse în ea.
- La naiba, e casa mea, tu eşti musafirul meu şi ai să faci ce zic eu.
El îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.
- Vai, vai. Cine-a spus asta? Un înger cu temperament.
- La naiba, încetează să mi te adresezi ca unui înger! Uită felul în care arăt. Sunt carne şi oase, Nicholas. N-am aripi. N-am aură. Ai idee cât de enervant e să fit tratat ca un înger în loc de femeie?
Făcu un pas înspre ea.
- Angel?
- Ce?
- Vrei să mă comport cu tine ca şi cu o femeie?
- Da! Izbucni ea înainte să se poată gândi. N-am zis exact asta? Nu sunt un înger. Sunt femeie!

De abia atunci realiză implicaţia vorbelor sale.
- N-am vrut să spun...
- Ce anume ai vrut să spui, exact, Angel?
- Am...
Voise să spună exact ceea ce spusese. Evidența o lovi cu toată forţa, șocul şi imprevizibilitatea unei săgeţi de foc. Îl dorea şi mai mult de atât, îl iubea.
Recunoaşterea acestui lucru îi bloca respiraţia. Trebuia să fugă departe de el, să fie singură şi să înţeleagă ce însemna pentru ea această dragoste, de necrezut, imposibilă.
Pentru că un lucru ştia sigur - dragostea pe care o simţea ea nu era reciprocă.
Dar n-avea nici o şansă să plece, Nicholas aştepta un răspuns, - privind-o cu nişte ochi aproape negri. Cu pasiune.
- Vreau, zise ea încet, să mă tratezi ca pe o femeie. El expiră adânc, lung, dezvăluindu-şi fără să vrea conflictele care îl măcinau, pe dinăuntru.
- Nu pot, spuse el, iar glasul îi vibra cu o emoţie înăbuşită. Nu e o siguranţă pentru mine şi nici pentru tine. Se răsuci pe călcâie, aşa că nu trebui să o privească și nici să vadă acele buze moi, pline, acei ochi care promiteau cerul.
- Nu pot.
Ea îi privi spatele, pe jumătate furioasă, pe jumătate nevenindu-i să creadă.
- Nu poate fi atât de complicat, Nicholas. Nu-ţi cer să mă ai la pat, doar să mă consideri...
Se întoarse, iar chipul lui avea o expresie posomorâtă.
- Nu pot.
- Nu mă poţi trata ca pe o femeie? Nu înţeleg...
- Pur şi simplu nu pot.
Își trecu degetele prin păr.
- La naiba! Trebuie! Își întinse brusc mâinile înspre ea, o strânse în braţe Şi-şi apăsă gura puternic pe a ei. Inima, mintea s-au deschis. Îl iubea; era atât de minunat. Îl dorea, era atât de simplu. Şi, își dădu ea seama amuzându-se, ea îi ceruse lui să facă dragoste.
- O să te superi, bâigui el cu o voce foarte groasă înspre buzele ei, trăgându-i fermoarul din spatele rochiei, trăgând-o încet în jos.
Îşi frecă limba de a ei cu o asprime, senzuală care făcu ca focul ce ardea deja mocnit dinăuntrul ei să izbucnească în flăcări și să ardă cu vâlvătăi. Poate că era aproape rănită se gândi ea, dar nu îi va părea rău niciodată.

- Nu, nu mă voi supăra. Îi trase rochia de pe umeri şi apoi o lăsă în jos în jurul şoldurilor, dezvăluindu-i bustul şi combinezonul de mătase albastră pe care îl purta.
Trecându-şi uşor mâna tremurândă peste pieptul ei, el gemu.
- Doamne, niciodată nu are să se poată.
Ea se ridică şi îşi puse mâinile pe obrajii lui.
- În seara asta o să se poată.
Pe cât posibil, ochii lui păreau să se facă şi mai negri.
- Da, pentru noaptea asta se va putea al naibii de bine. Trebuie să se poată sau eu n-am să mai pot supravieţui. O ridică în braţe şi o duse, prin hol, spre dormitor. Simţi o durere zvâcnitoare în partea stângă, dar n-o luă în seamă. Nimic nu-l putea opri. Era important doar el şi Angel şi ceea ce urma să se întâmple între ei.
Ea îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi se ghemui la pieptul lui puternic. Până acum fusese ca o floare de liliac plutind pe suprafaţa clară, netedă a unui eleşteu. Dar, de când Nicholas intrase în viața ei, apele calme ale eleşteului se transformaseră brusc în valuri răscolite de furtună. Nicholas avea o forţă turbulentă şi ea simţea că de la un punct înainte nu va mai avea linişte. Totuşi se hotărâse şi nu-i era frică.
În dormitor, o aşează în picioare, iar ea îşi scoase rochia şi pantofii. Lampadarul era aprins, iar lumina lui aruncă un fascicol strălucitor pe combinezonul albastru şi pe chiloţii ei, o rază aurie pe pielea ei ca satinul.
- Voi fi blând, murmură el. Ea râse cu glasul ei lin ca lumina lunii.
- Nu sunt ca unul dintre acei îngeri de porţelan de pe raft. N-am să mă sparg.
- Dar eu poate că da. El îşi lăsă mâinile să-i cadă pe spatele ei până la rotunjimile desfătătoare ale şoldurilor ei şi din nou în sus, apoi o aşează în capul oaselor pe marginea patului. El tremura şi era nerăbdător ca un şcolar, dar nu se putea grăbi, îngenunchind în faţa ei, îi ridică piciorul şi o sărută apăsat pe partea din interior a gleznei, apoi pe exterior. Ea inspiră adânc.
- Ce faci?
- Încep, zise el răguşit, așternându-i un șir de sărutări de-a lungul piciorului.
Ea îi simţea respiraţia pe piele, iar limba lui o necăjea.
- Ce începi?
- Încep să te învăţ pas cu pas. Îi sărută partea din față a piciorului, apoi își făcu drum cu buzele în susul piciorului ei până la partea interioară a coapsei ei moi. O mușcă uşor blând, seducător, erotic. Angel gemu. Focul urma drumul făcut de gura lui, iar el își simţi

partea inferioară a trupului grea şi dureroasă.
Genul acesta de sentimente era foarte nou pentru ea. Erau în acelaşi timp extrem de calme și înflăcărat de rapide. Se simţea cu adevărat vie şi distrugător de senzuală. Nu putea exista nimic altceva mai minunat. Degetele lui traseră la o parte marginile dantelate ale chiloţilor ei, iar limba lui pătrunse în interior. Inima ei se bătea puternic de pereţii pieptului. Un val brusc de căldură îi traversă trupul și o nouă tensiune îi răsuci şi-i încâlci măruntaiele. Își puse mâinile la spate pentru a se putea susţine şi-şi lăsă capul să-i cadă pe spate, părul ei lung, blond cădea în cascade pe pat.
Senzaţiile fierbinţi o inundau unele după altele. Lipsită de ajutor, ea îşi vârî degetele în părul lui des. Fiecare lovitură a limbii lui îi producea un tremur care o ridica mai sus şi mai sus, către un tărâm unde îi aştepta extazul, ea nu-şi putea închipui că el se va opri. Dar, brusc, el se îndepărtă de ea şi-şi concentra atenţia către celălalt picior, iar noile sărutări împrăştiau căldura care alerga în sus, pe piciorul ei.
El era dur şi dureros, sângele îi zvâcnea în cap. N-avea idee de unde îi vine această răbdare. Rezistența față de ea şi puterea de a o dori erau de domeniul trecutului. Dar scopul lui era să guste fiecare bucăţică a trupului ei, să-i cunoască fiecare rotunjime şi adâncitură. Respiraţia lui deveni greoaie în timp ce-şi continua centimetru cu centimetru drumul spre coapsele ei, pentru a mai simţi încă o dată zona aceea delicată, sensibilă care stătea ascunsă în spatele chiloţilor.
- Nicholas...
Îi era aproape imposibil să se întrerupă. Dar, încet, cu puţin efort, se trase înapoi şi o privi.
- Ce e?
Mintea ei era absentă de atâta exaltare. Nu se putea gândi la ceea ce voise să spună.
- Nu ştiu.
El râse răguşit.
- N-are importanță. N-am pătruns încă. Eşti nemaipomenită şi pe dinăuntru şi pe dinafară, iar eu de-abia am început. Se aşează pe genunchi, rupse cusătura Combinezonului şi i-l scoase peste cap.
Un geamăt de uimire îi scăpă brusc. Sânii ei erau perfect conturaţi, tari şi ridicaţi, sfârcurile tari aveau o culoare trandafirie.
- Dumnezeule bun, eşti atât de frumoasă. Se aplecă înainte şi apucă cu gura un sfârc jucându-se cu micul muguraş, necăjindu-l, absorbindu-i gustul dulce ca mierea, până în adâncul fiinţei lui. Luându-i celălalt sân în mână, i-l dezmierdă şi-i mângâie forma, deprinzându-se cu atingerea ei aşa cum îi cunoştea şi gustul.
El gemu, simţind dorinţa primitivă spintecându-i trupul.

Dorinţa aproape că-l rodea; ce făcea el încă îmbrăcat? Voia să fie dezbrăcat, deasupra ei, în ea. Focul îi răscolea fiecare celulă a trupului său. Dar gustul şi atingerea sânilor ei îl excitau neînchipuit de mult şi el nu-i putea părăsi tocmai acum. De fiecare dată când se apropia de sânii ei, un fior vibra în el, cutremurându-l, distrugându-l în cel mai excitant mod. După ce o dorise zile la rând, faptul că în cele din urmă o putea atinge și săruta peste tot şi absolut cum voia, era pentru el ca un drog. Ea se mistuia pe dinăuntru, tremurând de dorinţă, bolnavă de pasiune. Frustrarea şi dorinţa fierbeau în ea. Voia, avea nevoie de mult, de mai mult.
- Nicholas!
Scâncetul ei străpunse starea lui de delir și nu ceru nici o explicaţie. Își pierdu controlul. Sări în picioare smulse hainele de pe el, apoi, cu o mişcare lină, îi trase jos chiloţii. Trecu deasupra ei și pătrunse între picioarele ei. Trup lângă trup, bătaie a inimii lângă bătaie a inimii, căldură lângă căldură.
Tendinţa de a o lua de la cap își pusese pecetea asupra lui. Muşchii îi tremurau, pielea îi sclipea din cauza transpiraţiei, mintea aproape că nu-i mai funcţiona. Sprijinindu-se pe antebraţe, el privi în jos spre adânciturile insondabile ale ochilor ei.
- Nu mă mai pot opri acum.
- Credeam că ştii, şopti ea, că nu vreau să te opreşti.
Penetrarea a fost rapidă, durerea puternică dar scurtă. Corpul ei se întinse pentru a-l putea primi, iar el îşi dădu drumul în ea cu totul, ca şi cum ar fi fost făcuţi să se potrivească unul cu celălalt.
Degetele ei se înfipseră în spatele lui, în timp ce ea se arcui în sus, spre el. Fiecare împingere a lui dădea naştere în ea unor limbi de foc, chiar când o tensiune cutremurătoare, înflăcărată creştea constant în partea inferioară a trupului ei. Cu un geamăt de extaz, ea îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui, dăruindu-i cât de mult putea.
Îl iubea şi-şi dorea cu ardoare extazul, pe care ştia că el i-l va da. Pătrunse în ea mai repede şi mai dur. Nevoia de ea era puternică, primitivă şi dincolo de experienţa lui de până atunci, plăcerea era imensă şi devoratoare. Ştiind că nu va putea să se abţină, îşi vârî mâna între picioarele ei, o penetra, apoi îi captură gemetele pasiunii cu gura lui. Dintr-o dată, trupul ei se întări şi el îi simţi contracţiile cutremurându-l uşor, dar nu la fel de uşor aducându-l în pragul nebuniei.
Zdruncinat de o sălbăticie pe care nu o mai cunoscuse până atunci, el se ridică şi se împinse puternic în ea, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi, trupul lui se convulsiona, iar fioruri violente îl torturară până când ejaculă în ea.

În tot acest timp, el o ţinea strâns. Ea era salvarea lui, eliberându-l de frică, grijă, mânie și durere. Ea era o femeie în stare să-l ridice în slava cerului.

Odată, în timpul nopţii, Nicholas a auzit cum a început să plouă. Angel era ghemuită lângă el, iar părul îi cădea ondulându-se pe pieptul lui. El îi ridică o buclă și și-o înfăşură pe deget. Chiar şi-n lumina difuză din cameră, șuviţele ei străluceau. Capul ei de odihnea pe umărul lui, sânii ei se turteau de trupul lui, un picior stătea peste al lui. Îngerul lui. Dar nu...Se îndepărtă uşor de lângă ea, strecurându-se afară din pat şi se duse în camera de zi să închidă ferestrele. Întors în pat şi fără să vrea, o trase din nou lângă el şi-i pieptănă uşor părul cu degetele lui, îndepărtându-i-l de pe faţă. Era epuizat în urma actului, dar nu putea dormi. Mintea lui era prea trează.
- Angel?
- Îmmm!
- Dormi?
- Dormeam.
- Am fost dur?
Ea râse uşor.
- Voiam să te întreb acelaşi lucru.
Pe jumătate adormită, ea încă mai putea râde, gândi ea mirându-se.
- Mă simt bine.
- Dar vânătăile tale?
- Nu m-au durut.
Această afirmaţie a spus tot, se gândi el. În timp ce asculta ploaia cum bătea pe acoperiş, şi cum stropea fereastra, el se întreba de ce o trezise. De ce simţise ca şi cum ar fi vrut să-i mai audă vocea? Privi în sus la îngerii de pe raft toți zâmbeau. Dar ei au zâmbit mereu, nu-i aşa? Ea-şi întoarse capul, astfel încât putu să privească în sus către el.
- Nu poți să dormi? Îşi împleti degetele cu ale ei şi-i ridică mâna ca să se uite la ea. Era mică, degetele subţiri, ascuţite la vârf, dar el se convinsese pe pielea lui de ce erau în stare acele mâini. Ea putea repara lucruri stricate, dar nu şi pe el. Iar el nu-şi putea permite să o strice.
- N-ar fi trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat.
- A trebuit, nu-i aşa?
De ce nu putea el înţelege lucrurile tot la fel de bine ca și ea? Se întrebă el. Ea se ridică într-un cot, făcând ca părul să i se reverse peste umăr și să-i acopere un sân.
- Ar trebui să ai foarte clar în minte ce s-a întâmplat între noi, Nicholas.

Zâmbi și-i atinse obrazul cu un deget. Eu sunt cea care ar trebui să nu fiu în stare să dorm.
Privirea lui căzu pe buzele ei și rămase surprins să simtă din nou foamea de ele.
- Ce înseamnă asta?
- Tocmai am făcut dragoste cu un om care nu mă iubeşte.
Cuvintele ei îl şocară: Se aplecă peste ea și îșI trecu o mână peste gura ei.
- Nu te-ai îndrăgostit de mine, nu-i asa?
Ea mişca din cap, desfăcându-i mâna și dându-şi părul în spate de pe umeri.
- Şi ce dacă m-aș fi îndrăgostit?
Strecură întrebarea cu o curiozitate inutilă și se ruga ca el să nu-și dea seama că ea tocmai îi dăduse un răspuns afirmativ.
- Nu. Să nu te îndrăgosteşti de mine. Pe dinăuntru sunt la pământ şi, ca să fie şi mai rău, n-am să mai trăiesc mult.
- Nicholas...
- Ascultă-mă, Angel. N-am nimic să-ți ofer, nimic să-ți dau.
- Ți-am cerut ceva?
- Iubito, doar o privire către tine aproape că obligă.
- Şi tu mă priveşti mereu.
El îșI luă privirea de la ea și se uită drept înainte.
- Ştiu.
- Greşeşti, Nicholas.
- Da, pentru tine.
- Nu asta am vrut să spun.
El oftă.
- Vrei să-ți spun ceva amuzant? Toată viața mea am evitat legăturile serioase cu femeile. Așa cum ți-am spus, trebuie să fii singur în carlingă.
Ar fi putut încerca să-l convingă că nu are dreptate, dar ar fi pierdut în cele din urmă. Concepţia era foarte înrădăcinată în el. Ea-l iubea, dar nu-și făcea iluzii că el o iubeşte.
- Bine, ce este atât de amuzant?
- E vorba doar că tot ce-mi trece prin cap acum este să mă încurc din nou cu tine până în punctul în care nu vom putea spune unde ai început tu și unde am terminat eu.
- Nu cred că este ceva amuzant. Cred că e o idee nemaipomenită.
Se întinse peste el și-l sărută apăsat de-a lungul liniei maxilarului.
El îşi întoarse fața şi îi prinse buzele într-un sărut rapid și înfiorat, dar se trase repede înapoi.
- E prea mult, zise el necăjit, furios. Toată viața m-am grăbit.

Acum, tot ce vreau să fac, este să rămân aici, în acest oraş liniştit și să fiu cu tine.
- Nu văd nici o problemă, zise ea cu o voce joasă. Rămâi, rămâi și fii împreună cu mine.
Își roti uşor capul pe pernă și privi spre ea. Pielea ei emana lumină, buzele cărnoase, sfârcurile sânilor tari și ademenitoare. Un sunet grav, hârâit se auzi din pieptul lui și el întinse mâna după ea.
- De data asta stau. Nu văd ce-aș face altceva.
Nicholas încă dormea când Angel s-a trezit. Cât mai încet posibil, ea se strecură jos din pat și se îmbrăcă într-un tricou. În bucătărie, ea puse un ibric cu cafea la fiert, apoi se duse la ușa din spate şi-i întâmpină pe Larry, Moe şi Curly. Ei se învăţaseră să aştepte dimineaţa la uşa bucătăriei, atenţi la zgomotele care ar fi semnalizat scularea ei. Îi îmbrăţişă pe fiecare, le dădu să mănânce, apoi duse, o ceaşcă cu cafea pe verandă.
Ploaia se oprise, lăsând aerul curat strălucitor chiar. Bătea un vânt de apus, cald şi uşor, aducând cu el mirosul specific oceanului și cel aromat al ochiului-boului, dafinului si rododendronului. Stătea pe balustrada verandei, sorbindu-şi cafeaua zâmbind.
Era o zi nemaipomenită, o zi a victoriei, pe care avea de gând să și-o petreacă alături de Nicholas. Faptul că el n-o iubea, că era în pericol și că voia să plece curând, amenința să-i întunece starea ei radiantă, ca nişte nori negri si grei. Dar ea va face tot ce-i va sta în putere că să nu lase umbrele să-i întunece ziua însorită.
O maşină bloca drumul dinspre casa ei și se opri în spatele maşinii ei. Jane coborî, traversă curtea și urcă scările terasei.
- Bună dimineaţa.
- Ce faci pe-afară la o oră așa de devreme?
- Nu-i chiar asa de devreme, Angel. Este și-și consultă ceasul – 9:30.
- OK! *Din momentul în care Nicholas o luase în braţe, ea pierduse șirul timpului*. Vrei puțină cafea?
- Nu, mulţumesc. Mi-am băut porţia. Pironindu-şi privirea asupra ei, Jane se trânti în şezlong şi-ncepu să se legene înainte şi înapoi, împingându-se cu piciorul.
- Am venit să văd cum ai supravieţuit nopţii.
Nu putea trişa. Nu pe Jane.
- Nu te referi la furtună, nu-i aşa?
- Oho! A fost ceva neînţelegere între tine şi Nicholas, aseară la cârciumă, foarte interesantă, ca să nu spun mai mult.
- Da, bine, este un om interesant. Şi...
- Şi?
Angel ridică din umeri.

- M-am îndrăgostit de el.
Pe chipul lui Jane apăru mirarea.
- Aproape că nu pot să cred. Matthew spunea că ieri nu erai în apele tale, dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap că ai putea să te îndrăgosteşti. Angel râse trist.
- Nici mie nu mi-a trecut prin cap până astă noapte. Însă ceva m-a enervat toată ziua de ieri. N-am putut să repar nimic. Acum ştiu care e buba. Inima începuse să-mi spună ceva şi eu nu o ascultam.
- Matthew spunea că el crede că toate aparatele tale erau sfărâmate. Angel râse.
- Doar nu-ți place felul în care el își împrăştie în jurul lui cunoştinţele sale medicale?
- Ştii, zise Jane continuându-şi propriiile gânduri, am început să mă întreb dacă am să mai apuc ziua asta. Ţi-ai păstrat inima neatinsă toți anii ăştia și apoi dintr-o dată vine un străin, trece prin gardul tău şi intră în copac...
- Şi-apoi drept în inima mea.
- Exact, Jane bătu din palme. Ei bine, n-aș putea fi mai bucuroasă ca acum în ce te priveşte. Cred că e grozav!
Cum Angel nu răspunse nimic, bucuria ei păli.
- Nu e nemaipomenit?
Angel privi în jos spre ceaşca cu cafea.
- Pentu mine da, şi doar pentru acum.
- Pentru acum? Jane rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Vrei să-mi spui că el nu te iubeşte? E nebun?
- Nu. Are deja o întreagă altă viață în altă parte.
Jane de-abia mai putu să respire.
- O, Doamne, nu e căsătorit, aşa-i? A spus că nu e. A încercat să mă mintă, aşa este?
Lui Angel îi apăru un zâmbet în colţurile gurii.
- Nu, nu e însurat.
- Ei bine, asta-i o adevărată uşurare, îşi făcu vânt cu mâna.
- Deci, atunci, care-i problema? Şi ce-i cu toată povestea asta cu "o întreagă altă viaţă "? Când oamenii se îndrăgostesc, obiceiul e ca ei să-şi unească vieţile şi să fie una, ca să zic aşa.
- Tu n-ai făcut aşa niciodată.
- Eu nu m-am îndrăgostit niciodată. Am avut alte priorităţi, după cum tu bine ştii. Şi să nu mai schimbăm subiectul. Vreau să ştiu de ce Nicholas nu te iubeşte.
Angel râse forţat.
- Spui asta de parcă ar fi încălcat cine ştie ce lege, prin faptul că nu mă iubeşte. Asta este America. Are dreptul să nu mă iubească dacă nu

vrea.
Jane pufni cu dezgust.
- Nu-mi amintesc să fi citit asta nicăieri în Declaraţia Drepturilor.
- Totuşi...
Jane întinse, aspru, un deget către Angel.
- Mai bine nu te-ar răni, sau va trebui să stea de vorbă cu mine.
Angel își aşează ceaşca pe balustradă, îndreptându-se spre şezlong și se-aplecă s-o îmbrăţişeze.
- Îți mulţumesc că ai grijă de mine, dar acum sunt fericită. Şi după ce va pleca, îmi voi relua viața de unde am lăsat-o înainte ca el să intervină în ea și am să mi-o continui cât de bine am să pot. Voi fi cât se poate de bine.
Ridicându-se, ea se rugă încet ca tot ce-a spus să fie adevărat.
Inima i-a înţeles hotărârea pe care o luase? Mintea ei avea presimţiri grave. Jane se ridică.
- Nu-mi place, dar nu pare să fie nimic care să pot face în legătură cu această situaţie. Desigur, aş putea vorbi între patru ochi cu Nicholas.
Angel își lipi braţul de al lui Jane și o conduse pe scări, spre maşină...
- E o idee foarte nepotrivită. De ce nu o lăsăm baltă?
- Da, cred că da. La maşină, Jane se întoarse către ea.
- Ascultă, n-am să mă bag în treaba asta, deoarece cred că nu trebuie, dar, dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.
- N-am întotdeauna nevoie de tine?
Jane dădu afirmativ din cap și deschise uşa maşinii.
- A, era să uit. Ploaia de azi-noapte era aproape să-mi dărâme acoperişul cel vechi.
Când poți să treci pe la mine și să-mi pui unul nou?
- Imediat ce pleacă Nicholas.
- Când crezi că va fi asta?
- Din nefericire, am sentimentul că va fi în curând.
De la fereastra dormitorului, Nicholas le privea pe Angel și pe Jane îmbrățișându-se, apoi Jane se urcă în maşină și se întoarse pe șosea.
El se reîntoarse în pat, se sprijini de o grămadă de perne și întinse mâna după ceaşca de cafea pe care o aşezase pe noptieră. Angel băgă capul pe ușă.
- Te-ai trezit?
- M-am trezit, v-am auzit pe tine și pe Jane vorbind pe terasă și m-am hotărât să fac un duș. Făcu un semn spre prosopul care îi stătea aruncat pe genunchi.
Ea observase deja prosopul. Mai mult, observase porţiunile corpului pe care prosopul nu le acoperise. Masculinitatea lui era copleşitoare şi o făcu pe Angel să i se înţepenească gâtul.

- Ne-ai auzit pe mine și pe Jane?
- V-am auzit vocile, nu ce ați spus. Își ridică o sprânceaă neagră. Ar trebui să-mi ia foc urechile?
Ea zâmbi.
- Nu, nu chiar.
El lovi uşor cu mâna locul de lângă el.
- Vino şi stai lângă mine şi spune-mi ce înseamnă „Nu, nu chiar”.
Zâmbind, ea se aşează lângă el, privindu-l în ochi. Îşi odihni mâna pe pieptul lui şi-şi lăsă degetele să pieptene înainte şi înapoi părul lui negru, mătăsos, încă umed.
- Jane a venit pe la mine să trăncănim, asta-i tot.
- Nu-i tot. E îngrijorată pentru tine, nu-i aşa? Am văzut asta pe faţa ei chiar înainte să plece. Sunt sigur că e pregătită să mă dea pe uşă afară.
Ea se aplecă spre el şi-l sărută uşor pe gură.
- Ei bine, dacă asta vrea, n-o să aibă noroc.
- Tu ar trebui să ştii.
Scotocea prin minte ca să găsească ceva să spună ca să-i distragă atenţia.
- A trecut pe aici ca să vadă când pot să-i înlocuiesc acoperişul.
- Pui acoperişuri?
- Ocazional.
- Spune-i lui Jane să-şi găsească pe altcineva să facă treaba asta.
Acum era rândul ei să fie uimită.
- De ce?
- E foarte periculos. I-ar fi plăcut să creadă că neliniştea asta în legătură cu siguranţa ei venea din adânca lui grijă pentru ea, dar ea ştia că era o reacţie firească din partea lui. Multă lume care n-o ştia destul de bine gândea că nu era treaba unei femei să se târască în jurul unui acoperiş cu un ciocan în mână.
- Nu e periculos dacă ştii ce faci, iar eu ştiu. Am încheiat discuţia.
El mormăi printre dinţi.
- Cum poate cineva cu o înfăţişare atât de delicată precum o piesă de porţelan de Meissen să fie atât de...
Ochii ei se aprinseră de râs, şi-i puse mâna la gură.
- Fii atent la ce spui.
El bombăni ceva
- Ce?
El o smuci de încheietura mâinii şi-i azvârli mâna.
- Sexy. Voiam să spun "atât de sexy".
Ea izbucni în râs.
- Da, sunt sigură de asta.

El oftă.
- Câteodată nu ştiu ce e cel mai rău, ochii tăi, zâmbetul sau râsul. Mă distrugi, şti asta?
Putea să-l facă să o dorească, dar nu s-o iubească. Dar acum, el era cu ea şi, dacă asta ar fi tot ce şi-ar dori ea să aibă, ea ar dori să facă să fie cel mai bine. Îşi coborî mâna în părul de pe pieptul lui, astfel încât acesta i se cârlionţă în jurul degetelor ei. Apoi îşi aplecă capul spre sfârc şi-şi folosi uşor limba pentru a smulge de la el un geamăt. Ţinându-i strâns braţele, el o răsuci, astfel încât ea se întinse deasupra lui. Îi cuprinse fesele în mâini şi-i trase brusc bazinul spre el.
- De ce eşti îmbrăcată? Ea îi zâmbi.
- Am să văd imediat ce-am să fac dacă o să îmi dai drumul să mă ridic.
Mormăi printre dinţi.
- Asta pare un clenci. Să fiu al naibii dacă fac asta. Și să fiu al naibii dacă n-o fac.
Ea își mişcă seducător soldurile.
- În regulă, e o problemă.
- Ce dracu, mormăi el, trăgându-i gura în jos către a lui, o să ne descurcăm.

Capitolul 8.
Larry, Moe si Curly alergau de colo-colo pe plajă, lătrând agitaţi către fiecare pescăruş care se întâmpla să coboare prea jos. Când nu se ciocneau între ei, se împiedicau sau se ciocneau unii de alţii.
Stând dincolo de mal cu Angel, Nicholas se bucura de privelişte deopotrivă, cu căldura soarelui şi cu foşnetul cristalin al oceanului.
- Grația lor nu e mai deosebită pe nisip, nu-i aşa?
Ea râse.
- Cred că soba din atelierul meu şi plaja sunt împreună lucrurile lor favorite. Îi aduc aici ori de câte ori vin.
Ca de obicei, râsul ei îi atrase atenţia. Vântul îi adusese şuviţe de păr pe faţă. El se întinse şi le dădu uşor după ureche.
- Erau și ei când era să dau cu maşina peste tine? Ea dădu din cap afirmativ.
- Erau în spatele meu și încă nu traversaseră strada. Văzu cum i se contractă un muşchi de-a lungul maxilarului.
- Ce s-a întâmplat? El scutură din cap pentru a scăpa de imaginea ei în mijlocul şoselei, fără nici o apărare, în timp ce maşina lui se îndrepta zburând către ea.
- Îmi vine rău ori de câte ori mă gândesc. Ce puţin mai aveam până să te calc.

- Da, și eu am aceeaşi stare când îmi amintesc că cineva era gata să te omoare.
Își petrecu braţul pe sub al lui.
- Te-ai mai gândit cine ar putea fi?
El tăcu o clipă, ochii lui privind fix la apele unduitoare ale oceanului și la linia orizontului de dincolo de el. Ea îi urmări privirea şi observă că nori adevăraţi se adunau în acel loc, liniştea zilei nu va dura.
- Trebuie ca sistemul de frânare să fi fost tăiat la înmormântarea lui Jazz, zise el în cele din urmă. Asta înseamnă ori că era cineva care se afla acolo pentru a lua parte la slujbă, ori...
- Ori?
- Ori era cineva care știa că voi fi acolo. Dacă e aşa, atunci persoana respectivă a stat ascunsă, până ce noi am intrat în casă, după slujbă, dând mâna cu părinţii lui Jazz şi apoi a tăiat frânele. Ea se încruntă.
- Asta nu micşorează lista suspecţilor, absolut deloc. Aria pare să fie încă destul de largă. Cu un aer absent, el îi lovi uşor mâna încolăcită de braţul lui.
- Ai dreptate.
- Atunci începe cu oamenii care au fost la înmormântare. Dar familia lui Jazz? Crezi că te învinuiesc pe tine de moartea lui?
- Foarte ciudat, nu. Ei au înţeles dorinţa lui puternică de a zbura și știau cât de mult însemna proiectul pentru el, pentru noi toţi, de altfel
- Cred că familia unui pilot trebuie să înţeleagă dorinţa acestuia de a zbura.
Altminteri, ar înnebuni de grijă.
- Nu ştiu, întotdeauna am fost de partea cealaltă a grijii, am fost tipul din avion în locul celui de pe pământ. Până acum, asta e. Dispreţul de sine făcu mai evidentă ultima afirmaţie. Împleticindu-se, făcu câţiva paşi de lângă ea și își vârî mâinile în buzunare.
Ea contempla soliditatea spatelui lui.
- Știi, eu obişnuiam să mă închid în mine însămi atunci când se întâmpla ceva pe care eu nu-l puteam controla, exact aşa cum faci tu acum.
El se uită înapoi peste umăr, cu o privire ameninţătoare.
- Despre ce vorbeşti?
- Discuţia despre zbor te-a enervat așa că te-ai ridicat, mi-ai întors spatele și te-ai închis complet față de mine.
El se răsuci.
- Ce am făcut eu, Angel, a fost să mă ridic ca să-mi întind picioarele.
- Şi în acelaşi timp ca să faci ce am spus eu acum. Te închizi în fața mea.
El mormăi dezgustat.

- De ce aș face asta?
- Pentru că am adus în discuţie un subiect care te face să-ți aminteşti ceva la care tu nu mai vrei să te gândești, subiectul legat de tine ca pilot.
- Nu începe să mă descoşi, Angel.
- Nici vorbă de a te descoase. Ştiu despre ce vorbesc, pentru că îmi amintesc totul foarte bine, când eram mică, cât de singură și speriată eram când mă retrăgeam din fața unei situaţii pe care nu o puteam controla. Şi, Nicholas, tu te comporţi exact ca mine atunci.
Iritat, dar totuşi curios, se aşează lângă ea.
- De ce te simţeai singură şi speriată? Unde era Jane?
- Acolo. Ca directoare de orfelinat, era responsabilitatea ei să se ocupe de adopţia orfanilor. Şi ghiceşti? Eu eram orfanul ei numărul 1.
Eram blondă cu ochi albaştri şi, mult mai important, eram mică.
O încruntare apăru între sprâncenele lui.
- Credeam că te iubeşte. De ce ar fi vrut să scape de tine?
- Nu voia, dar aşa cum am spus, asta era meseria ei şi ea credea că dacă ar putea găsi un cuplu care să-mi ofere o viață mai bună, era de datoria ei să mă dea.
- Ce vedea ea într-o viață mai bună?
- Ştii tu. O casă drăguţă, obişnuită, în care să existe o mamă şi un tată.
- Şi ce s-a întâmplat?
- În timp, au venit multe cupluri la orfelinat. Fără nici o excepţie, toţi se uitau la mine şi hotărau că mă vor.
- În mod cert, nu te-au luat.
- Nu. Poate că eram mică, dar am înţeles ce făceau ei, iar ideea de a părăsi singurul cămin pe care îl avusesem vreodată, mă speria de moarte. Atunci deveneam rece, mă închideam în mine, refuzam să le vorbesc, iar ei, văzându-mă aşa, plecau. Şi, în cele din urmă, toți au zis „Vă mulţumesc, dar ţie nu-ți mulţumim”. Ei voiau un copil adorabil şi mămos, nu unul care nici măcar nu se uita la ei.
- Jane înţelegea reacţiile tale?
Răspunsul fu afirmativ.
- Da. Iar faptul că eram atât de speriată, aproape că îi zdrobea inima. După câţiva ani, mi-a spus că ea continua să se gândească că eu aş putea, când voi fi mare, să nu mai am această tendinţă de a îndepărta prin comportamentul meu potenţialii părinţi şi atunci când aş face-o, ea mi-ar găsi o casă minunată unde să merg. Dar într-o zi n-a mai putut să suporte. După ce a mai plecat un cuplu, m-a luat pe genunchii ei şi mi-a spus că nu mă va mai supune niciodată la o astfel de întrevedere. Ca urmare, m-a etichetat drept imposibil de adoptat.

Privirea îi era meditativă.
- Deci intenţia ta era să stai liniştită, până când ameninţarea trecea şi totul era bine.
- Da. Pe plajă, câinii găsiseră o bucățică de lemn plutitor şi îl azvârleau de colo-colo. El îi privea gândindu-se la ce spusese ea.
- Ai dreptate, spuse el, după câteva minute. Este exact ca atunci când aveam de-a face cu problema persoanei care voia să mă ucidă.
Am încercat să fiu calm, rămânând aici, sperând că ameninţarea va trece.
- Dar nu merge, nu e aşa?
- Nu.
- E ca atunci când îți era frică să zbori şi, după câte văd eu, nici asta nu merge.
Îşi încleşta maxilarul, iar expresia feței i se înăspri.
- Nu e acelaşi lucru. Am acceptat să nu mai zbor niciodată, dar sunt pe drumul cel bun în a descoperi cine încearcă să mă omoare.
Ei nu-i veni să creadă că el acceptase că viața lui de pilot s-a încheiat, dar avea altceva să-i spună. Îşi alese cuvintele cu grijă.
- Îți aminteşti când mi-ai spus că tu şi prietenii tăi eraţi înfrânţi unul după celălalt? Că din cinci câţi eraţi, doar Blare mai zboară încă?
- Da, răspunse el, pe un ton trist. Îmi amintesc.
- Ţi-a trecut prin cap că oricine încercă să te omoare poate fi responsabil nu doar pentru moartea lui Rocky sau a lui Jazz, dar și pentru accidentul lui Hawk?
El se întoarse încet către ea cu uimirea pe chip.
- Nu, nu mi-a trecut. Ea ridică din umeri.
- Cred că e o variantă care merită luată în considerare.
El își trecu mâna peste frunte pentru a-şi limpezi mintea.
- La naiba! De ce nu m-am gândit la asta mai devreme?
- Pentru că erai prea ocupat cu suferinţa ta şi cu încercarea de a salva proiectul.
- Totuşi...
- Trebuie să încetezi să te învinuieşti pentru orice, Nicholas. Dintr-o dată el începu să râdă.
- Nu e nici o mirare că nu vreau să plec de aici. Tu mă absolvi de toată vina.
- Nu depinde de mine să te iert, Nicholas. Ci de tine.
El încercă să-şi recapete umorul cu un oftat.
- E foarte rău că ai acest obicei plictisitor de a încerca să mă dregi.
- Se pare că ai multe de dres, zise ea zâmbind, lăsându-l să înţeleagă ce voia să spună.
El nu a avut nevoie să vadă zâmbetul, ochii ei erau aprinşi de umor,

încălzindu-i toate locurile reci şi goale din interiorul său. Nu era nici o mirare că el continua să renunţe la a mai pleca.
- Dacă mă poţi schimba, înseamnă că vei fi făcut un miracol. Şi, din moment ce insişti că nu eşti înger, nu cred că ai prea multe şanse.
Nu mai putea replica nimic vorbelor lui, din moment ce fusese de acord cu el.
- OK., hai să ne întoarcem la înmormântarea lui Jazz. Noua teorie exclude familiile lui Jazz şi Rocky şi oricum, tu eşti destul de sigur că ei nu au pică pe tine. Aşa e?
- Aşa e.
- OK., deci, cine altcineva mai era la înmormântare?
- Hawk şi Blare.
- Ai încredere în ei?
- Garantez cu viața.
- Asta e exact despre ce vorbim noi aici, Nicholas. Iar unul dintre aceşti oameni este distrus, celălalt nu.
- Nu e nici o posibilitate să fie Blare. Nu poți să mă faci să cred asta nici într-un milion de ani.
- De dragul tău, sper să ai dreptate. Şi din păcate, asta ne trimite înapoi de unde am început. Nu ştim încă cine a vrut să te omoare.
Spusese nu știm ca și cum ar fi fost irevocabil uniţi într-o singură persoană. Iar în acest moment el nu-și putea imagina să nu fie cu ea. Dar timpul lor împreună se scurta din ce în ce...Zgomotul unui avion militar zburând deasupra lor îi atrase privirile şi-l urmări cum brăzda cerul. Ea îi urmărea expresia chipului schimbându-se din contemplativă în tristă, în câteva secunde.
- Dacă a zbura înseamnă atât de mult pentru tine Nicholas, vei zbura din nou, pentru că trebuie. El nu-şi putea lua ochii de la avion.
De multe ori a pilotat tipul ăsta de aparat şi era plin de invidie pe bietul pilot, care cunoştea libertatea şi bucuria absolută. Se simţea de parcă ar fi fost despicat în jumătate, iar absența zborului îl măcina. Dar el nu putea face absolut nimic. După ce n-a mai putut vedea avionul, se întoarse către ea.
- Nu crezi că aș zbura dacă aş putea? Am încercat, dar n-am putut nici măcar să mă mai urc în cabină. Doar gândul mă făcea să mă umplu brusc de o transpiraţie rece. Mi-am pierdut nervii. Și curajul, și, la naiba, încetează să mă mai priveşti aşa.
- Aşa cum?
- Aşa ca şi cum aş fi o pasăre cu aripa ruptă. Nu mă poți drege, Angel. Nu te mai obosi să încerci. Ea-şi ridică mâinile, arătându-i că mâinile ei erau inutile.
- Nu face nimic.

- Angel, tu faci ceva prin simpla-ți existență.
- Ca de exemplu, zise ea încurcată. El îşi încorda braţele, realizând imediat că era foarte tensionat. Dar apoi, din nou presupuse că tensiunea lui era de înţeles. De când stătuseră pe plajă, el practic trecuse prin toată gama de emoţii. Inspiră adânc forţându-se să se relaxeze.
- A, nu cine ştie ce lucruri deosebite, zise el plictisit, doar lucruri care să-mi dea peste cap gândirea şi să mă facă să te doresc până înnebunesc.
Ea îşi ascunse zâmbetul de bucurie.
- O, asta e tot? Pentru câteva clipe am crezut că este ceva serios.
El râse.
- Ei, hai! Norii ăia de acolo încep să se apropie, dar mai avem ceva timp înainte să înceapă să plouă...Hai în oraş.
- Pentru ce?
- Să cumpărăm ceva de la magazin. Vreau să pregătesc cina de seară.
- Ştii să găteşti?
- În nişte limite foarte stricte.
- Cât de stricte?
- Ştiu să fac friptură şi spaghetti. În seara asta am să fac spaghetti.

***

Bubuiturile se auzeau din depărtare. Angel aruncă o privire pe fereastră şi-i zări pe Larry, Moe şi Curly zbughind-o în atelier prin uşa făcută special pentru ei. Se întoarse către Nicholas.
- Eşti sigur că n-ai nevoie de ajutor?
- Am totul la îndemână, zise el, adăugând nişte usturoi la sos.
Se concentra încruntându-se, dar ea simţea că nu sosul îi produsese intensitatea expresiei de pe chipul lui. Într-un fel, ea ştia că el se hotărâse asupra plecării și credea că aceasta se va produce a doua zi. Ea își încolăci mâinile în jurul ei, luptându-se cu un fior care nu avea nimic de-a face cu furtuna care se apropia. Pornirea ei era să se îndepărteze de el pentru că el părea să renunţe la ea.
Indiciile erau foarte subtile. Pe dinafară, el nu se comporta diferit, dar ea simţea o tensiune, în modul în care el se stăpânea şi în aproape insesizabila răceală din ochii lui. Goli un pachet cu spaghetti într-o oală cu apă care fierbea, apoi privi către ea.
- Trebuie să-ți cer iertare pentru ceva.
- Pentru ce?
- N-am luat nici o măsură contraceptivă şi îmi pare sincer rău. Gura lui înţepeni şi dădu din cap. Faptul că am fost aici cu tine părea să fie o perioadă şi un loc în afara timpului, dar nu există nici o scuză.
Puterea din picioare o părăsi şi se cufundă în cel mai apropiat scaun.

Spusese asta de parcă ar fi încercat să-şi pună la punct socotelile cu ea. Lăsând la o parte faptul că ea nu considerase niciodată că era vorba de o socoteală, ci doar de dragoste.
- Nu-ţi face probleme în privinţa asta.
- Vreau să ştii că n-ai de ce să-ți faci griji, în legătură cu nici un fel de boală.
Din nou îşi încolăci braţele în jurul ei, încercând să înfrunte tentaţia de a se îndepărta de această discuţie analitică despre ce înţelegea ea prin a face dragoste. Și de el.
- Dar există posibilitatea apariţiei unui copil.
El nu trebuia să-i explice acest lucru. Un copil ar fi o responsabilitate şi, bine sau rău, el avea motive foarte bine definite pentru a rupe legăturile emoţionale.
- Nu va fi o problemă. În perioada asta nu pot rămâne însărcinată.
Uşurarea de pe chipul lui sfâşie inima ei. Ea nu fusese sinceră cu el, dar nu-l putea obliga să-l facă să se simtă responsabil pentru ea în nici un fel. Dacă ar avea un copil, ar fi împotriva dorinţei lui, iar asta ar fi mai rău decât ca el să nu mai rămână deloc. Nicholas scoase câteva spaghete din oală şi le azvârli înspre peretele din fața lui, ca să vadă cât sunt de făcute. Dar le privea fără să le vadă. În mintea lui apăru o fetiță blondă cu ochi albaştri, la fel de angelică ca şi mama sa. O emoţie înfiorată, puternică, îl cuprinse. Ce dracu nu era în regulă cu el? Niciodată nu şi-a dorit un copil. Viitorul lui nu fusese niciodată nesigur şi în locul unei existente pe muchie de cuţit, aşa cum avusese până acum, se simţea de parcă ar fi trecut peste această muchie. Pescui încă vreo câteva spaghetti şi le izbi de perete ca şi când s-ar fi auzit un sunet puternic şi Matthew intră pe uşă. Se uită la Angel, apoi la Nicholas şi apoi iar la Angel.
- Se apropie o furtună mare.
Jane îi spusese că Angel crede că s-a îndrăgostit de Nicholas, iar el venise să vadă cu ochii lui ce se întâmpla cu ea.
- Ce faci aici? Ar trebui să fii acasă.
- Tocmai am venit de la doamna Reynolds. Era nerăbdătoare să-mi comunice noul tratament pe care l-a descoperit ea contra artritei. Susţine că a vindecat-o faptul că a înfipt ace într-un cartof şi l-a îngropat în curtea din spate.
- Ce i-ai spus? Întrebă Nicholas.
Matthew ridică din umeri.
- Am felicitat-o în legătură cu tratamentul. Dacă ea crede că merge, merge.
Se uită plin de interes la spaghetele de pe pereţi.
- Seamănă cu un tablou de Picasso. Eşti artist, Nicholas?

El zâmbi.
- Nu, nu prea mă pricep la gătit, dar am făcut destul de multe spaghete și ești binevenit să iei masa cu noi. Matthew își frecă mâinile.
- Bine că m-aţi invitat, că altfel o făceam singur. Mor de foame. Doamna Reynolds avea numai aperitive. Angel, mi-ai reparat ventilatorul?
- N-am mai fost în atelier de ieri, dar o să ți-l repar.
- Crezi că acum ai să-l poți face?
- Cred că da.
- Mmmmm. Matthew plecă imediat după cină, iar Angel nu putu să nu răsufle uşurată. Ştia acum ce înseamnă să fii ţinută sub un control foarte strict. Şi, destul de ciudat, Nicholas părea la fel de amănunţit ca si Matthew.
Angel duse vasele pe poliţă unde Nicholas umplea chiuveta cu apă cu săpun. În timp ce punea jos farfuriile, ea îl lovi din greşeală peste mână și se retrase instinctiv. Protecţia de sine era un instinct puternic, primar, gândi ea tristă.
- Te simţi bine? Întrebă Nicholas încruntându-şi sprâncenele.
- Sunt bine. De ce?
- Ai fost neobişnuit de tăcută în timpul mesei.
- Matthew vorbeşte cu mine tot timpul. Credeam că i-ar face plăcere să vorbească cu cineva nou și am avut dreptate. A petrecut grozav.
Gura lui luă o formă ciudată.
- El se binedispune repede. Dacă cineva nu-l face să râdă, se amuză el însuşi spunând câteva din glumele lui groaznice. Încet, ea se întoarse la masă ca să ia și restul de vase, apoi le dădu drumul uşor în apa cu săpun.
- Angel?
În loc să răspundă, ea privi absent spre fereastră și văzu că plouă serios.
Închise apa, se întoarse și se sprijini de poliţă.
- Ai s-o faci, nu-i așa?
El clipi.
- Poftim?
- Vrei să închei socotelile cu mine? De ce? Pentru că te iubesc și o să mă rănească foarte tare când o să pleci.
- Te înşeli.
- Oo!
O trase în fața lui, își împreună mâinile în jurul taliei ei, ținând-o lângă el.
- Ai avut dreptate azi; Odată ce știi semnele, ele nu te pot induce în

eroare. Atunci, de ce, Angel? Ce am făcut? Ea îi privi bărbia, nevrând să se uite în ochii lui, pentru că nu era sigură că vrea să vadă culoarea întunecată a jadului, sau pe cea neagră a pasiunii.
- Pleci, nu-i aşa?
- Ai ştiut mereu că am să plec.
- Da, dar te hotărâseşi să pleci mâine, nu?
Au trecut treizeci și nouă de secunde până ca el să vorbească din nou. Ştia câte secunde sunt pentru că le numărase pe fiecare.
- E timpul să plec, zise el încet. Trebuie să văd cine și ce mă aşteaptă acasă.
Incapabilă să se abţină, ea îşi ridică iute capul şi întâlni privirea lui. Ca jadul.
- Dar nu vei fi în siguranţă. Încă nu ştii cine este duşmanul.
- Dacă l-aş fi putut descoperi aici, Angel, aş fi ştiut.
Atunci, ia-mă cu tine, se rugă ea, fără să îndrăznească să spună cu voce tare. Zâmbi.
- Atunci, cred că ai luat cea mai bună hotărâre. Se eliberă din strânsoarea lui şi se reîntoarse la masă, făcându-şi de lucru cu strânsul scaunelor.
Niciodată n-o văzuse forţându-se să zâmbească şi ar fi vrut să n-o fi văzut nici acum. La naiba! Despărţirea de ea n-ar trebui să fie atât de grea! Dar era. Faptul că o vedea cum încerca să fugă de el n-ar trebui să-l sfâşie pe dinăuntru. Dar îl sfâşia.
- N-o să te las să faci asta, Angel!
- Poți să iei maşina mea, dacă vrei. Whit are câteva maşini în stare de funcţionare, astfel încât clienţii lui pot să conducă în timp ce el lucrează la maşinile lor. Sunt sigură că o să mă lase să împrumut una.
Cuvintele îi erau adresate lui, dar ea nu vorbea cu el, se gândi el furios şi nici nu dădea atenţie la ce spunea. Şi cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, mânia creştea în el.
- Sau, dacă mă gândesc, poți să iei una de-a lui. Poate ar fi mai bine. O să i-o dai înapoi când vii să ți-o iei pe a ta. Aşa n-o să pierzi timp. Mâine dimineaţă poți să-l chemi...
Dintr-o răsuflare, el se îndreptă către ea şi o trase în braţele lui.
- Încetează. N-am de gând să te las să-mi strici ultima mea noapte aici.
Fața ei nu exprima nimic.
- Are ceva?
- Da, la naiba, are. Am nevoie de tine. Nu am avut încă destul din tine. Eşti încă în mintea mea şi...Ea se smulse de lângă el.
- Şi vrei să mă dai afară? Zise ea cu o voce mai puternică şi mai sonoră decât o auzise el până acum. Aşa-i, Nicholas? Pentru că tu vrei

ca toate simţurile tale să fie cât de puternice posibil, iar dacă te-ai gândi la mine, te-ai putea fofila şi să nu reacţionezi în faţa pericolului aşa cum ar trebui. E adevărat? OK., sunt de acord. Cred că gândeşti absolut corect. Plus de asta, am să te ajut. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.
- Îți pregătesc canapeaua. El o prinse înainte ca ea să ajungă la uşă, o învârti și o lipi de perete, apoi îşi împinse bazinul înspre al ei.
- Nu, bâlbâi el cu voce groasă. O să ne culcăm împreună noaptea asta, pentru că aşa trebuie să se întâmple. Ea închise ochii, dorindu-şi să nu ia în seamă pasiunea, din vocea lui. Dar atunci simţi gura lui pe o parte a gâtului său, iar căldura o năpădi în stomac şi începu să se împrăştie în jos, în tot corpul.
El o acoperi cu un şirag de săruturi în jurul gâtului, săruturi lungi, fierbinţi, în acest timp îi desfăcu fermoarul rochiei şi-şi vârî încet mâna, atingându-i pielea fină.
- Hai s-o facem cât timp ne-a mai rămas, zise el răguşit, căutându-i gura.
Cu fiecare dezmierdare, cu fiecare împingere a limbii, puterea ei de a se controla scădea...
Senzualitatea lui era narcotizantă, iar modului lui de a face dragoste îi era imposibil, să-i reziști.
Îşi împinse piciorul între ale ei şi-şi ridică genunchiul pe sub rochia ei până la chiloţi. Căldura pătrunse prin locul în care îşi aşezase el genunchiul şi se împrăştie în toate zonele trupului ei.
Împotriva dorinţei ei, braţul îi alunecă în jurul gâtului lui şi gemu.
- Da, şopti el înfiorat. Gemi, plângi, spune-mi ce vrei.
Chiar dacă trupul ei o dădea de gol, ea era totuşi conştientă de faptul că, indiferent ce s-ar întâmpla, ea trebuia să-l oprească să-și dea seama că îl iubeşte. Ea nu voia să și-l păstreze cu ajutorul vinovăţiei.
Se împinse în genunchiul lui și gemu din nou. Sunetul ei îi sfredeli creierul și îl săgeta până în măduva oaselor, zdrobindu-i orice putere de autocontrol. Blestemând printre dinţi, ajunse între picioarele ei, sfâşiindu-i chiloţii.
Exaltarea și excitaţia o biruiră. Ştia ce urma să se întâmple și corpul ei tânjea după aceasta, își trecu degetele prin părul lui și-și afundă limba adânc în gura lui.
El își desfăcu fermoarul pantalonilor, lăsându-şi liberă puternica, vibranta lui masculinitate și o ridică. Imediat ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, apoi el pătrunse puternic în ea. Fiorii plăcerii îi brăzdară trupul până în vârful capului, al unghiilor de la mână şi până la degetele picioarelor. Își ţinea ochii închişi strâns, plângea și se lipea strâns de el. Şoldurile lui se mişcau într-un ritm rapid, sălbatic,

primitiv, străpungând-o regulat, până când simţi că ceva explodează înăuntrul ei.
- Angel, şopti el. Apoi, starea de sfârşeală îşi făcu apariţia şi el simţi acelaşi lucru. Spasme puternice de satisfacţie îi traversau trupul, fără măsură, fără capăt, fără limite.
-Angel, scânci el.

Capitolul 9.

Pieptul lui Nicholas se ridica și cobora, de parcă s-ar fi luptat deopotrivă pentru a respira şi pentru a căpăta putere. Forţa și puterea nemaipomenită a plăcerii pe care tocmai o experimentase îl zăpăcise de tot. Dar chiar dacă trupul lui ar fi fost epuizat pentru un timp, nevoia lui de ea nu era încă potolită.
Reuşi să-şi mişte încet capul, ca să privească spre uşa bucătăriei şi a fost bucuros să vadă că e deschisă. Fără să se îndepărteze de Angel, îşi încolăci braţele în jurul coapselor ei, ezitând puţin până să stingă lumina, apoi o duse în dormitorul ei.
- Strângând-o şi mai tare în braţe, se aşezară amândoi pe pat, apoi o răsuci astfel încât erau unul lângă altul.
- Nu intenţionam să procedez aşa, spuse el, dându-i uşor părul pe spate.
Ea privi fix la buzele lui, urmărindu-le cum se mişcă şi cum îşi schimbă forma pentru a, articula cuvintele. Se gândea că, dacă el îşi va mai cere scuze pentru încă ceva, ea va urla.
- Nu trebuie să-ți ceri iertare. N-am fost chiar un martor inocent.
El chicoti.
- Îmi amintesc. Erai fascinantă.
O sărută apăsat pe buze, apoi se îndepărtă uşor.
Dintr-o dată, ea se simţi golită şi de-abia se abţinu să nu plângă şi să-l tragă înapoi spre ea. În loc să facă asta, se întinse leneşă.
- Eşti gata să dormi?
- Nu încă. Te mai vreau o dată, dezbrăcată, lângă mine. Se ridică în picioare, îşi scoase repede hainele de pe el, apoi veni lângă ea.
Lampa arunca lumină şi umbre peste trupul lui întins, iar ochii îi străluceau negri-cărbune. Sânii începură să o doară, iar sângele i se înfierbântă, anticipând extazul. Dar ştia că încă trebuie să fie atentă. Până atunci, ea îşi arătase doar pasiunea pentru el, nu dragostea.
De data asta el îşi folosi trupul, vrând să prelungească incredibila, divina plăcere, atât de mult cât va putea. O dezbrăcă de haine încet, într-un mod foarte seducător, sărutându-i fiecare porţiune a corpului, pe măsură ce o descoperea: sânii, coşul pieptului, stomacul şi mai jos. Apoi o întoarse pe burtă astfel încât să poată oferi aceeaşi atenţie şi

spatelui ei. Ajunse până la omoplaţi, apoi se opri.
- Ce sunt semnele astea aici? Întrebă el răguşit, arătând cu degetul două semne verticale pe pielea ei în rest perfectă, câte unul pe fiecare omaplat.
Ea îşi înăbuşi un geamăt de frustrare pentru că el se oprise.
- Sunt cicatrici.
- Nişte cicatrici foarte urâte. Râse lin. Par chiar nişte lăcaşuri unde ar putea fi ataşate aripile. Nu oferi indicaţii? Fixau aripile în deschizăturile A şi B. Ea gemu.
- Nu începe iar.
- Sunt serios. Se întoarse pe o parte şi-l privi cu sprâncenele încruntate de supărare.
- Când eram mică am căzut din copac şi nu ştiu pe ce am aterizat.
- Pe ce? Întrebă el mişcându-şi repede degetele în sus şi-n jos pe şira spinării ei.
Pe unde treceau degetele lui, căldura se revărsa, iar ea, nerăbdătoare ca el să continue ce începuse, se grăbi cu explicaţia.
- Nu ştiu sigur ce era, dar era destul de ascuţit să-mi taie bluza şi să-mi pătrundă în piele. M-am ridicat şi am fugit înapoi la orfelinat şi, după ce Jane m-a curăţat şi mi-a bandajat rănile, ne-am întors la copac să vedem dacă putem găsi obiectul pe care am căzut.
- L-aţi găsit?
- Nu. Nu era nimic în locul acela. El o privi fix în ochi.
- Angel, multe lucruri în legătură cu tine nu pot fi explicate.
Bine, gândi ea respirând greu în timp ce el începea s-o sărute din nou. El nu trebuia să ştie niciodată cât de mult începuse să-l iubească.
Îi pipăi şira spinării cu gura, coborând până la pliurile şoldurilor, apoi traversă rotunjimile line ale feselor, în jos, spre picioare. Când ajunse la tălpi, trecu la celălalt picior şi refăcu traseul spre umeri.
Când el ajunse la gâtul ei, ea ardea şi era înnebunită de dorinţă. Ploaia se oprise şi singurele zgomote din cameră erau respiraţiile lor scăzute, repezi şi din ce în ce mai galopante cu fiecare secundă care trecea. Fără să-i ceară el, ea se întoarse pe spate şi întinse mâna după el. El pătrunse în ea cu obişnuinţa unui amant vechi şi aproape imediat controlul său fu copleşit de pasiune.
- Deschide ochii, Angel, zise el răguşit. Nu-i mai ţine închişi, aşa cum făceai înainte. Nu mă da la o parte. Vreau să te uiți la mine în momente ca astea. Ochii tăi sunt sufletul tău, iar eu vreau să cunosc întregul drum spre paradis.
Ea continuă să-şi ţină ochii strânşi chinuindu-se să nu facă aşa cum spusese el. Un sunet greu se desprinse din pieptul lui şi el își încetini ritmul și forța împingerilor. Ea simţi trupul lui, tremurând în mâinile ei,

apoi intensitatea înflăcărată începu să crească din nou, încet, sigur, apoi mai repede, prelungind și accelerând agonia desfătătoare, până când ea îl zgârie cu unghiile pe spate.
- Deschide ochii, Angel.
Cuvintele lui scrâşnite cereau, porunceau. Ea deschise ochii şi-n acel moment fu cuprinsă de un val de exaltare epuizantă şi se lăsă dusă de val.
Cuprins de furia şi intensitatea punctului suprem de care se apropia, Nicholas privi în jos spre ochii ei. Căutând paradisul, îl găsi și mai descoperi ceva. Dragoste.
Dar, atunci, un strigăt gutural se desprinse din pieptul său şi-şi pierdu cunoştinţa.
Cuprins de contracţii, el îşi dădu capul pe spate şi se împinse în ea.

***

Ceva în apropiere se rupse. Sunetul îl făcu pe Nicholas să tresară din somnul adânc, epuizant în care căzuse. În lumina slabă, el zări un înger de porţelan stând spart, pe podea, lângă pat. În acelaşi timp, el inhala mirosul greu de neconfundat, de gaz.
- Angel, scoală-te! Piciorul lui atinse podeaua şi îşi înşfacă pantalonii. Tuşind, Angel se ridică într-un cot.
-Ce? El îşi trase fermoarul pantalonilor, înhăță haina ei din debara şi i-o azvârli.
- Pune asta pe tine şi ieşi repede afară. Casa e plină de gaz. Să nu aprinzi nici o lumină.
Complet trează şi putând mirosi gazul, Angel nu mai pierdu timp cu întrebările. Îşi înfăşură haina pe lângă ea şi ieşi după el afară din cameră.
- Aşteaptă, zise ea întinzând mâna după el, când el se întoarse spre holul care ducea spre bucătărie. Vino pe aici. Uşa din, faţă e mai aproape.
- Ba ieşi pe aici. Acum! Trebuie să ajung la bucătărie să închid gazul.
- Dar...
- Nu mai comenta! Du-te! Fără să mai stea să o vadă cum pleacă, el străbătu holul, pieptul îi ardea, ochii îl înţepau. Puse mâna pe clanţă şi îngheţă. Uşa fusese deschisă când o dusese pe Angel la culcare. Părul de pe ceafă i se zbârli. Se dădu un pas înapoi şi dădu peste Angel. Fără să dea nici o explicaţie, o luă de mână şi ieşiră cât se poate de repede din casă. Când ajunseră afară, amândoi tuşeau foarte rău.
- Respiră, zise el trăgând adânc în piept aerul curat de după ploaie, privind-o pe ea cum face acelaşi lucru. Când reuşi să vorbească fără să tuşească, ea întrebă:
- Ce s-a întâmplat? De ce nu te-ai dus în bucătărie?

- S-ar putea să mă înşel, dar cred că ușa este pregătită să explodeze când se deschide.
Ochii i se holbară.
- Vrei să spui că nu e o scurgere de gaz?
El scrâșni din dinţi.
- Aşa cum am spus, s-ar putea să mă înşel, dar am să văd despre ce e vorba.
Respiră adânc pentru ultima oară, apoi o apucă de mână şi se îndreptă spre spatele casei. Zări imediat gaura. Cineva folosise o unealtă de tăiat şi făcuse o tăietură în geamul de la uşă; gaura ar fi putut permite încuierea pe dinăuntru. Câteva fâşii de plastic fuseseră lipite peste gaură pentru a fi sigur că gazul nu poate, astfel, să iasă.
- La naiba! Angel întinse mâna şi i-o puse pe piept, cu o dorinţă oarbă, instinctivă de a simţi bătăile inimii lui şi de a-şi confirma ei însăşi că el trecuse printr-o altă tentativă de omor. Dezlipi plasticul şi-l smulse de pe uşă, apoi se opri.
- Trebuie să fiu atent. Încă nu ştiu ce a fost, dacă a fost, programat. Ai o lanternă în atelier? Ea dădu din cap că da.
- Mă-ntorc. Zbură desculţă prin iarba udă. Înăuntru, ea aprinse lumina şi se duse ţintă la raftul pe care ţinea lanterna, Atunci, un al şaselea simț o făcu să se uite la câini. Nu se treziseră când a intrat ea.
- Larry! Moe! Curly! Cu un ţipăt de groază, ea se aruncă pe genunchi lângă ei şi se trase mai aproape. Respirau, dar păreau să doarmă greu, ca şi cum ar fi fost drogaţi. Cineva îi drogase. Îi mângâie pe fiecare cu dragoste, apoi se întoarse la Nicholas. El îi luă lanterna din mână şi îndreptă fascicolul de lumină spre geam, controlând bucătăria. Neobservând nimic, îi dădu înapoi lanterna, băgă mâna prin geam şi deschise uşa.
- Stai aici până opresc gazul.
- Ai grijă, Nicholas. El dădu din cap şi intră. Vaporii de gaz erau atât de tari, încât aproape că nu mai putu face nimic, iar ochii începură să-i lăcrimeze instantaneu. Închise repede cele patru ochiuri şi cuptorul şi-şi îndreptă atenţia către ferestre, deschizându-le una după alta, lăsând să pătrundă aerul rece al nopţii. Ieşi afară împleticindu-se, frecându-se la ochi.
- Hai să stăm câteva minute şi să lăsăm gazul ăla să iasă. Vocea îi era hârâită iar pieptul îi ardea. Inspiră adânc de câteva ori, apoi se uită la Angel.
- Eşti bine?
Ea răspunse afirmativ din cap.
- Dar nu sunt sigură în ceea ce-i priveşte pe căței. Au fost drogaţi.
Lui îi scăpă o înjurătură violentă.

- Ai telefon în atelier?
- Da.
- Sună-l pe şerif. Indiferent cine e, trebuie să fie încă prin împrejurimi.
Inima îi bătea sec în coaste.
- N-am de gând să te las singur. Poate încerca să te omoare cât sunt eu plecată.
- Dacă ar fi aşa, m-ar fi omorât când te-ai dus după lanternă.
Nu prea credea că e în siguranţă, gândi el furios, privind-o cum se depărtează, dar avea nevoie ca ea să-l sune pe şerif. Amânase prea mult timp aplicarea legii. Gândindu-se că gazul din bucătărie trebuie să se fi împrăştiat cât de cât se duse iar înăuntru.
Folosindu-se de lanternă, îşi fixă atenţia asupra uşii.
Nu văzu nimic, nici un fel de fire sau dispovitive de explozie.
Se apropie şi coborî fascicolul de lumină spre crăpătura îngustă dintre prag şi uşă. Nimic.
Se lăsă pe podea, se-ntinse pe o parte şi controla şi partea de jos a uşii. Acolo zări ceva.
O cutie de chibrituri fusese lipită de partea de jos a uşii şi chiar dedesubtul ei o bucăţică de hârtie abrazivă fusese lipită pe podea. Atât de simplu şi de eficace. Dacă ar fi deschis uşa, chibriturile s-ar fi aprins şi întreaga casă ar fi fost aruncată în slava cerului, ştergând orice urmă, a ceea ce provocase explozia.
- Ai avut dreptate?
Întrebă Angel din spatele lui.
- Da, mă tem că am avut. Mirosul de gaz mai plutea încă în aer, dar nu mai era atât de tare.
- Cred că putem aprinde lumina.
Cu o încuviinţare din cap, ea se îndreptă spre întrerupător şi aprinse lumina.
- Cred că ar trebui să mă duc să deschid şi celelalte ferestre.
- Ia-o prin spate. Nu trebuie să atingem nimic până nu soseşte şeriful.
- Bine. Ea ezită, sesizând furia lui.
- Nicholas!
Privirea ei era speriată, iar el făcu tot ce-i stătu în putere să o asigure că e bine.
- Sunt bine. Du-te.
Ieşi prin spate și un minut mai târziu o auzi deschizând ferestrele din fața casei.
Îi simţise teama, gândi el, dar ea nu înţelegea adevărata cauză.
Hotărât lucru, el era foarte agitat din cauza faptului indiscutabil de clar, că duşmanul lui necunoscut nu renunţase la încercarea de a-l omorî. Dar mai era un motiv pentru teama lui, un motiv foarte

puternic, dominator. Pericolul din viaţa lui o atinsese pe ea, iar el nu putea îngădui acest lucru.
- Nici o amprentă, zise, şeriful Dobson, terminând de şters praful de pe uşi şi dimprejur.
Era un tip cu o constituţie solidă, corpolent, îmbrăcat în salopetă, dar lui Nicholas nu-i trebuiseră mai mult de două minute ca să-şi dea seama că omul avea ochi ageri si minte ascuţită. Îl privi pe Nicholas de sus.
- Angel nu are duşmani pe lumea asta. Asta te exclude pe tine şi, fără să-mi forţez prea tare imaginaţia, aş spune că duşmanul ăsta este unul foarte puternic.
- Ştiu, zise Nicholas iritat. Şeriful primi să bea o ceaşcă de cafea proaspăt pregătită.
- A auzit unul dintre voi sau a văzut ceva neobişnuit în seara asta?
Nicholas schimbă o privire rapidă cu Angel şi observă că şi ea se gândea la acelaşi lucru. Probabil că nu auzise nimic în timp ce făceau dragoste. Apoi adormiseră amândoi buştean. Dacă n-ar fi fost zgomotul îngerului de porţalan pe podea...
- Nu, absolut nimic. Şeriful aruncă o privire către ușa din spate.
- Unealta cu care a tăiat geamul este foarte silenţioasă, iar el probabil că și-a parcat maşina mai departe şi a venit pe jos până aici. Poate că a luat cu el tranchilizantele băgate în carne, în cazul în care ar fi dat peste câini. Şi a dat.
Blare auzise câinii lătrând. Gândul acesta brusc aproape că-l paraliza pe Nicholas.
- Cum se simt câinii, Angel?
Întrebă, şeriful Dobson.
- Am chemat doctorul veterinar. A spus că, atâta timp cât respiră normal, nu va fi nici o problemă. De-abia au adormit. Doctorul se va întoarce mâine dimineaţă să-i consulte.
- Bine. Solidul şerif se-ntoarse către Nicholas. Cine ştie că eşti aici?
Maxilarul i se încleşta, apoi îşi reveni.
- I-am spus unei singure persoane şi am încredere deplină în acea persoană. Blare.
- Ei bine, cineva a descoperit unde te afli. Se opri, gândindu-se. Demult un străin nu mai poate ajunge prin locurile astea fără să fie observat. El trebuia să ştie exact încotro se îndreaptă şi ce urma să facă.
- Ar fi putut parca pe drumul vechi care trece prin spatele pădurii, zise Angel. Foarte puțini oameni mai folosesc acel drum, dar e destul de uşor de găsit.
Şeriful dădu afirmativ din cap şi sorbi din cafea.

- Ai dreptate. Apoi s-ar fi putut să se ascundă în pădure pentru vreo două ore şi să vă păzească.
- Şi când s-a făcut destul de târziu şi şi-a imaginat că dormim, mi-a adormit câinii şi a pătruns în casă. Vocea lui Angel era atât de slabă, încât de-abia se auzea şi ea, îşi înfăşură mâinile în jurul ei.
- Şerifule! Ajutorul de şerif stătea afară lângă uşă. Am găsit câteva amprente.
Au ieșit toți din casă, îndreptându-se spre curtea din spate. Folosindu-şi lanternele, au putut scoate la iveală o serie de urme de talpă.
- Ploaia de mai devreme ne-a scos din belea, murmură şeriful, lăsându-se pe genunchi lângă urme și luminându-le cu lanterna. Par să fie ale unui om care poartă număr obişnuit la picior. Vă spun clar că numărul este 10 1/2 sau 11. Tălpi moi, urme care nu se pot distinge. Destul de urât. Dar deocamdată ăsta este tot materialul cu care vom continua treaba. Privi în sus la ajutorul său.
- Adu nişte scânduri să marcăm porţiunea asta. O să venim mâine să ne uităm mai bine la lumina zilei. Se ridică în picioare și li se adresă, lui Angel și lui Nicholas.
- Pentru noaptea asta am făcut tot ce-am putut. În drum spre casă o să mergem de-a lungul potecii din spate, dar cred că tipul a plecat de mult. Între timp vă sfătuiesc să încercaţi să dormiţi un pic.
Nicholas aprobă din cap.
- Îți mulţumesc pentru ajutor. Şeriful plecă spre maşină spunându-i ajutorului său să-l urmeze, dar apoi se opri şi se întoarse.
- Ce aţi spus că v-a trezit din somn?
- Unul din îngeraşii de porţelan ai lui Angel a căzut pe podea și s-a spart.
- Ce credeţi că l-a făcut să cadă?
- Probabil că l-am pus prea aproape de marginea raftului ultima oară când am şters praful, zise Angel.
- Când a fost asta?
- Cândva, săptămâna trecută. Şeriful dădu din cap, încurcat.
- Ei bine, tot ce pot să spun este că e un mare noroc faptul că îngeraşul a căzut pentru că, dacă voi aţi fi continuat să dormiţi, aţi fi fost morţi până dimineaţă.
Poate că a fost noroc, se gândi Nicholas, uitându-se la Angel, dar a fost şi al naibii de urât că şi-a ales acel moment special în care să cadă.
Angel lenevea în pat, privind în întuneric. Mai erau câteva ore până-n zori, iar Nicholas stătea lângă ea liniştit, fără să se mişte.
Ea dorea cu disperare ca el s-o ia în braţe. Avea nevoie de căldura lui,

de puterea lui, avea nevoie sa-şi recapete încrederea prin bătaia inimii lui. Dar el nu se mişcă, nu o atinse, nu-i vorbi. Se retrăsese complet în el însuşi. În esenţă, el deja o părăsise. Era sigură că el văzuse dragostea din ochii ei, iar dragostea ei era o complicaţie pe care el nu şi-o dorea.
Nicholas putea înţelege din respiraţia ei că ea nu dormea. Îi era, probabil, foarte frică să adoarmă, iar el nu o învinuia. Ar fi vrut să se poată gândi la un mod de a o face să se simtă bine, dar teama îl opri de la a o atinge, teama față de duşmanul lui necunoscut care punea viața ei în pericol şi teama de el însuşi că nu putuse părăsi casa imediat ce fusese în stare. Frica era ca un foc rece în el. Când îl ardea, când îl îngheţa. Singurul lucru la care se putea gândi era că Angel aproape că fusese ucisă. Asta şi încă o altă problemă. Ea-l iubea. Nu-i spusese de iubirea ei, iar el ştia de ce.
I se oferise de bună voie şi din toată inima, îi dăduse toată drăgălăşenia ei dulce şi tot focul distrugător din ea. În schimb, el o expusese pericolului. Şi, pentru că nu părea să-i stea în fire să se implice pentru mult timp, el o va răni şi mâine când va pleca.
Se simţi sfâşiat, ca şi când cineva l-ar fi rupt în două. Nu voia să plece, dar nu putea rămâne. Nu putea suporta s-o părăsească, dar nu putea s-o ia cu el. Iar când va pleca, nu va putea promite nimic.
- Îmi pare rău, zise el în întuneric.
O altă scuză, dar ea nu-şi putu aduna forţele ca să strige.
- Pentru ce?
- Pentru tot. O lacrimă singuratecă se scurse de sub genele lui Angel şi se rostogoli pe obraz.

El coborî din pat în timp ce ea mai dormea încă. Ştiuse momentul când ea adormise în sfârşit, dar el nu putuse totuşi, să se odihnească. Îşi trase pe el repede, în linişte, o pereche de pantaloni şi un pulover. Temându-se că prea multă mişcare o va trezi, aşteptă până ajunse în bucătărie ca să-şi pună şosetele şi pantofii. Apoi ieşi pe uşa din spate. Soarele răsărise doar de puţin timp, dar nu putea spune că va fi o zi călduroasă. Se duse să vadă ce fac cei trei câini.
Când îngenunche lângă ei şi le strigă blând numele, ei deschiseră ochii, scoaseră un sunet slab de salut, mişcându-şi încet cozile, apoi, ca și copiii somnoroşi care nu sunt gata să se trezească, adormiră din nou. Mai mult pentru el însuşi decât pentru ei, el îi mângâie încet pe fiecare, apoi ieși.
Se opri lângă semnele pe care le-a trasat şeriful. Era ciudat, gândi el. Duşmanul lui nu avea față, dar avea număr la pantof și trecuse prin curtea din spate a lui Angel doar ca să le întindă o cursă.

Încruntându-se, el își continuă drumul, până ajunse la marginea curţii și la pădure. Nu se pricepea, dar nu trebuia să se priceapă pentru a observa ramurile și crăcile rupte, care marcau drumul pe unde trecuse individul.
Se întoarse şi privi casa din unghiul vizual al individului, ca şi când acela ar fi stat acolo, aşteptând să se stingă luminile. Casa era construită din lemn roşu, ornată cu plăci de cedru. Înfăţişarea ei rustică și aerisită se potrivea cu arhitectura oraşului. Se întreba dacă nu cumva individul ştia cât de fericit fusese el în scurtul timp petrecut în casa aceea. Şi, dacă omul ar fi ştiut, el se întreba dacă acest lucru ar fi făcut ca ura lui să crească. Blare. Împreună cu alte lucruri, ideea că Blare ar putea fi duşmanul lui, îl chinuise toată noaptea. Îi spusese lui Blare numele lui Angel. Ar fi fost simplu să caute adresa în cartea de telefon. Şi Blare auzise câinii lătrând.
- Nu. Mai repede ar crede că soarele răsare de la apus şi apune la răsărit, decât să creadă că Blare ar încerca să-i facă vreun rău.
Angel apăru în uşa din spate. El îi făcu un semn cu mâna şi porni către ea, dar, dintr-un impuls foarte ciudat, când ajunse la urmele cizmelor, se opri din nou şi privi în jos către ele. Era ceva în neregulă cu urmele acelea...
Inima i se opri, apoi porni iar, pompându-i sângele în cap, unde zvâcnea cu putere, până ce el nu mai putu auzi, vedea, simţi nimic.
- Nicholas, ce s-a întâmplat? Cuvintele ei ajunseră la el dar nu-i pătrunseră în cap.
- Nicholas!
Putea fi, oare, adevărat? Chiar descoperise chipul duşmanului său? Simţi mâna ei pe umăr şi, aşa cum se întâmplase de la început, căldura atingerii ei îl făcu să-şi revină şi-l potoli. Se întoarse către ea şi-şi fixă cu disperare privirea asupra ei. Albastrul ochilor ei şi paradisul de dincolo de ei erau lucruri în care el putea crede.
- Ştii cine e, nu-i aşa? Întrebă ea încet.
- Poate. Hai să intrăm în casă.
Fără nici un cuvânt, ea se întoarse și o luă înspre uşa din spate.
El arăta ca victima unui șoc, se gândi ea, şi-i era teamă să-l mai atingă, ca să nu-l rănească.
În bucătărie, ea se duse imediat la aragaz şi încălzi o cană cu cafea proaspătă. Grija ei pentru el depăşi dorinţa de a şti cine e individul. Aşa că privea, cum se ridică aburii de la cafea şi aşteptă până când el va fi pregătit să-i vorbească. Din fericire pentru liniştea ei, fu răsplătită cu o aşteptare scurtă.
- Cred că poate fi Hawk.
- Prietenul tău? Eşti sigur?

- Da. Nu. Se frecă la ochi cu podul palmei. Sunt destul de sigur.
Ea se aşează în fața lui la masa din bucătărie. Ochii lui erau negri. De durere.
- Povesteşte-mi.
- Este vorba despre urmele de tălpi. Nu ne-am putut da exact seama aseară, dar dreapta e o idee mai adâncă decât stânga.
- Vrei să spui că distribuirea greutăţii e inegală?
- Da. Vag. După accident, oasele piciorului drept al lui Hawk nu s-au sudat bine. Ca atare, şchioapătă.
- De ce ar fi vrut el să, te omoare?
- Nu sunt sigur, zise el, cu o spaimă accentuată în glas. Întotdeauna am fost cei mai buni prieteni. Jazz și cu mine am fost cei mai apropiaţi, dar Hawk, Rocky şi Blare completau grupul. N-are nici un sens.
Ea se întinse peste masă şi-i atinse mâna.
- Gândeşte-te, Nicholas. Trebuie să fie un motiv. Care-i cauza pentru care ar fi putut da vina pe tine? Dădu din cap impacientat.
- Tocmai asta e. Nu e nici un motiv. Singurul lucru rău care i s-a întâmplat lui Hawk vreodată a fost nenorocitul ăla de accident.
- Povesteşte-mi despre accident. El oftă.
- Doamne., Angel, a fost atât de stupid. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Într-o noapte am rămas mai mult peste program şi aveam nevoie de cineva ca să mă urc pe o pasarelă şi să verific câteva mecanisme. Nu era treaba lui Hawk, dar nu era nimeni altcineva prin preajmă. Eram pe punctul de a mă duce eu, dar în ultimul moment a intervenit ceva şi l-am întrebat pe Hawk daca ar vrea să se urce el şi să rezolve. S-a dus, dar pasarela s-a prăbuşit. Îşi lăsă capul să-i cadă în mâini iar Angel îl privi cu inima îndureratã. Faptul că a descoperit că era Hawk îl chinuia.
- Crezi că te condamnă pentru că l-ai trimis sus, pe pasarelă?
- N-am văzut niciodată vreun indiciu că a făcut lucrul ăsta.
Îşi ridică puţin capul.
- La dracu, nici nu mi-a trecut prin cap. Dacă m-aş fi urcat eu, mi s-ar fi întâmplat mie.
- Spuneai că a trebuit să facă terapie un an de zile. Ce i s-a întâmplat?
- A fost un iad şi până-n ziua de azi îl mai doare.
- Plus că accidentul l-a terminat.
El dădu din cap.
- Era ca şi mine. Zborul era viața lui.
Angel inspiră adânc. Nu îi va plăcea ce urma să-i spună.
- OK, hai să zicem că Hawk e cel care a încercat să te omoare. Te-ai gândit că el ar fi putut cauza şi moartea lui Jazz şi a lui Rocky?

Păli.
- Doamne, nu.
- Când s-a produs accidentul lui Rocky?
- Păi...Se întrerupse brusc și o privi uimit. La puţin timp după ce Hawk s-a întors la lucru, după anul de tratament.
- Dacă ar fi el de vină, zise ea cu blândeţe, atunci înseamnă că nu tu eşti cauza morţii, prietenilor tăi. N-a fost proiectul tău de vină. A fost ceva în afara controlului tău şi de aceea tu n-ai nimic de-a face cu această-problemă.
- Dar de ce? De ce Rocky şi Jazz? Ei nici măcar nu erau acolo în noaptea aia când s-a prăbuşit pasarela.
- Nu ştiu, Nicholas.
Tăcu un moment.
- Trebuie să fie o cale care să-mi confirme acest lucru.
Se ridică şi se duse la telefon. Formă numerele, folosindu-şi cartea de credit.
- Santini Aeronautisc.
- Blare, eu sunt.
- Satan! Mă întrebam când o să mai avem veşti de la tine. Când vii acasă?
- Plec cam într-o oră.
- Grozav.
- Hei, Hawk e pe acolo?
- Nu. A spus că e posibil să se întoarcă mai târziu azi, dar nu era sigur. Ai nevoie de ceva?
- Să se întoarcă? Unde a plecat?
- Nu ştiu. Dar spunea că, din moment ce tu ai oprit Lightning 1 pe perioada asta, el o să-și ia puţin timp liber. A plecat ieri noapte, după ce i-am spus că ai sunat.
- I-ai spus unde sunt?
- Bineînţeles că da.
- Şi despre câinii care lătrau?
- Da. Nicholas căzu cu spatele de masă şi-şi acoperi fața cu mâna.
- Satan?
- Da. Sunt aici. E-n regulă. Vreau să mă asculţi cu atenţie şi să faci exact ce-ți spun. Imediat ce încheiem convorbirea, vreau să ieşi din clădire, să te urci în maşină şi să pleci.
- Ce s-a întâmplat?
Întrebă Blare, vocea lui pierzându-şi de tot tonul ei agreabil.
- Ascultă-mă o clipă. Nu trebuie să spui nimănui unde te duci. Nimănui, înţelegi? Nimănui.
- Înţeleg. Unde vrei să mă duc? Nicholas se gândi repede.

- Du-te la secţia centrală a bibliotecii publice, ia-ți o carte bună şi-ngroapă-te într-un colț ferit. Am să fiu acolo după-amiaza asta și am să-ți explic totul atunci.
- Voi fi acolo,
- Bun. Te văd imediat ce pot. Închise telefonul și se uită la Angel.
- Trebuie.
- Ţi-e teamă pentru Blare, nu-i așa?
- Printre altele. Când se sculase în dimineaţa asta avusese în minte să renunţe la atitudinea ei nobilă şi să-l implore să rămână. Dar acum nu putea. Își trase scaunul înapoi şi se ridică.
- Am să pregătesc micul dejun până îți faci tu bagajele.
El fu de acord şi puse mâna din nou pe telefon.
- În primul rând, trebuie să vorbesc cu şeriful. În cazul în care Hawk este încă prin preajmă, ceea ce nu e posibil, vreu să te ştiu la adăpost.
- Crezi într-adevăr că se poate şi asta?
- Nu. Cred că s-a întors acasă, sau cel puţin e pe drum dar deja mi-am pierdut prea mulţi oameni la care ţineam. Nu vreau să ți se-ntâmple nimic. Ce număr are şeriful?
Ea i-l dădu, apoi se duse la frigider să scoată şuncă şi ouă.
Într-un mod indirect, el tocmai spusese că ține la ea dar inima ei nu era plină de speranţă. După cum bine ştia, existau diferite grade de intensitate a afecţiunii față de cineva. Ei i-a păsat de o grămadă de oameni, dar nu i-a iubit.

Nicholas îşi aşează valiza în portbagajul maşinii pe care o adusese Whit şi trânti cu putere uşa. Privi către maşina politiei, parcată pe drumul dinspre Angel, apoi se uită înapoi la ea.
- Or să aibă grijă de tine până aranjez eu lucrurile acasă. Vei fi în siguranţă.
Hotărâtă să nu plângă, ea zâmbi cu curaj.
-Ştiu. Îi era greu să o privească fară să o tragă în braţele lui şi s-o sărute. Dar dacă ar, face astfel, ştia că n-ar fi vrut s-o părăsească, cel puţin nu în ziua aceea.
Părul ei strălucea mai puternic decât lumina soarelui, ochii ei erau mai albaştri decât cerul. Probabil că era fiinţa cea mai iubită, de Dumnezeu, din toate creaturile Sale. Iar el trebuia s-o părăsească.
- N-am de ales, Angel.
Cu zâmbetul pe față, ea ridică din umeri.
- Atunci du-te. Zâmbetul ei îl sfâşie în bucăţi. Erau cuvinte pe care simţea nevoia să le spună, în afară de faptul că nu ştia ce fel de cuvinte erau sau chiar cum să ajungă la ele.
- Hawk este în mod cert tulburat şi poate că a mai ucis şi înainte.

Trebuie să mă asigur că se află departe, unde nu mai poate face rău nimănui altcuiva.
- Ştiu. Numai fii atent. A, şi programează-ți o vizită la doctor, pentru cusăturile acelea, peste câteva zile, când aţele vor fi gata de scos.
- Angel.
Ea ridică mâna.
- Te rog, nu-mi mulţumi. Tot ce am făcut, am făcut pentru că am vrut. Nu-mi datorezi nimic, nici măcar vina.
- Eu...Se întrerupse brusc şi-şi trecu mâna prin păr. E al naibii de greu.
- Nu. Nu e. Urcă-te în maşină şi porneşte. Fă ce ai de făcut şi continuă-ți viața. Este planul pe care vreau să mi-l aplic şi mie.
- Angel...Ea nu mai putu rezista. Dacă ar mai fi stat un minut, ar fi izbucnit în lacrimi şi ar fi fost dezgustată de ea însăşi.
- Pleacă.
Se-ntoarse pe călcâie şi o porni înapoi spre casă.
- Aşteaptă!
Se opri şi privi peste umăr.
- Ce e?
- Am, să...Izbucnirea lui îl luă prin surprindere. Aşa că spuse aceste cuvinte: Am să mă întorc.
Ea nu-l crezu. El pur şi simplu încerca să îndulcească un îngrozitor bun rămas. Un turist ar zice acelaşi lucru către proprietarul unei staţiuni în care şi-a petrecut în mod plăcut timpul liber. Continuă să meargă şi nu privi înapoi în acest timp.
Nicholas se urcă în maşină, ieşi cu spatele de pe drumul de acces şi porni la drum.

Era aproape de graniţa dintre Oregon şi California, când se lumina de ziuă. Când îi spusese că se va întoarce, el îi spusese că o iubeşte. Doar că în acel moment nici unul dintre ei nu şi-a dat seama de asta. Lovi cu pumnul în volan.
- La naiba! Ce prost fusese. Aproape că s-ar fi întors. Doar gândul la Blare îl făcu să meargă înainte spre California. Dar el se va întoarce, gândi el hotărât.
Şi de data aceasta va spune lucrurilor pe nume.

Capitolul 10.

La ora nouă, în dimineaţa aceea, Angel stătea căţărată pe casa cu două etaje a lui Jane, montându-i un acoperiş nou, aşa cum îi promisese. I-a spus lui Nicholas că s-a gândit să îşi continue viaţa şi chiar asta făcea. Aşează încă o bucată de şindrilă şi o bătu în cuie la

locul ei, depunând mai multă forţă decât era necesar şi primind o mare satisfacţie. Dacă Jane n-ar fi avut nevoie de un acoperiş nou, ea ar fi trebuit să găsească pe cineva care ar fi avut nevoie, se gândi ea cu umor trist.
La naiba cu individul ăsta! El greşise drumul, sfârşise în patul ei, iar apoi, câteva zile mai târziu, a plecat cu inima ei.
Ei bine, nu contează! Ea avea de gând să se simtă foarte bine. Şi, mai presus de toate, nu avea de gând să-şi petreacă nici măcar un minut făcându-şi probleme dacă Hawk ar fi reuşit în cele din urmă să-l omoare. Chiar aşa va face, îşi zise ea și bătu un alt cui într-o șindrilă în care nu trebuia.

În, după-amiaza aceea, Nicholas stătea în faţa biroului închis, pe care era scris simplu „HAWK”. Nu fusese nevoie să pună numele real al lui. Hawk. Fără excepţie, poreclele lui şi ale celorlalţi patru prieteni ai lui prinseseră foarte bine în viaţa civilă.
Se holbă la numele de pe uşă şi absolut tot prin ce trecuseră el, Hawk şi încă alţi trei. Hawk zburase în mai multe misiuni decât îşi putea aminti şi a făcut o treabă excelentă din slujba lui. Ei cinci învăţaseră împreună, ajutându-se unul pe, celălalt să se descurce în şcoala de aviaţie. Dansaseră în noaptea aceea la Madrid, se îmbătaseră unul pe celălalt pe sub masă, în Saigon, avuseseră grijă unul de celălalt când se îmbolnăviseră de gripă la Cairo.
Îl ura pe Hawk pentru pericolul în care o băgase pe Angel. Şi l-ar mai urî dacă ar fi avut de-a face în vreun fel cu moartea lui Rocky şi Jazz. Dar nu-l putea urî pe Hawk pentru că a încercat să-l omoare. Nu se putea autosugestiona să creadă că a fost vina lui Hawk. Acum părea că accidentul răsucise ceva în creierul lui Hawk, până la punctul în care Hawk nu mai era omul care fusese. Şi Nicholas se autocondamna că nu a văzut asta mai devreme. Dacă ceea ce bănuia el ar fi adevărat, Hawk ar avea nevoie de odihnă şi de tratament tot restul vieții. Deschise uşa şi intră.
Hawk lenevea pe spate în scaunul lui, cu picioarele pe birou, privind concentrat telefonul. Când îşi ridică privirea şi-l văzu pe Nicholas, îi dispăru culoarea din obraji şi picioarele îi căzură pe podea.
- Satan! Mă...Privi telefonul. Tocmai mă gândeam că ar trebui să am veşti de la tine.
- Doar nu vrei să spui că cineva din Paradis va suna aici ca să anunţe că am murit.
- De ce m-aş gândi că...
Vocea liniştită a lui Nicholas îi reteză tăgăduirea.
- A fost vina ta în acest accident pe care l-am avut, nu-i aşa? Într-un

fel ai dat vina pe mine, deşi în veci nu-mi pot imagina de ce. Muşchii braţelor lui Hawk se contractară, lăsând baltă toată pretinsa inocență şi se aplecă înainte.
- De ce? Nu ştii de ce? Ticălos nenorocit, tu ai fost acela care m-ai trimis sus pe nenorocita aia de pasarelă!
Chipul care-l privea era al lui Hawk, dar individul care ţipa nu era el, se gândea Nicholas. Totuși nu se putu abţine să nu încerce să-l înţeleagă.
- A fost un lucru inopinat, Hawk, ştii asta. Ştiu că şi atunci ştiai treaba asta. De ce ai uitat-o? N-a fost planificat în nici un fel să te trimit acolo. De ce nu înţelegi?
- De ce aş înţelege? De ce trebuia să înţeleg? Pe mine m-ai trimis sus, pe când tu stăteai în siguranţă la sol. Nu tu ai fost acela care a trebuit să treacă prin luni de zile de durere şi tratament. Nu tu ai fost acela care a trebuit să înveţe să facă față faptului că nu va mai zbura niciodată.
Tonul îi deveni deodată prefăcut.
- Până acum, asta e. Am vrut să cunoşti măcar o parte din ceea ce am suferit eu, şi acum o cunoşti.
Râse cu un glas ascuţit.
- Doar ideea zborului te îngrozeşte.
Nicholas simţi o tristeţe nemărginită.
Vechiul lui prieten dispăruse, iar el nu putea discuta raţional cu persoana din fața lui.
- Dar despre Rocky şi Jazz? Au încăput în planul tău de a te răzbuna pe mine?
- Ei au fost partea cea mai importantă a planului meu. Voiam să simt satisfacţia faptului că te văd suferind înainte de a te ucide şi am hotărât să folosesc visul tău pentru a-mi îndeplini dorinţa. Aşa că am făcut câteva ore suplimentare ca să lucrez la avioane, lucru care ar fi trebuit întrerupt odată ce avioanele au explodat. O furie cruntă îl răscoli pe Nicholas.
- Rocky şi Jazz n-aveau nici o vină în legătură cu accidentul tău. Cum ai putut să-i omori? La naiba, te iubeau!
- Ştiu, dar mult mai important e că tu îi iubeai. Ştiam că o să mori bucăţică cu bucăţică gândindu-te că a fost proiectul tău care i-a omorât. Am planificat să urmeze Blare, doar că la îmormântarea lui Jazz mi-am dat seama că nu aveam nevoie să-l omor pe el. Tot ce s-a întâmplat a fost legat de Rocky şi Jazz, ca să te distrugă pe tine.
Dacă nu ieşea curând de aici, gândea Nicholas, va renunţa.
- Deci tu ai considerat că suferisem destul şi ai venit după mine. De două ori.

- Exact.
În agitaţia lui, Hawk lovi biroul cu pumnul strâns:
- N-a fost atât de uşor să te omor pe tine, cum a fost cu Jazz şi Rocky. De fapt, am început să cred că ar trebui să continui şi să-l omor pe Blare. Dar va fi chiar mai bine acum când, în sfârşit, te omor pentru că vei muri ştiind motivul.
Se rezemă iarăşi de spătarul scaunului şi zâmbi.
- Grozav plan, nu crezi?
Auzise tot ce avea nevoie, gândi Nicholas obosit, şi mai era doar un singur lucru de făcut. Blare. Păşind prin uşa deschisă, Blare făcu semn celor trei ofiţeri de politie care, împreună cu el, auziseră întreaga discuţie.

***

Oftând, Angel se înfipse în călcâie şi privea înspre ocean. De pe vârful acoperişului casei lui Jane, avea o panoramă perfectă. Lumina soarelui dansa deasupra valurilor, creând o imagine de licăriri scânteietoare. Totul era atât de minunat, dar ea nu se putea bucura de aceasta. Deşi acoperişul era departe de a fi gata, ea îşi epuizase deja toate puterile. Şi furia ei. Doamne spera ca Nicholas să fie bine.
Dar Hawk se dovedise capabil de orice, iar Nicholas încă îl mai vedea ca pe un prieten. Dacă Nicholas îşi pierde atenţia pentru un moment... Scutură din cap, încercând să scape de imaginile înspăimântătoare, dar nu reuşi. Maşina patrulei parcată pe poteca dinspre casa lui Jane dovedea grija lui Nicholas pentru siguranţa ei. Deci i se păru că este absolut firesc ca ea să simtă o anume îngrijorare pentru el.
Asta însemna că ea se stingea de dorul lui. Chiar dacă aşa era. La naiba!
Întinse, mâna după o altă bucată de şindrilă şi deodată simţi că-şi pierde echilibrul şi se prăbuşi. Instinctiv, întinse mâna înainte, dar nu era nimic de care să se agațe decât aerul. Nu auzea nici un zgomot, nici un sunet şi se întrebă de ce nu țipă. Mult mai curios, totul părea îngheţat, ţintuit locului. Se rostogoli de-a lungul unghiului abrupt al acoperişului şi nu se putu opri nici măcar la margine.
Pentru un moment trupul ei era lipsit de greutate, fără consistență, fără durere. Apoi simţi şocul impactului cu pardoseala de beton. După aceea totul se întunecă.

***

- Ştii, e cel mai nenorocit lucru.
Tonul vocii lui Blare era plictisit, el zăcea prăbuşit pe un scaun din biroul lui Nicholas.
- Marea parte a vieţii noastre de oameni maturi n-am făcut decât să fim pregătiţi, în meseria noastră, pentru război. Dar n-a existat nici un

mod în care ne-am fi putut pregăti pentru războiul prin care tocmai am trecut, un război în care ne-am pierdut trei din cei mai buni prieteni.
Nicholas, pe jumătate întins pe canapea, nu departe de Blare, încuviinţă din cap.
- Încă nu pot să cred. E ca un coşmar oribil, devastator, absolut incredibil.
- Sau un război.
- Sau un război, fu el de acord, arătând că cei doi dintre ei erau ca nişte victime ale unei comoții cerebrale. Pentru mai bine de un an şi, fără cunoştinţa lor, ei fuseseră cu adevărat în război. El privi pe fereastră şi observă că era noapte şi târziu. Nu ştia exact ce oră era şi nici nu-i păsa.
- Tot mai speram să văd câteva semne ale vechiului Hawk, când l-au scos afară, remuşcare, ceva, orice. Dar nu era nimic. Blare tăcu un moment.
- Cred că e un lucru bun, totuşi, care reiese din toate treburile astea; Lightning 1 poate continua. Nu este nici cea mai mică problemă în legătură cu proiectul tău.
Pe moment, Nicholas nu părea să aibă nici o tragere de inimă în legătură cu proiectul Său. Tot ce voia el să facă era să se întoarcă la Angel, să-i spună că o iubeşte şi să o roage să-l ierte că a făcut-o să treacă printr-un astfel de chin.
Telefonul sună şi Blare întinse mâna spre biroul lui Nicholas luând aparatul portabil.
- Santini Aeronautics. Ascultă şi apoi vorbi.
- Da. Un moment. Se aplecă în față şi-i întinse telefonul lui Nicholas. E cineva pentru tine. El făcu o grimasă. Niciodată nu avusese atât de puţin chef să vorbească cu cineva.
Înţelegând perfect, Blare acoperi receptorul cu mâna.
- De ce să nu preiau eu mesajul?
- Bine, zise el, dar apoi, dintr-un motiv necunoscut, se răzgândi şi luă telefonul.
- Alo?
- Nicholas, sunt eu, Jane.
- Jane? Nu-şi putea imagina de ce îl caută. Ce faci?
- Nicholas, nu ştiu cum să-ți spun, sau dacă trebuie să-ți spun. Ştiu că n-o iubeşti pe Angel. M-am gândit toată după-amiaza dacă să-ți dau telefon, dar acum l-am dat şi, deci, am să-ți spun. Angel a căzut de pe acoperişul casei mele, azi. Am dus-o la spital cât de repede am putut, dar...Vocea îi tremura. Starea ei nu e bună.
- Nu e bună. Mintea lui era prea înceată ca să înţeleagă ce-i spunea

ea. Dar se va face bine, nu-i așa?
- A suferit multe leziuni interne, Nicholas. Au operat-o, dar...începu să plângă încet.
Matthew stă cu ea acum. Spune că n-o să mai trăiască mult. Nicholas sări drept în sus.
- Nu, nu e drept. Ea n-a fost niciodată nici măcar bolnavă!
- Ştiu, dar...Tot ce se poate face, s-a făcut. El se ridică în picioare.
- Plec acum. Voi fi acolo în câteva ore.
- Nicholas...nu mai rezistă câteva ore.
- Ce?
- Nu va mai dura mult.
Se răci brusc, ca și când ar fi fost acoperit cu gheață.
- Am să fiu acolo cât de repede pot. Apăsă pe tasta "oprit" a telefonului.
- Am nevoie de un avion, Blare. Ce avem disponibil? Ochii lui Blare se măriră.
- Ai de gând să zbori?
- Trebuie. Femeia pe care o iubesc e pe moarte. Fără să mai piardă timp cu întrebările,
Blare se ridică în picioare.
- Unde te duci?
- Înapoi în Paradis.
- OK., atunci am să verific hărţile și am să găsesc cel mai apropiat aeroport pe care poți ateriza, apoi să hotărâm asupra avionului.
Nicholas își frecă fruntea.
- La naiba! Nu există nici o pistă de aterizare nicăieri prin preajma Paradisului care să suporte un "jet". O să ne trebuiască o susţinere. Şi singura pe care o avem aici este a ta. Fă-mi plinul și eu o să iau coordonatele.
- Chestia asta n-o să te țină douăzeci de minute. Singurele care pot să-l țină să nu se desfacă sunt cablurile. Motivul pentru care este aici este pentru că am intenţia să-l repar.
- Nu am de ales, Blare. Blare expiră lung.
- OK. Am să pun combustibil, apoi, după ce te ridici de la sol, am să iau legătura cu aeroportul să-i anunţ că vii.
- Mai roagă-i să aibă o maşină pregătită şi să ştie drumul către spital.
Nu trebuie să tragem deloc de timp. Groaza morţii lui Angel bloca totul. Întreaga lui fiinţă era preocupată să ajungă mai repede la ea.

Era deja sus, în aer, când gândul surprinzător că zboară din nou îşi făcu apariţia în mintea lui, dar acest gând era trecător și lipsit de importanță pentru el. Blare avusese dreptate în ceea ce priveşte

starea avionului și trebuia să-și folosească toată îndemânarea și experienţa ca să menţină avionul în aer. Regulatorul continua să fie înţepenit, iar maneta de direcţie era blocată şi nu voia să funcţioneze. Trecu pe sistemul automatic. La fel de sigur ca şi când s-ar fi născut cu această îndemânare, el regla continuu comenzile pentru a compensa nefuncționarea nu doar a regulatorului și a direcţiei, cât și pentru faptul că motorul mergea greu. La un moment dat, motorul s-a oprit complet, dar cu o voinţă de fier și o perseverență ieşită din comun, Nicholas îl porni din nou. Odată ajuns la sol, alergă la maşina care-l aştepta. Verifică comenzile, apoi apăsă pe accelerator şi nu se opri până la spital.
- Mai trăieşte? Întrebă Nicholas.
- Aproape, zise Matthew, iar chipul îi era cenuşiu din cauza oboselii şi a suferinţei.
- Trebuie să mă laşi s-o văd.
- Ştiu. Jane şi cu mine am stat deja cu ea. El dădu din cap, ca şi când ar fi fost ceva în neregulă cu ceea ce el tocmai spusese. Cu lacrimi. În ochi, arătă spre ușa din spatele lui.
- Nu va mai dura mult. Cheamă-mă. Am să stau cu Jane în sala de aşteptare.
La fel de repede cum când alergase s-o prindă pe Angel, Nicholas se simţi deodată ca și când ar fi alergat cu mişcări încete printr-o apă grea si densă. Dar când ajunse lângă patul ei, inima îi bătea greu, plină de durere.
Pielea lui Angel era aproape la fel de albă ca și cearşafurile pe care stătea, dar chiar şi aproape moartă părea înconjurată de lumină.
El se lăsă greu pe scaun lângă pat şi-i luă mâna, atent să nu atingă nici unul din tuburile prinse de ea. Una din mâini era băgată într-o atelă, iar de sub cearşaf se vedea o altă atelă, la picior. Dar, uimitor, el nu zări nici o vânătaie sau măcar o zgârietură.
Un aparat alăturat îi reda sunetul bătăilor inimii; el ascultă şi vru ca şi inima lui să bată la fel de încet ca şi a ei.
- Angel? Mă auzi? Sunt eu Nicholas. Sunt aici şi vreau să-ți spun ceva.
Căuta pe chipul ei un semn că l-a auzit, dar mâna ei rămase în continuare fără viață într-a lui, iar pleoapele nici măcar nu i s-au clintit.
- Nu sunt sigur unde te afli acum, Angel, dar cred cu fiecare părticică a ființei mele că mă auzi şi vreau să mă asculţi cu atenţie.
Îți aminteşti dimineaţa aceea când ți-am spus că mă voi întoarce? Aș putea spune că nu m-ai crezut și în momentul acela, deşi ştiam că e foarte important că am spus-o, nu eram absolut sigur de ce am făcut-o. Adevărul mi-a apărut clar în minte după ce am plecat.

Ea nu-i răspundea. Îl durea pieptul ca şi când inima lui s-ar fi comprimat la maximum. El îi ridică mâna până la obraz, încercând să-i încălzească pielea de a lui.
- Te iubesc, Angel şi mă rog ca tu să mă crezi. Trebuia să-ți fi spus în dimineaţa aceea. De fapt, ar fi trebuit să ți-o spun înainte de a pleca. Probabil că m-am îndrăgostit de tine din secunda în care am deschis ochii şi am zărit acel înger incredibil de frumos stând lângă mine.
Am privit în ochii tăi şi n-am avut scăpare;
Ca să-şi potolească lacrimile, el râse uşor.
- O, credeam că pot lupta împotriva a ceea ce simţeam pentru tine, dar mă amăgeam singur. Te iubesc, Angel, Şi, după ce te faci bine, poți să mă califici cum vrei pentru că nu ți-am spus-o mai devreme. Dar, te rog, fă-te bine.
Tristeţea adâncă şi durerea îl copleşiseră, întinse mâna şi-i mângâie obrazul.
- Ascultă-mă, vreau să le spui oamenilor tăi din cer că vor trebui să te aştepte mult timp. Încă avem o viață întreagă de trăit. Vocea i se schimbă.
- Angel? Te rog, iubito, rămâi cu mine. N-o să ştii niciodată cât de mult am nevoie de tine. Tu repari lucrurile. Refă-te pe tine însăţi. La naiba, refă-te!
Continuă să vorbească, vocea îngroşându-i-se din ce în ce. La un moment dat, Matthew intră să o consulte. N-a zis nimic, iar expresia chipului său îi spunea lui Nicholas că el continua să creadă că nu va mai dura mult. Însă Nicholas putea spune că era uimit că Angel încă mai trăieşte, iar el a prins curaj. Imediat ce plecă Matthew, Nicholas începu din nou.
- Ți-am spus că am venit aici cu avionul? Teama că te pierd a depăşit cu mult frica de a zbura. M-ai făcut bine, Angel. Ai auzit? M-ai făcut bine. După ce m-am chinuit să țin în frâu până aici vechitura de avion al lui Blare, sunt capabil să pilotez orice. Iar proiectul Lightning 1 va continua. Ai avut dreptate. Nu era de vină proiectul meu.
Hawk a sabotat avioanele lui Rocky şi al lui Jazz. Dar, acum, Angel, pericolul nu mai există. Dacă îți revii, îți promit că te voi păstra în siguranţă tot restul vieţii. Angel, te iubesc atât de mult.
În zori, vocea lui scăzuse aproape de tot, iar el era epuizat. Ţinându-i încă mâna pe obrazul lui, el își așează capul pe pat. În tot timpul nopţii, Matthew continuase să vină cu regularitate în cameră și de fiecare dată îi spunea încet lui Nicholas că nu era nici o schimbare. Convingerea lui Nicholas că Angel va trăi nu slăbise nici o clipă, dar orele lungi îşi puseseră amprenta asupra lui, iar el văzu că nu-şi mai poate abţine lacrimile care începură să-i alunece pe față şi să se

reverse pe mâna ei.
- Sunt încă aici, Angel. De data asta nu te părăsesc. Dacă vei rămâne cu mine aici, nu te voi părăsi niciodată. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Simţi o mişcare vagă pe obrazul lui. La început credea că i se păruse, dar mişcarea se repetă. Degetele ei se mişcau!
Dintr-o mişcare se smuci, se ridică în picioare şi se aplecă peste ea.
- Angel! Mă auzi, iubito? Genele îi tremurară ca şi când ar fi vrut să ridice pleoapele. Oboseala şi lacrimile dispărură. Ea încerca să se întoarcă la el!
-Te iubesc, Angel. Deschide ochii şi priveşte-mă şi îți promit că îmi voi petrece tot restul vieţii încercând să te conving cât de mult te iubesc.
Genele îi tremurară iar, apoi pleoapele i se ridicară încet, iar ea privi spre el, cu ochii ei de un albastru mai adânc, chiar mai ceresc decât în trecut.
- Te-ai întors, zise el respirând uşurat.
- Şi...tu. Vocea ei, deşi slabă și şoptită, era clară, iar el ar fi urlat de fericire.
În schimb, se repezi să-l cheme pe Matthew.
După ce Matthew o examina pe Angel şi declară plin de emoţie că e în afară de orice pericol, ea închise ochii încă o dată. De data aceasta, însă, Nicholas fu asigurat că doarme doar, nu şi-a pierdut cunoştinţa.
El ceru să fie adus încă un pat în salonul lui Angel și să fie pus lângă al ei. În timp ce ea dormea, el stătea pe pat. Și o privea. Eventual putea să şi doarmă. Dar el era treaz când se sculă ea.
- Bună, zise el stând pe marginea patului, zâmbindu-i.
- Bună.
- Ne-ai speriat foarte tare, dar eu ştiam că te vei face bine. Trebuia să te faci. N-aş fi fost în stare să rezist dacă nu ți-ai fi revenit. Se opri.
- Te iubesc, Angel. Ea-şi umezi buzele, apoi şopti:
- Şi eu te iubesc. Vocea îi era încă slabă, dar pentru el cuvintele ei sunau de parcă ar fi fost cântate de un cor întreg de îngeri.
- Ai venit cu avionul, murmură ea.
El fu surprins.
- M-ai auzit când ţi-am spus asta?
- Nu știu...Cred că da.
Îl auzise.
- Ei bine, am zburat și încă în împrejurările cele mai grele posibil. Aşteaptă până o să vezi hârbul de avion care m-a adus aici. A fost un miracol. Se opri, iar tonul glasului său deveni puţin cinic.
- De asta nu ți-ai folosit aripile când ai căzut de pe acoperiş? Pentru că voiai să zbor eu?
Ea strâmbă din buze.

El zâmbi.
- Cred că ești în stare de chestia asta. Am să fac o înţelegere cu tine. Data viitoare când vrei să fac ceva, spune-mi doar.
- Eşti încăpăţânat...
- Nu mai sunt. Cu excepţia unui lucru. Angel vrei să te măriţi cu mine? Ai putea fi de acord, pentru că n-am să renunţ până n-o s-o faci. Refuz să-mi mai petrec încă un minut din viață fără tine. Te iubesc.
Ea zâmbi, iar zâmbetul ei îi lumină inima, sufletul şi întreaga lui lume.
- Da.
Lacrimile îi ţâşniră din ochi, iar bucuria îi acceleră pulsul. Făcuse o mulţime de promisiuni în acea noapte se gândi el şi nu şi-a propus să renunţe la nici una.
Încet, cu atenţie, el se lăsă în jos şi o sărută apăsat pe gură.
Când aterizase în viața ei, se aflase la cel mai jos nivel al vieţii lui. Acum ea va fi soţia lui şi, într-o zi, mama copiilor lui. Şi, deşi era convins că adunase toată fericirea din lume, avea acelaşi sentiment ciudat că fericirea lor de-abia începea.

EPILOG.

TREI LUNI MAI TÂRZIU.

Razele soarelui se reflectau în diamantele de pe verigheta lui Angel, formând o jerbă de sclipiri de culoarea curcubeului de câte ori ridica mâna streaşină la ochi.
Departe, deasupra deșertului, Lightning 1 făcea viraje, apoi se îndrepta oblic spre pista de aterizare. Nicholas se pregătea pentru aterizare după ce-și încheiase nemaipomenita probă de zbor. Ea se gândi că ar fi fost firesc dacă s-ar fi temut pentru el și și-ar fi petrecut noaptea precedentă făcându-şi probleme, dar ea dormise liniştită în cercul braţelor lui. Avea toată încrederea în el și proiectul lui.
De sus, din turnul de control, oficialităţile militare priveau zborul, dar ea n-ar fi rezistat să stea înghesuită între o mulţime de oameni. Bucuria ei era prea mare, dragostea ei prea copleşitoare. Voise să fie singură, afară, cu el.
Era un pilot desăvârşit, se gândi cu mândrie, urmărindu-i aterizarea perfectă şi era un bărbat nemaipomenit. Noul lui avion va oferi viitorilor piloţi un grad de siguranţă pe care nu l-au mai avut înainte şi o tehnologie avansată, care-i va propulsa în secolul 21.
Din poziţia ei, de pe o parte a pistei, ea urmărea cum echipajul lui alerga spre avionul care acum staţiona şi-l salutau cu strigăte de bucurie în timp ce el cobora din cabină.
Dar, după un minut, el se îndreptă spre ea. Ea alergă spre el, iar el o prinse în braţe şi o învârtii

- Eşti minunat! Exclamă ea. El îşi azvârli capul pe spate şi râse.
- A fost o nebunie. Reflexele și îndemânarea mea sunt mai ascuțite decât fuseseră înainte. Dar cum să nu fie? Zilele astea am zburat cu un înger pe aripi.
Gura lui coborî spre a ei şi, ca de obicei, fu absorbit de dulceaţă și căldură.
Avusese dreptate că fericirea de-abia începea, se gândi el bucuros. Recent îşi cumpăraseră o casă nouă lângă serviciul lui, cu o suprafaţă care le va permite lui Larry, Moe şi Curly să alerge cât vor şi copiilor care vor veni să aibă unde să crească. Deşi, ori de câte ori vor avea ocazia se vor reîntoarce în Paradis, ei îşi creaseră un paradis al lor.
După ce a sărutat-o, se dădu puţin înapoi şi o privi. Îngerul lui.
Părul ei blond, strălucitor flutura în jurul capului ei, încercuind-o cu un nimb de lumină, iar el văzu cerul reflectat în albastrul ochilor ei.
Şi nu fu surprins când avu impresia că aude un fâlfâit de aripi în aer, în jurul lor.

Sfîrşit...